

CULEBROTS

d'en

Xavier Demelo

*De tant esperar la dona ideal,
la seva vida va esdevenir com les tardes d'estiu,
solitàries, llargues, xafogoses, enyoroses.*

*Però, de tant en tant, arribava la tardor,
amb les seves conquestes, sempre temporals,
però benvingudes.*

*Fins que va arribar l'última tardor:
La de la seva existència.*

CAPÍTOL PRIMER

LA MERCÉ

(Después de la sintonía del programa, sona la melodía de la coneguda nadala "Los peces en el río")

NARRADOR: En la humilde casa de los Expósito, todo está a punto para celebrar la entrañable cena de Nochebuena en familia. Norberto Expósito, el patriarca, de profesión enseñador de pisos y en este momento dedicado a sus labores culinarias, está rectificando de sal el humilde caldero, donde se cuece una sopa de mejillón... sí, sí, de mejillón en singular, puesto que corren malos tiempos para la economía de la familia. El molusco en cuestión se encuentra atado a una cuerda cuyo extremo está anudado a la mampara extractora de la cocina. Es una de las muchas artimañas de las que se vale Norberto para llegar a fin de mes y dar de comer a su familia, cosa harto difícil después de sufragar los vicios de su mujer, Mercedes, alcohólica y enganchada a las tragaperras desde que se creó la TIRSA. Ambos esperan a la niña de sus ojos, que es un niño: su hijo Curro, que además de ser un gandul, un gandul simpático, todo hay que decirlo, es el protagonista masculino de nuestra historia.

MERCEDES: Beeeerrrrrrtttttttoooooo! Qué paza con la comía, que etoi jarta d'esperá!!!
Hics!

BERTO: Ya va, ya va, un momentito, mi vida.... Pero, mujé, deja ya de beberte er vinagre, que se te pone mu mala leshe!

MERCEDES: Mala leshe, dise, yo me tirao a la bebía por tu curpa, ladróng, por no darme lo que una mujé como yo se merese... ¡Bebo pa orvidá er mar sabó de tus platos, pa que te entere...!

BERTO: Déjalo ya, mujé... Oshe, i er niño, ¿Ande anda?

MERCEDES: Er niño? Er niño hase ya cuatro año que vino de la Legión...¡Como te dé un guantaso, tontolhigo! Tu hijo está buscando trabajo!

BERTO: Pero si hoy é Noshebuena... y está tó serrao...

MERCEDES: No, si no m'estraña que yo m'haya tirao a la bebía, aaaayyy! Er niño se posiciona en er bar d'enfrente der INEM a ve si asín por la sercanía le sale argún trabajillo.

BERTO: Pero no estaba currando de pollero en el asadó de pollo *Dando Güerta?*

MERCEDES: Eso ni e trabajo ni e ná, no quiero que un hijo mío acabe de pollero pa toa su vida... Si mi padre levantara la cabeza y viera a su nieto Curro trabajando de pollero!

BERTO: Si tu padre levantara la cabeza se le volvería a caer al momento, de la borrashera que tendría, como siempre...!

MERCEDES: Mira, hoy no quería pegarte, porque é Noshebuena, per te lo tiene meresío po meterte con mi pare, que en gloria esté,... Toma, carsonaso, que ere un carsonaso...

(Se sent soroll de baralla)

BERTO: ¡Ay, ay, ay...! Con er cusharón no me dé, mi arma, que se pué rompé i é un recuerdo de mi mare... Eso mismo, con la espumaera sí, que la compramo en el "Tó a sien", ay, ay, ay....!

(Se sent una porta que s'obre i es tanca, i des de lluny s'escolta la veu del Curro, que arriba cantant)

CURRO: No quiero garrote, no, quiero libertad yo sí... ¡Hola, familia! ¿Qué, ya os estabai peleando?

BERTO: Ya era hora que llegara, hijo. Llega a tardá un rato má i er mejillón se hubiera comío los galés.

CURRO: Tengo má hambre que sien gitano en una boa. Coño, madre, vaya pinta tiene, me recuerda al espíritu de la Navidade pasada der cuento ese de Navidá...

MERCEDES: Qué desagradesío que ere, hijo, ensima que me estucao de pote la cara pa lusirme... Pero qué desgrasiaíca que soy... La culpa de tó la tiene tu pare que me tiene hesha un adefesio... por eso bebo, por tu pare...

CURRO: Vamo a dejarno de pelea i vamo a comeno la sopa, que *(comença a cantar)*
¡Esta noshe e Noshebuena y mañana Navidá....!

BERTO: ...saca la bota, Mersedede, que te va a emborrashar...

MERCEDES: Con que Mersedede, eh? Toma, toma candela, malaje...

BERTO: Mujé, que m'equivocao, que quería desi "Maria", qu'asío por la costumbre..., ¡No, con el mejillón no, que está mu gastao por el uso y me puede cortar....!

CURRO: ¿Sus querei estar quieto de una vé, mira que me voi ar bar con mi colegas y selebramo la Noshebuena dando palo por ahí..., venga, papa, sirve la sopa que huele que alimenta...

MERCEDES: Er oló alimentarà, porque lo que é er mejunje lo lleva claro..., tú lo que tiene que hasé, hijo de mi corasón, é buscarte una novia rica que te saque de la miseria esta que vivimo aquí...

BERTO: Eso, y que no juegue a la tragaperra esa der Mercao Munisipá, que cuando la maquina ve llegá a tu mama se pone a temblá de avarisia...

MERCEDES: ¿Pos sabé que te digo?

BERTO: No

MERCEDES: ¡Que la avarisia rompe er saco, y a ti se ta roto ya mismo!

(S'escolten sorolls de cops una altra vegada)

BERTO: Mujé, con er moneero lleno de monea de jugá a la máquina no, que ya sabe que me salen shishone y morao y después no puedo í a trabajá...

MERCEDES: ¡A callar y a resibí estopa! ¡Y si no puede ir a currá ya irá er niño por ti! Toma y toma, leshuguino, que ere un leshuguino y un cuernúo consentío, que jo me tirao a la bebía por lo poco hombre que ere.

CURRO: ¿Pero te quiere estar quieta y dejar en pá ar pobre desgrasiao éste que no é mi pare ni é ná? Me voy a quitá er tatuaje de "Amor de madre" der brazo y me voy a poné...

MERCEDES: *(plorant)* ¿Qué te va a poné, hijo mío, qué te va a poné, desagradesío...?

CURRO: Yo que sé..., "Beba Coca-Cola", o argo asín...

MERCEDES: *(cridant)* Ayyyyyy! ¡Presisamente Coca-cola, no podia ser coñá, o aní der Mono.... ¡Ayyyyyyy, Coca-cola, con er asco que me da...!

(Torna a sonar "Peces en el río", tapant les veus...)

NARRADOR: Fins aquí el primer capítol de la radionovel·la El darrer gestor de Vallgorguina de la ceba.

No es perdin el proper capítol!!!!

Apaga la ràdio, el que fan després no l'interessa. S'aixeca de la cadira, fa una tarda xafogosa, d'estiu, de començaments de juliol. Han passat ja les festes majors i tothom ha marxat de vacances. Està sol, solter i avorrit. Camina cap a la nevera, agafa una cervesa, la destapa i se la beu d'un glop. Fa un rot llarg, amb ressonàncies profundes cap a la boca de l'estómac. Sempre li ha agradat tirar-se rots a casa, sol. O acompanyat, quan hi ha confiança. Recorda com li divertia escandalitzar a aquella xicoteta tan fina que tenia fa uns anys, la Mercé, amb tota una lletania de rots i pets en les circumstàncies més imprevisibles i sovint gens adients per a aquestes manifestacions fisiològiques. Tot un caràcter, la Mercè. Sobre tot quan s'empenyava. Era de les que burxaven, burxaven i, quan ell perdia la paciència, els nervis, les bones maneres i amenaçava amb deixar-la i anar-se'n amb la primera que es creués en el seu camí, aleshores la Mercè plorava i s'arrossegava davant d'ell, demanant-li, sense cap tipus de rubor, que no la deixés, que ella l'estimava de debò, que no li fes això. Ell continuava esbrancant-la, aprofitant per passar revista als draps bruts que no s'havien airejat en el seu moment. Després, una vegada buit el contingut del pap, anava minvant poc a poc el to, fins que acabaven follant com a bojós al cotxe, al bosc, al piset de solter d'ell, a on fos. Recordava sovint una vegada que ho varen fer dempeus, a la porta de casa d'ella, mentre la seva mare dormia. La Mercè duia un pijama i una bata a sobre i ell la va posseir contra la porta del carrer, una porta que feia deu minuts havia estat a punt de creuar definitivament i no tornar mai més. El que s'ha de fer per aconseguir un bon clau - pensava - quan l'atracció sexual ja ha minvat i un comença a mirar cap a un altre cantó, cap a un altre misteri femení que endevina venint a trobar-lo un dia d'aquests, quan el festeig amb la Mercè a la fi hagi passat a millor vida o, més ben dit, ell hagi passat a millor vida, amorosa, és clar. Per cert, quan follaven dempeus, ell no podia aguantar gaire, s'escorria de seguida, potser es sentia una mica com si fos un lladre de sexe i, com a tal, havia d'acabar ràpid, no fos que algú l'enxampés o que ella es negués a continuar, tot i que la Mercè, que era d'aquelles que semblava que se li havia d'anar al darrere, una vegada engegava la màquina ja no hi havia qui l'aturés. També era d'aquelles noies que han tingut un company sentimental durant anys, han estat abandonades per ell i sempre contenen coses de l'anterior xicot, sense apreciar mai si són adients o si és el moment més adequat d'entrar en aquest tipus de confidències.

Ara li ve al cap quan la Mercè, quan s'acabaven de conèixer, el va enxampar al llit amb una noia de Carreteres de Dalt, potser encara més fineta que ella. Havia estat un error,

un doble error; primer perquè la noia no li agradava, era, per dir-ho d'alguna manera, un “compromís”, havia aparegut gairebé al mateix temps que la Mercè, amb uns dies de diferència, i a la seva part del guió només quedava passar pel llit i no veure-la més, era un *rollete* i para de comptar. Dos dies abans de que passés això, havien fet l'amor per primera vegada amb la Mercè, a casa d'ell. I ella es va deixar un llibre d'anglès - expressament?, sospitava a hores d'ara ell, potser no era tant tonta com semblava, o potser es feia la tonta...- , i se li va acudir venir a buscar el maleït llibre just quan ell estava confraternitzant amb la noia del poble del costat, màxim rival de la vil·la de Vallgorguina de la Ceba, de on eren tots dos. S'ha de tractar amb l'enemic per conèixer-lo, en la guerra la informació es bàsica, això ho pot dir qualsevol bon estratega militar. Però la Mercè no valorà les seves tàctiques d'acostament a l'etern rival i se'n va anar d'allà empenyadíssima. Va ser un dia per a recordar, o per a no recordar: Després d'una experiència sexual més aviat penosa - ja que la carterença era inexperta, poc entregada i li agradava molt més xerrar que cardar, a més, xerrava de manera unilateral, sense escoltar gairebé a l'altre - va haver de córrer darrera la Mercè i aquesta vegada va ser ell el que va rebaixar-se, va prometre que no ho faria mai més (efectivament, va mantenir la seva paraula, no es va enrotllar amb ningú fins el mateix dia en que va deixar-la definitivament), que la estimava de debò, que no l'abandonés, etc. Tot per acabar fent l'amor desesperadament al seient del copilot del cotxe d'ella. Sí que va ser un dia per recordar, sí...

Tenia un cos la Mercè... de pel·lícula... quan es posava a sobre d'ell i començava a moure's amunt i avall, mentre ell li agafava aquell pompis en forma de pera... és curiós, amb aquell cos i la manera que tenia de fer l'amor i, en canvi, va arribar un moment que a ell ni tan sols se li aixecava, que fins i tot sentia por de que arribés el moment de mantenir relacions sexuals amb ella. Por, penediment, culpa... sentiments gens encoratjadors, és clar, a l'hora de relacionar-se físicament. Tot un calvari, agreujat per les constants baralles que tenien, baralles típiques de quan tens vint-i-cinc anys d'edat i gaudeixes d'una maduresa sentimental més aviat de quinze.

La baralla definitiva va esdevenir una nit boja de discoteca, amb altres amics i amigues, en un local de Tristòia, un altre poble veí. Sortir amb la Mercè i amb d'altra gent volia dir tenir problemes, sempre hi havia alguna noia a la qual ell mirava més que a una altra, o bé era ella la que coquetejava descaradament amb el seus antics amics, gent fina

també com ella, en una època en què els *pijos* i els mig hippies com ell militaven en bàndols sinó enfrontats, al menys prou allunyats. Fins i tot tenien llocs de trobada diferents, separats tant sols per uns centenars de metres. Abans de sortir plegats, el que era el seu millor amic llavors, en Richard, el va reptar a que no era capaç de fer-s'ho amb ella. I d'enamorar-la. Ell posà fil a l'agulla i acabà aconseguint-ho, tot i que va pagar el seu preu, ja que la realitat que vivien i sentien l'un i l'altra era radicalment oposada i això els creava problemes constants. Una nit que varen anar a ballar a la revetlla popular del barri de Can Crispetes, la Mercè va fer com si ell no hi fos, i es va posar a conversar animadament amb un grupet dels seus coneguts. Mitja hora després, ell va marxar a peu sense avisar, molt emprenyat i amenaçant-la d'anar cap a la disco i enrotllar-se amb la primera que trobés, i ella el perseguí somicant, tot travessant el riu i deixant el cotxe abandonat a la revetlla. Quan varen arribar a l'altre banda del pont, ella, davant la seva indiferència, es va posar histèrica i començà a cridar com una boja. Ell reaccionà ràpidament, la dugué sota del pont i li va propinar dues bufetades, *sin acritud*, com diria un conegut mandatari socialista, tal com havia vist fer a les pel·lícules quan la gent perdia els estreps. De cop i volta, un potent focus provinent de la carretera els enlluernà. Era el cotxe de la policia municipal, els *monillos*, molt alarmats, ja que el veïns del passeig del Riu els havien trucat, denunciant que hi havia dos o tres nois abusant i maltractant una noia sota el pont. Aclarit el malentès, els acompanyaren a buscar el cotxe i la parella marxà cap a casa de la Mercè, a on suposava que deuriem fotre el clau de la reconciliació. Aquest, concretament, la veritat és que ell no el recordava.

El que sí tenia ben present en la memòria era la nit de Tristoia. Ell va engegar-la per sempre més, una vegada més, i va marxar cap a casa amb la seva furgoneta. I aquesta seria la definitiva. L'endemà, a l'hora del vermut, ell va trobar-se a una antiga amant, la Lisa, amb la qual s'havia enrotllat una nit de castanyada, un parell d'anys abans. Havien pres un tripi, bé, un tripi i totes les copes i porros necessaris per acabar plegats a casa d'ell i que la Lisa es deixés les calces penjades al llum del sostre de l'habitació, que encara era la dels pares quan es varen casar, allà al final de la dècada dels cinquanta. Tres vermuts més tard estaven cardant a l'enorme pis amb piscina dels pares, que no hi eren, és clar, a Carreteres de Dalt. Deuriem ser les tres de la tarda quan, en un entremig, ell va aixecar-se a agafar el telèfon. Assegut i completament nu a la taula de la cuina, li va dir a la Mercè que no volia veure-la mai més. I va penjar, tornant a la feina que havia

deixat a mitges. Estava molt satisfet de sí mateix. Potser no ho hagués estat tant si hagués sabut en aquell moment que, al cap de quatre mesos i escaig, es casaria amb la Lisa i que tornaria a enllitar-se amb la Mercè dos mesos després, mentre la Lisa era a Londres, avortant. Aleshores s'avortava a la capital britànica i les noies de la seva generació, molt alliberades però amb no gaire coneixements sobre les bones pràctiques que calia mantenir en aquest alliberament, van haver d'esperar a que aparegués el SIDA perquè els homes comencéssim a posar fil a l'agulla i la factoria Purex, especialitzada en la fabricació de condons i ubicada a Vallgorguina de la Ceba, funcionés a cor què vols i amb torn de nit i tot.

Realment, la relació amb la Lisa va ser un punt d'inflexió, una caiguda en picat, un pou sense fons. Però això ja era una altra història.

Una setmana després, van anar a prendre quelcom plegats amb la Mercè i van parlar. Ella s'havia trobat a la mare d'ell pel carrer i s'havia posat a plorar, estava molt trista i dolguda. Ell només volia que passés la estona, aixecar-se i anar-se'n amb la Lisa. En aquells temps, la seva empatia vers els altres era igual o inferior a zero. Va foragitar la Mercè de la seva vida sense cap tipus de tacte ni penediment. Amb presses, fins i tot.

Al cap d'uns anys, varen tenir una retrobada. En la exhaustiva recerca de la dona de la seva vida, arribà un moment en que ell considerà si no s'havia equivocat amb la Mercè. La trucà i sortiren plegats un parell de vegades, i fins i tot van fer l'amor de nou com li agradava a ell. Però el segon dia ja es barallaren per una ximpleria, un malentés. Es quedà a la porta de casa seva, mentre ella pujava les escales, empenyada per alguna cosa que tan sols existia a la seva imaginació. No havia canviat gens, pensà ell. No és el què busco, m'he tornat a equivocar. A més, continuava parlant de manera indiscriminada del seu ex xicot, amb el que havia tornat a sortir alguna vegada, esporàdicament. Insuportable. Com les crítiques que la Mercè dedicava a la seva manera de viure la vida. I també detectà a dins d'ella una mica de rancúnia amagada per la manera com anaren les coses entre ells en el passat, o això li semblava. Marxà a corre-cuita i deixà de trucar-la.

Ell tampoc no havia canviat gens, continuava fugint quan les coses no anaven com pretenia. I això vol dir gairebé sempre. Cap a endavant però caient una miqueta més cada vegada.

El penis se li havia quedat fluix, com mort, entre les mans. Era el que li passava quan fumava herba i intentava masturbar-se (no alhora, és clar, primer una cosa i després l'altra); que la ment li marxava i es destrempava del tot. Però coneixia el remei: Es va recordar de la Mercè contra la porta del carrer de casa la mare, intentant ofegar els gemecs per tal de no despertar-la, i la cosa va tornar a funcionar com ell volia. En acabar es quedà adormit, encara amb el membre a la mà i els papers de cuina arrugats, amb els restes dels nens i nenes que hagués pogut tenir i no tenia escampats per terra. Ja en tenia prou amb dos. I, després, la vasectomia. Una bona decisió, de les millors que havia pres en la seva vida.

CAPÍTOL SEGON

LA MARIA

(A la mateixa ràdio, ara sona “Fum, fum, fum”)

NARRADOR: I un Nadal més, a casa dels Bocamoll se celebra el tradicional dinar amb tota la família, es a dir, el que queda d'una de les nissagues directament convergents..., perdó, vull dir descendents, dels primers botiguers que varen arrelar al poble, cap a mitjans del segle passat. Aquest any, la Mariona Bocamoll, la més gran de les filles i la única a qui son pare encara no ha desheretat, es prepara psicològicament davant del mirall pel ritual que li ve al damunt, típic i tòpic d'aquesta diada.

MARIONA: Oooooommmmmmm, Oooooommmmmmm. Aquest serà el meu any, serè la pubilla escollida!!, sí, sí, haig de fer-ho. El títol serà meu!!! Pubilla de Vallgorguina de la Ceba...

NARRADOR: Bé, perdoneu, ha estat un error, el que realment està fent la Mariona Bocamoll és motivar-se amb frases positives davant del mirall, al més pur estil dels llibres d'auto ajuda ianquis que segur que llegeix d'amagatotis a la seva habitació.

(se sent la veu de la CONXITA Bocamoll, sa mare, de lluny)

CONXITA: Nenaaaaa, que ja està l'escudella a taula! Au, vine, que aquest any et lleparàs els dits!!

MARIONA: Guanyaré!!!!!!... Ai, vull dir... Ja vaig, mare!

NARRADOR: A taula, a sobre de les tovalles que l'avia Teresina, al cel sia, havia brodat abans de casar-se, hi ha tres fumejants plats d'escudella que esperen el seu depredador nadalenc. I al centre, al costat de la espelma vermella de Nadal, roman un rostit de gall d'indi farcit, amb els seus complements habituals barrejats a la plata. La vaixella, la coberteria i la cristalleria reservades per a les grans ocasions acaben d'arrodonir el conjunt.

El Sr. Tomeu Bocamoll, gestor i administrador de finques i un home influent al poble, ja es troba assegut com a cap de taula i va picant olives d'un platet que té davant, mentre espera impacient a que seguin la seva filla i la seva dona, la Conxita, per començar a beneir el menjar. A la fi, són tots tres a taula.

TOMEU: Beneeix, Senyor, aquests aliments que ens fas a mans, així com a tots els que estem asseguts al voltant d'aquesta taula. I tu, Sant Antoni, fes que la Mariona trobi un

xicot i foti el camp de casa d'una puta vegada. Els negocis van bé, Sant Pancraci, gràcies..., de totes maneres si poguéssim vendre els pisos de Can Oliveres estariem molt agraïts. I sigui quin sigui el sant patró de les gordes, fes que la meva dona no s'engreixi més, si no aviat haurem de reforçar els fonaments de l'edifici, i al preu que està l'hora de paleta.....

TOTS: Amen.

MARIONA: *(per a ella)* Ja comencem!!!!

(Sonen les culleres al plat i les xarrupades d'escudella de tots tres)

CONXITA: I què, filla, com han anat les proves de selecció per a pubilla de Vallgorguina de la Ceba?

MARIONA: Malament.

TOMEU: Doncs no ho entenc. Perquè després de haver fet el curs a distància d'accés a pubilla de poble i amb l'experiència que dona haver-te presentat aquests darrers quinze anys...

MARIONA: Doncs fa vuit anys be vaig estar a punt de guanyar!!!!

TOMEU: Vuit anys??? Ah siiii, justament va coincidir quan l'avia Teresina estava al jurat... Ufff, amb aquell caràcter que tenia...

CONXITA: Que al cel sia...

TOMEU: Per què collons dius sempre que anomenem la iaia, "al cel sia", com un cony de vella! Espero que no estigui al cel, francament. No s'ho mereixia pas!

MARIONA: Ara si que m'he quedat de pasta de moniato....!

TOMEU: I a tu què t'ha agafat, ara?

MARIONA: Doncs que jo em pensava que la iaia Teresina és deia així: Teresina "Alselsia", en una paraula: que tenia un nom compost, vet aquí!!

(sorolls de plats i culleres; continuen dinant)

TOMEU: Jo la trobo una mica dolça aquesta escudella, segur que la Paquita ha oblidat tirar-li la sal. Aquesta minyona es passa el dia pensant en el seu promès!....

No com d'altres, que perden el temps ballant pels "puestus" amb un grapat de marietes al voltant!

CONXITA: No diguis això de la gent de l'Esbart...si han anat per tot el món, passejant la nostra dansa... Fins i tot penso que han estat a Cuba.

MARIONA: Si mare, vam anar l'any passat, que no te'n recordes?

TOMEU: I, això..., a Cuba no va mullar ningú, reina, en el paradís del sexe? Tu ja sé que no, però, i aquest companys tan.. mascles amb els que anaves?

MARIONA: Jo no hem fico en la vida dels meus companys, els respecto, igual que ells em respecten a mi.

TOMEU: Amb tan de respecte, al final moriràs verge i màrtir. Com que les teves germanes estan com estan, ja saps que tinc la llunyana esperança de que algun dia em donis un hereu. Perquè si haig de deixar-te a tu els meus calers, no moriré pas gaire tranquil.

CONXITA: Qui vol pilota amb les patates?, les vaig a buscar.

(soroll de cadira apartant-se de la taula)

TOMEU: Per cert, on collons has ficat aquest any el pobre?!

MARIONA: Oi, sí!! Ja deia jo que faltava alguna cosa!!

CONXITA: Perdona, es que no he pensat a dir-t'ho. Es veu que el pobre que ve cada any, el Felip, doncs l'altre dia el varen trobar mort com un pollet a l'andana de l'estació. Deu haver estat el fred, pobre home... I, és clar, he trucat de seguida a Càritas, però ja no els en quedava cap, de pobre.

TOMEU: Cago en tot!!! Et tinc dit que quan tinguis un problema... "social" truquis a Creu Roja!

CONXITA: Es que no tenia el número...

TOMEU: Jo el tinc memoritzat al mòbil... Au, Mariona, aixeca aquest culet malaguanyat de la cadira i truca a Creu Roja que ens enviïn un pobre, és igual, el que tinguin, tu digues que és pels Bocamoll.

MARIONA: Ja vaig, pare.

(Se sent soroll de cadires i unes passes que surten del menjador)

TOMEU: Aquesta pilota sembla un...un polvoró mullat!!! Digues-li a aquest coi de minyona que vingui ara mateix!!!!

CONXITA: Es que... avui..., com es Nadal..., li he donat festa...

TOMEU: I qui ets tu per donar-li festa a la minyona???? I, ara que penso, qui cony ha fet l'escudella????

CONXITA: Jo... Què no t'agrada?

TOMEU: El que no m'agrada es que li hakis donat festa a la Paquita!

CONXITA: Però què en penses del menjar?

TOMEU: Penso que ets una irresponsable, que has ficat sucre al brou en comptes de sal. Pots comptar amb què deus haver farcit el gall d'indi!!!!

CONXITA: Doncs amb xocolata, torró, neules, mel i unes quantes galetes dels germans Trias!

TOMEU: Ets encara més boja que la teva filla!!!!

CONXITA: Si, ja sé jo que t'agrada molt tot el que fa la minyona...

TOMEU: Que vols dir amb això???

CONXITA: Doncs que l'empaites constantment per la casa, et penses que sóc cega? Algun dia et denunciarà per assetjament, com li va passar al Plimpton o com es digui.

TOMEU: Clinton! La teva incultura es gairebé tan gran com la teva obesitat.

CONXITA: *(plorant)* Si hem dius aquestes coses, mai no podré deixar la teràpia!!

TOMEU: Si, ja me les conec, les teràpies que fas tu: de la granja a la pastisseria i tornem-hi tot lo dia, inflant-te de suïssos i lllaminadures amb les foques de les teves amigues.

CONXITA: Com vols que mengi pastissos, si ja mai em dones diners?

TOMEU: I que cony vas fer amb el xec que et vaig donar per a la maratón de TV3 contra la diabetis? Insolidària, que ets una insolidària!

CONXITA: *(continua plorant)* El vaig ingressar, t'ho juro.

TOMEU: Si, i per això em va trucar la dependenta de la pastisseria, per dir-me que havies pagat el deute que tenies des de fa un any amb el xec que et vaig firmar.

CONXITA: Ets... un....cabró...!!

(Torna a sonar el "Fum, fum, fum" a la vegada que, de fons, la Conxita plora exageradament, tot renegant i insultant al seu marit)

NARRADOR:

I deixem aquí els Bocamoll, tot preguntant-nos:

Enviarà Creu Roja un pobre?

De què haurà fet els torrons la Conxita, potser de carn d'olla?

Què cony tenen a veure els Bocamoll amb els xarnegos d'abans?

No es perdin el proper capítol de... EL DARRER GESTOR A VALLGORGUINA DE
LA CEBA!!!!!!

Era a la platja de la Mar Bella. Hi anava sovint, sol, un parell d'hores al matí. Agafava el cotxe, el lateral de l'autopista, la ronda litoral i en vint minuts ja hi era. Ajagut al sol, li vingué al cap el dia que va dur a la Maria a la platja de Sant Fruitós de Mar, el poble a on ell havia estiuejat tants anys, de petit. Quina dona més estranya aquesta! El seu cos d'adolescent el tornava boig, però encara li agradava més la seva manera de ser, la llibertat que tenia i exercia sobre si mateixa, i, sobre tot, la admiració que sentia per ell, gairebé absoluta, la fidelitat que mantingué durant anys, no una fidelitat sexual, ja que mai varen festejar seriosament, sinó la fidelitat en esperit, la fidelitat al que ell significava per a ella. Li agradava la seva disponibilitat quan la trucava i les seves converses al llit, que duraven hores, a on ell s'esplaiava d'allò més, explicant-li somnis impossibles, teories sobre la vida que un home de menys de trenta anys amb complex de Peter Pan, anava desgranant amb la facilitat, comoditat i fins i tot suficiència de qui se sap escoltat i admirat fins a extrems insospitats.

De fet, en molts anys de relació esporàdica, aquesta excursió a Sant Fruitós va ser la única vegada que varen realitzar una activitat, diguem-ne "diürna". Les seves cites eren sempre de nit, a casa d'ell, primer a Vallgorguina de la Ceba, en aquell pis a on la porta d'entrada queia cap enrere del tot si no es sabia obrir, ja que va estar ben bé un parell d'anys amb les frontisses trencades, i després a Torcadell, en aquell pis gran de l'avinguda de la Veritat a on no es podia ni entrar al menjador, ple de trastos vells, pols i merda acumulada. De fet, va haver-hi un temps en que la única estància habitable i habitada era la seva cambra, situada al fons i a la dreta, a on un radiador elèctric engegat dia i nit mantenia una temperatura sufocant però agradable quan venies del carrer i travessaves el llarg i fred passadís. Llavors ja li havien arrencat el comptador de la llum per morositat i tenia els fils elèctrics empalmats directament *a la Companyia*, com deia el seu tiet, que li havia ensenyat a fer la trampa uns quants anys abans, a Vallgorguina de la Ceba. També era el temps que ja començava a no pagar-li el lloguer a l'administrador de finques, un client seu de la època en que venia assegurances, un home que parlava molt fluixet, com un capellà al confessionari. A la oficina d'assegurances li deien "El curita". Amb la Maria es varen conèixer quan ell, a banda de treballar venent formatges d'importació, els caps de setmana es dedicava a les relacions públiques de locals de nit, que era com fer el mateix que feia normalment quan sortia, o sigui parlar amb tothom i lligar amb qui li ho permetés, però bevent de franc. I no es pot dir que begués poc en aquella època, no senyor.

Podien veure's seguit, o no veure's durant mesos, però ella sempre hi era. I ell, també. Fer l'amor amb ella era relaxat i relaxant, la posició era sempre la del missioner, com corresponia al guió mig de Pigmalió que sostenien. Però ella era difícil de domar, i mai volia quedar-se a dormir amb ell. Quan havien fet l'amor, sense marranades ni excentricitats, s'havien begut unes quantes cerveses (ell sempre havia pensat que la Maria era una encisadora alcohòlica no declarada i li molestava que mai fessin l'amor sense beure abans, i alguna vegada fins i tot li havia esmentat aquest detall, prudentment, això sí), i havien xerrat profusament de temes pseudofilosòfics, ella demanava un taxi i, amb la seva tendra insolència adolescent, fotia el camp. Si, estava segur d'haver-la estimat, tot i que potser no li havia dit mai. No parlaven de sexe, ni sabia si ella tenia orgasmes amb ell, i no recordava tampoc en aquell moment, estirat a la sorra de Barcelona, haver-li preguntat mai res sobre aquest tema.

Una vegada, pel seu aniversari, ella va convidar-lo a sopar a un bon restaurant, un dels més cars de Torcadell. La Maria sempre duia diners a sobre, molts més que qualsevol noia de la seva edat. Ell la va fer plorar de valent, la va humiliar amb la seva facilitat de paraula, amb la seva llengua enverinada després de prendre més copes de vi de les necessàries quan un no te el dia i pot fer mal als altres. Després varen acabar fent l'amor en una cabina de telèfon, més tard a la porta de l'àtic de la mateixa escala a on ell vivia i, finalment, al llit.

Una nit, ella va trucar al timbre del porter automàtic i va dir: "Vull follar". Només això. I va pujar, molt beguda, a fer el que havia anunciat. I després marxà, com feia sempre. Un moment important va ser quan la Maria li digué, després d'un parell de mesos de no veure's, que estava en estat. Ell es va oferir fins i tot a fer de pare de la criatura, que no era seva, d'anar-se'n a viure amb ella, etc., però la Maria va desaparèixer i, quan es tornaren a trobar, tot allò ja havia passat i no hi havia criatura. Sempre feien l'amor sense prendre cap precaució, els anys vuitanta van ser així, esbojarrats, superficials, inoblidables. Quan la va conèixer, tenia un promès idiota, un tros de carn amb ulls, mai millor dit, una mena de culturista cocaïnòman que s'arrossegava pels locals nocturns de Torcadell i, sempre que el veia, el saludava efusivament. Potser ho sabia o potser no, tant fa. Després es va casar amb un altre idiota, ella sempre protegia a una o una altra persona més feble que ella, era part del seu guió de vida. També protegia a sa mare, a

les seves germanes, al seu germà, que patia una greu malaltia mental, i a tots els animalons abandonats (fins i tot va tenir una tenda d'animals durant un temps) i personatges semi humans que necessitaven aixopluc.

Tot i que ella li havia promès que sempre serien amants, allò se'n va anar en orris una vegada que varen quedar, després de més de dos o tres anys de no fer l'amor i anaren a sopar plegats. Es van empiocar com en els vells temps i es preguntaren, dins del cotxe d'ella, mentre intentaven xerrar del passat: Perquè vam deixar de fer l'amor? I es varen enrotllar al seient del darrera. Però a ell ja no li va agradar, ho va trobar fora de lloc, a més la Maria sempre acabava les converses tirant-li en cara que ell no havia estat a la alçada, que era un mentider, un covard. Potser no amb ella directament, sinó en general, en la vida. Res que ell no sabés, d'altra banda, però considerava que els anys havien passat, que ell havia canviat, i que ella no el deixava canviar, que el continuava veient amb els ulls d'abans i que, quan es mirava als ulls d'ella, es veia com era quan la va conèixer. I això no li agradava gens ni mica.

A partir d'aquesta trobada, ja es van poder veure de dia, i pràcticament només de dia. Ella va muntar una tenda d'articles de regal i ell l'anava a visitar de tant en tant, perllongant així la agonia d'una relació ja tocada de mort. Alguna vegada dinaven plegats i fins i tot un dia ella li va deixar diners, que ell mai va tornar-li, vint mil pessetes de les d'abans, i aquest agreujament es va sumar als que ja hi havien, només que aquest era real, físic, i els altres, segons ell, només existien a la imaginació d'ella. "Yo confiaba en ti", va ser la frase que li va quedar de la Maria, que encara li queda d'ella. Potser sí, potser més que ell mateix. Però havia estat un amor molt bonic, molt tendre, molt divertit i esbojarrat, molt superficial i profund alhora. I potser va ser la única persona en la seva vida amb la que va fer l'amor de manera reincident mentre estava enamorat d'altres dones, o ell creia que ho estava. I, en moments de solitud, com ara mateix, estirat sobre la tovallola, recordava amb tendresa i un somriure intern, un immens somriure intern, aquella vegada que la va dur a Sant Fruitós de Mar, en que varen fer l'amor dins el mar i, com l'aigua salada inhibeix el flux de la dona, ell va tornar cap a casa amb el prepuci ensangonat, espantat, pensant que havia escapollat del tot el seu formós penis, del que tant orgullós es sentia.

I durant anys va pensar si no s'havia equivocat no demanant-li relacions serioses a aquella criatura angelical que va conèixer una nit a Torcadell, tot acabant la dècada dels vuitanta. Potser aquella dona era per a ell, i ell no ho sabia. O no ho volia saber.

Si, senyor, tot un personatge, la Maria...

Yo confiaba en ti...

CAPÍTOL TERCER

L'ALBA

NARRADOR: Y volvemos al humilde hogar de los Expósito, adonde los dejamos la noche de Nochebuena dedicados a su deporte favorito: el sadomasoquismo o “yo te arreo y tu recibes”, donde la mujer, Mercedes, siempre lleva las de ganar. Pero esta situación está a punto de explotar, puesto que Berto considera que su mujer ya le ha dado suficiente mala vida y debe hacer algo al respecto. Es la comidilla del barrio y el calzonazos de la escalera y esto no puede continuar así. Que él antes de casarse era muy macho y pesaba el doble, y ahora está más seco que el monedero de su mujer, de los disgustos que le da la muy ladina. Está harto, harto de la Mercedes, de sus golpes, de sus gritos, harto de cocinar caldo de mejillón cada Navidad, harto de ser un calzonazos, harto de llegar a casa después de doce horas de trabajo enseñando pisos a parejas sin dinero y que su mujer esté borracha, hediendo a alcohol y con los dedos sin huellas digitales de tanto tirar monedas a las tragaperras, monedas que las gana él con el sudor de su frente. Y que, encima, ocupe toda la cama y se quede con toda la manta...

BERTO: ¿Y qué voy a hasé? ¿Denunsiarla por violencia doméstica desa? Ni hablar, ya he hescho sufisiente el ridículo como pa que los polisías se rían ahora de mí....

MERCEDES: (desde lejos) ¡Beeerrrtoo!

BERTO: ¿Qué quiere, mi amó?

MERCEDES: ¿Qué está refunfuñando ahí en la cosina, malaje? ¿No te tengo disho que no quiero que hable solo?

BERTO: E...Estaba repasando una reseta der Arguiñano, pa memorizarla y eso...

MERCEDES: Mentira, no quiero, ¿Eh? Que yo seré arcólica pero no tonta.... Estaba hablando solo... Y cuando lo hombre hablai solo siempre e pa conspirar, que ya me lo desía mi mare....

BERTO: No me dejas hablá solo, no me dejas hablá con los vesinos...

MERCEDES: ¿Y qué, tienes tú argo que objetá? Venga, prepara la sena de una puta vé, que solo bebo pa orvidá lo gandú que ere. Que aún te va a í a dormí caliente, como ayé, y hoy no quiero pegarte, que é Navidá.

BERTO: Ya mismo te hago la sena, corasón.

MERCEDES: Meno corasón i má dinero... tanto visitá piso, tanto enseñá “irmueble”, como tú dise, y ¿dónde, donde están lo cuarto? Bebo pa orvidá tu ignoransia y tu conformimo, que tiene meno ambisión que un cabo chusquero renganchao....¡Aaaayyy! Mira, mientras tu cosina yo voy un momento ar bá, que la máquina estaba a punto de dá er premio... Ahora güervo.

BERTO: Cuando venga tendré la sena lista, mi amó... (para sí) te voy a meter tres sebola entera en la sopa, a ti que odia la sebola, que te va a enterá... No... mejó te meto un lingotaso de matarrata deste, total no sirve pa casá rata de cuatro pata, ¿a qué van a vení la rata a esta casa, a morise de hambre? Así se aprovecha la sustancia que costó unas pesetillas y sirve pa matá la rata de dos pata, que son má mala que la otra. Toma y a vé si revienta, mala mujé.

NARRADOR: Y eso hizo Berto Expósito, el hombre que jamás en la vida había dicho esta boca es mía, había llegado al punto de colmar el vaso de su paciencia y convertirse en un peligroso asesino de esposas. Una hora después llegó Mercedes, sin el premio de la máquina, pero con una cogorza como un piano de grande.

MERCEDES: ¡Beeertooooo, la senaaaaa!

BERTO: Aquí tiene, mi amó, tu sopita de mejillón colorao resién hesha. Yo me voy a la cosina a piscá cuarquié cosilla...

MERCEDES: Ayyyyy, mi maridito, pero qué mala soy y qué egoísta, yo comiéndome la sopa y él vete a sabé qué comerá, un día como hoy, que e navidá....

BERTO: No te preocupe, mujé, y no te haga mala sangre, que yo ya estoy acostumbrao a sufrí....

MERCEDES: Ayyyyyy, que no, que no, que tú comparte conmigo lo poco que tenemos, como si no quisieramo de verdá... que si no er Señor me castigará y me iré al infierno...

BERTO: Y no sabe tú lo pronto que va a sé eso...

MERCEDES: ¿Qué dise, que sí, mi arma?

BERTO: No, digo que no, de verdá, mi vida, que no tengo hambre...

MERCEDES: ¿Como que no? A vé si pa una vé que desido hasé una buena obra, tu me lo va a impedí, tu va a comé aquí la mitá de mi plato o te vi a dá de palo hasta la cuesta de enero, cashopperro, que bebo namás pa orvidá la frustrasione que me da....

NARRADOR: Y como el que es una víctima lo es para siempre y el que nace calzonazos se muere con ellos puestos, Berto no tuvo más remedio que ayudar a su mujer, y él y Mercedes se tomaron enterito y mano a mano el susodicho plato de sopa. Y lo que sin lugar a dudas hubiera matado a uno de los dos de habérselo comido entero, a medias lo que les provocó fueron unas cagaleras de la muerte a los dos, pero eso si quieren ustedes olerlo, quiero decir oírlo, tendrán que escuchar el próximo capítulo de...

EL DARRER GESTOR A VALLGORGUINA DE LA CEBA!!!!

Tot passejant pel carrer Major, s'atura davant la casa a on gairebé havia nascut, a on hi havia la perruqueria de senyores que regentava la seva mare, quan encara el carrer s'anomenava d'Antoni Minguell. I va tancar els ulls, obrint la ment perquè els records afloressin. I vingué l'Alba, la noia de Tormella que va desflorar-lo als divuit anys, encara que ell no li va dir mai que havia estat la seva primera penetració consumada. Passà durant una Festa major, a casa d'un amic, el Felip. Varen començar a petonejar-se aquella mateixa tarda en un ascensor de l'edifici on residia una amiga comuna, de la qual ell se'n va enamorar més tard, tot just abans de marxar al servei militar, un enamorament passatger, com tants d'altres. Ho van fer sorpresos, corpresos, presos d'una estranya vergonya, conscients de trepitjar un terreny molt diferent al que havien caminat plegats fins llavors, ja que es podria dir que, en aquell moment, eren els millors amics del món, s'ho explicaven gairebé tot. Ella sortia amb un dels amos del pub de moda del poble, però la relació estava minvant d'intensitat... o potser ja havia acabat... no ho recordava ben bé. I ell, ell era el rei de la festa – o això pensava -, el rei de les drogues, el que s'acabava enllitant amb gairebé totes les noietes que escollien decantar-se cap als ambients *enrotllats* de finals dels setanta. Amb els seus cabells llargs plens de rinxols, les arracades a la orella lleugerament inflada de pus, ja que mai acabava d'acceptar-les, la puta orella que un amic de l'escola secundària li havia foradat amb una agulla de cosir i dos glaçons, les armilles de l'avi plenes de bijuteria, amb xapes grosses clavades a on s'anunciaven els ídols favorits del rock and roll (li agradaven especialment els que més drogues prenién, o millor encara, els que no en podien prendre més, ja que havien mort de sobredosi, ofegats en una piscina o amb el seu propi vòmit, com en Jimi Hendrix, o s'havien suïcidat, tota una premonició del que passaria ben aviat en la seva generació, en la majoria dels amics i amigues de la colla dels setanta que no varen arribar ni als noranta, tot imitant fins el final de la seva truncada vida aquests falsos avatars que tots ells s'havien penjat, cofois, al pit), els abrics fins al turmell que s'havien dut durant els cinquanta, els llampants mocadors imitació seda, els ulls pintats i un posat entre macarró i burleta, com d'estar sempre per sobre dels altres.

Aquest era ell en aquella època, fosca i lluminosa alhora. I la part lluminosa la posà l'Alba, una noia vinguda de la plana de Tormella, curiosament d'on procedia també, algunes generacions abans, la família materna d'ell. Era una hippie, amb l'ètica i l'estètica ancorada als anys seixanta, potser la noia més hippie que mai havia conegut i que mai més coneixeria, era una persona amb molt bon cor, amb un somriure d'orella a

orella encisador, amb uns ulls negres com el carbó. No era guapa, ni tenia un gran tipus, ni tampoc gaire cultura, però era alegre com unes castanyoles, i regalava la innocència dels que no poden fer mal a ningú perquè el mal com a concepte no els cap a la ment. I es va enamorar perdudament d'ell. I el va estimar com mai ningú no l'havia estimat i potser com ningú no el va estimar mai en el futur. O això va pensar sempre ell, després d'analitzar una i una altra vegada aquells tres anys i mig de relació, amb el parèntesi del servei militar, amb tantes circumstàncies pel mig... I ell també se'n va enamorar...però només durant un temps. Anys després, de tant en tant, ell rellegia les cartes que ella li havia enviat a la Segunda Unidad de Ferrocarriles, a Miranda de Ebro, a l'altra banda del país. Eren cartes amb moltes faltes d'ortografia, a on li explicava el que feia pràcticament hora a hora del dia. Eren molt semblants a les que el pare, vint-i-cinc anys abans, li escrivia a la mare, des de Puigcerdà, a on anava cada estiu a fer de *caddie* al club de golf i així poder estalviar per casar-se. A ell l'enfarfegava tanta quotidianitat, tanta obvietat, tants adjectius qualificatius innecessaris; "*precioso*", li deia sempre ella, tan per escrit com de viva veu.

Sis mesos abans de marxar a la mili, s'havien distanciat, ella s'havia enrotllat amb un noi basc que havia conegut a Tormella i va tornar de cop a Vallgorguina de la Ceba, embarassada i deprimida. Ell, que aleshores estava *walking on the wild side*, vivint en una pensió de mala mort, ja que els pares l'havien fet fora de casa per bona peça, va aconseguir habitació per a ella en la mateixa pensió i la va cuidar fins que va avortar. Evidentment, cuidar volia dir seguir tenint drets físics sobre ella, sobre ella i moltes altres, no cal dir-ho. Ell no era dolent, només que no veia més enllà del seu melic, que estava molt enfonsat cap a dins i calia ajupir-se molt per mirar-lo, aïllant-se així de les necessitats dels altres.

En els bons temps, al principi d'estar junts, ell agafava sovint l'Alsina Graells des de la plaça Universitat i anava a passar uns dies a Tormella. Si podia, feia una paradeta prèvia a La Casa del Oro, a on venia a pes algun anell o polsera que havia agafat del joier de la mare, i amb allò passaven uns dies a cor què vols. Quan s'acabaren les joies, o la mare amagà millor les que restaven, traficaven una miqueta amb hashish, o amb tripis, el que hi hagués. O ella venia a Vallgorguina de la Ceba, i s'estaven al pis del mig del carrer Antoni Minguella, dalt de la perruqueria, a on només hi havia un matalàs de vuitanta i una temperatura gèlida, que intentaven combatre amb un radiador vell que pujaven de la

perruqueria, i dormien, xerraven i feien l'amor, estrets, però feliços. Fins que les coses s'anaren complicant i a ell li va començar a fer nosa aquella noia tant pura, tan bona, tan apegalosa, a qui havia d'arrossegar a tot arreu i ocupar-se'n en tot moment. I, és clar, això el distreia d'altres ocupacions més... interessants, podríem dir-ne.

Una vegada ella va anar a veure'l uns dies al poble on feia la mili. Ell la va instal·lar al pis d'uns amics seus, militars, és clar, i anava a dormir amb ella i poca cosa més. No va ser una experiència afortunada, ell ja n'estava tip, i la seva llicència es veia molt propera, amb la segona joventut que s'estava vestint i preparant per ensenyar-li noves i excitants experiències, sentimentals i de tot tipus.

Anys més tard, la va tornar a trobar, fugaçment, a Tormella, s'havia casat amb un amic del seu germà i havia tingut un fill. També va saber que treballava en un supermercat, que el seu fill havia esdevingut un bon fitxatge... Notícies soltes, esvaïdes, escoltades de tant en tant de diferents boques durant el pas dels anys, que el vent del record s'endugué, com es va endur la casa del carrer Antoni Minguella, amb aquell llit de vuitanta a on s'arraulien tots dos davant una estufa prestada de la perruqueria, a on feien l'amor mentre ella li deia que l'estimava més que a ningú, que tenia els ulls molt bonics, que era el millor...

Precioso...

CAPÍTOL QUART

EL FREDERIC

NARRADOR: I tornem a ser a casa dels Bocamoll, a on la desaprovada pubilla Mariona Bocamoll s'ha aixecat de la taula de Nadal per trucar a Creu Roja, per tal de que els enviïn un pobre, doncs el Nadal sense pobre a la taula no és un Nadal com Déu i la tradició manen. La Mariona treu el mòbil de la cartera del seu pare i toca una de les tecles de les memòries.

(En of, sona el telèfon eròtic, es sent fins que entrin en el tema)

MARIONA: Però què son aquestes gormandes que diu la dona aquesta... Ai, senyor, però que passa aquí? Pareeeee....!!!

TOMEU: Què vols?

MARIONA: Vine, corre, corre...!!!

TOMEU: Recony, que passa ara?

MARIONA: Es el mòbil, hi ha una senyora a dins que diu unes coses.....!

TOMEU: Però, ve el pobre o no ve? Has trucat a Creu Roja?

MARIONA: *(Gairebé a punt de plorar)* Aquests de Creu Roja són molt estranys, pare...

TOMEU: Vols fer el favor de portar el mòbil aquí, ja hi parlaré jo!

NARRADOR: I la Mariona l'agafa amb les puntes dels dits, com per no contaminar la seva pell virginal amb aquell aparell del dimoni i entra amb ell al menjador, a on la brega entre el pare i la mare sembla que ja s'ha acabat. La Conxita plora com una magdalena, i les llàgrimes de cocodril li cauen dels ulls a sobre d'un tros de pilota mig mastegat que ha deixat al plat mentre discutia amb el seu marit.

CONXITA: No... Ja m'hi posaré jo...la feina de portar el pobre em tocava a mi... dóna'm l'aparell...

MARIONA: Vigila, mare, que a l'altra banda hi ha una senyora que diu unes coses...

TOMEU: *(Imitant-la)* Vigila, mare, que hi ha una senyora a l'altra banda..... Ves a l'aguait, filla, amb l'aparell, que no et deixi en estat *(Riu)*

MARIONA: Ets un porc, pare!!!

CONXITA: Si, Creu Roja....?

(Sona el telèfon eròtic)

CONXITA: Ara ja m'explico el què ha passat, què has tocat, filla meva, les memòries del mòbil?

MARIONA: M'ho ha dit el pare! I jo he fet el que ha dit el pare...i....i.... (*plorant*) ha sortit una dona aquí dins dient unes coses.... Uaaaaaaaaahhhhhh!!!!

TOMEU: Però què li agafa a aquesta ara?

CONXITA: Es per culpa teva, depravat, que ets un depravat, mira que tenir memoritzat el telèfon eròtic al mòbil, com si no hi fossin a tots els diaris, aquests números...

TOMEU: Però si jo no....

CONXITA: Em vas prometre que deixaries aquest vici fastigós... tot lo dia enganxat a l'aparell i amb la mà a la butxaca, tocant-te i "mastrumban-te", mentre fas veure que parles amb els clients.... Et penses que no ho sap tothom ja, que ets un malalt del sexe? Fastigós, que ets un fastigós, mira quin disgust li has donat a la teva filla.... libidinós, més que libidinós....!

(La Mariona continua plorant)

TOMEU: Jo..... deixaré el telèfon eròtic quan al llit em trobi quelcom que s'assembli més a una dona que a una balena...! I és "masturbant-te", ignorant, més que ignorant!

CONXITA: Si seràs fill de puta!!!

TOMEU: No hem toquis els pebrots que com em tregui la corretja, veuràs!!!

CONXITA: No tens collons de posar-me la mà a sobre....!

TOMEU: He dit la corretja, em faria fàstic de posar-te la mà a sobre!

CONXITA: Maleït siguis, Tomeu Bocamoll, ets igual que el teu avi, el que va morir de sífilis, fins i tot et dius com ell...!

TOMEU: No et permeto....

CONXITA: Què no em permetes, tros de bordegàs, es que no recordes l'última vegada que ens vàrem estomacar, el què va passar?

TOMEU: Vas abusar del teu pes, vaca, que ets una vaca....

CONXITA: Estaves tan bufó amb el teu ull de vellut, rebent els clients al despatx...!

Déu vos guard, senyor Puig....ah... això de l'ull..., es que vaig caure... A qui vols enganyar, xitxarel·lo? Tothom sap el que passa a casa nostra...!

TOMEU: La propera vegada contractaré algú per què et doni una bona pallissa, foca, més que foca!

CONXITA: Cabró!

TOMEU: Vaca!

MARIONA: Prooooouuuuuu!!!!!! (*Es sent un cop de puny a la taula*) A aquesta llar no és pot viure ni un minut més...Ara mateix me'n vaig de casa i no em tornareu a veure més el pèl!!

CONXITA: Però que dius, filleta, i on has d'anar tu, sola, si encara no has sortit de l'ou?

MARIONA: Ja soc major d'edat, no?

TOMEU: Si te'n vas pots donar-te per desheretada de la immensa fortuna dels Bocamoll!

MARIONA: Posa-te-la a on et càpiga, la teva fortuna.... si cal faré de...de...de...

TOMEU: De puta, potser?

MARIONA: Doncs potser sí!!! Adéu!!!! (*Es sent un cop de porta*)

CONXITA: Però, a on vas, angelet...? Tomeu, digues-li alguna cosa, que és l'única filla que ens queda...!

TOMEU: Ja tornarà, si vol heretar alguna cosa!

NARRADOR: I davant de la desesperació de sa mare i la indiferència de son pare, la Mariona agafa la motxilla i el sac de dormir, que conserva encara dels temps del Centre Excursionista i dels escoltes, quan va fer la promesa a la Pica d'Estats, i fot el camp.

I a on deu anar, verge i màrtir com és, pobre filleta?

Potser a casa d'alguna companya de l'Esbart que l'aixoplugui?

Potser al conegut bar de la carretera, el del fanalet vermell, a demanar feina de dona de la vida?

Potser a enviar el currículum per presentar-se a Pubilla de Catalunya?

Si volen saber-ho no es perdin el proper episodi de...

EL DARRER GESTOR A VALLGORGUINA DE LA CEBA!!!!

Ha passat molt de temps i durant anys hagués volgut esborrar aquest record, però ara ja tant li fa, des que es va assabentar que el Frederic era mort i que probablement havia estat agonitzant durant hores dins del cotxe, abandonat en una cuneta de la carretera, les imatges de tercer de batxillerat, amb tretze anys d'edat i sis d'escola de l'Obra de Déu a l'esquena, li tornaven amb força una i una altra vegada. I ja no feia res per rebutjar-les, fins i tot li agradava recordar aquell curs del 72 – 73, a on va tenir les seves primeres i úniques experiències sexuals amb un company d'estudis.

Tot va començar el curs abans, mentre feien segon de batxillerat. De sobte, va córrer una notícia escandalosa entre els nois de la promoció: Al Frederic i a un altre noi més gran, que repetia curs, els havien vist morrejant-se en algun lloc no massa amagat de la immensa escola privada a on assistien, reservada pels fills dels milionaris de la dècada dels seixanta. La notícia es va comentar amb més o menys intensitat durant el curs i, a poc a poc, es va anar apaivagant, per acabar morint del tot durant les vacances de l'estiu, com passava cada any amb els successos i rumors considerats importants pels alumnes.

A tercer de batxillerat, els van posar junts a la classe, a ell i al Frederic. I varen fer-se amics, molt bons amics. Com era la època en que les hormones començaven a fer de les seves, tot i que el “canvi”, com s'entenia llavors, encara no l'havien fet cap dels dos, les converses, l'entreteniment i tot, absolutament tot, giraven entorn a un mateix tema: El sexe.

I, amb el temps, arribaren les confidències: Allò de l'any passat era cert, el company repetidor, que havia marxat cap a una altra escola, probablement també privada, havia estat l'instigador de l'afer, segons el Frederic. L'havia ensarronat, aprofitant-se de la seva inexperiència, però al Frederic li havia agradat, i tant que li havia agradat! El fet d'anar explicant-li, poc a poc, tot el que havien viscut durant el curs passat amb l'antic amant, per dir-ho així, es va convertir en un joc morbós, a ell li encantava escoltar-se'l, l'excitava molt i molt, i desitjava secretament fer-s'ho amb aquell noi que li omplia el cap amb aquestes històries. Al Frederic aquest any li agradava un altre company, l'Alex - també mort en plena joventut, es va assabentar d'això en un sopar de promoció, vint-i-cinc anys més tard. Afers de drogues, per variar - I un dia el Frederic va assolir, en una sala annexa al poliesportiu del col·legi, tenir una trobada sexual amb l'Alex, trobada

que no es va repetir perquè l'altre no va voler, però que li contà a ell amb pels i senyals, tal com havia fet amb les aventures de l'any anterior.

I així va anar passant el curs, l'un explicant i l'altre desitjant que algun dia li toqués a ell. I, quan aquest dia va arribar, no se'n va saber avenir. Eren tots dos asseguts en un banc, i el Frederic, en un atac de calor, se li tirà a sobre, mostrant-li i tocant-se el paquet, dur com una pedra sota els pantalons grisos de l'uniforme, duresa que aviat va encomanar al seu company, el qual, mig espantat, es va fer enrere, potser no amb la fermesa que hagués volgut, però sí amb prou por com per convèncer momentàniament al Frederic de que no era el moment ni el lloc. No obstant, varen quedar (o això va entendre ell), que s'ho farien després de la escola, de camí cap al tren. Era un dia que havien decidit anar a muntar a cavall a una hípica al costat de la estació, pagava ell, que havia visitat de bon matí el calaix de la perruqueria de la mare, una manera com una altra de fer-se valdre en una escola plena de fills de famílies riques però amb setmanades minses o gairebé inexistentes. A pocs metres de la estació, va treure forces de on no ni havia i recordà al seu company la feina que els esperava. I s'encaminaren cap a un prat que hi havia prop de la hípica, deixaren les carteres i els llibres al terra i ell es va estirar, tremolós, esperant que l'altre prengués la iniciativa. El Frederic es posà a sobre d'ell i va començar refregar-li el paquet contra el seu, mentre la respiració se li accelerava. Ell intentava col·laborar, movent-se prudentment al mateix ritme. De tant en tant, s'acariciaven amb les mans i fins i tot ell la hi va ficar un parell de vegades per dins del calçotets i li tocà tímidament el membre, un membre encara petit, sense pel als ous, sense capacitat per a ejacular, però posseït per una forta calor, igual que el seu. Al cap d'una bona estona d'aquestes pràctiques maldestres, ell va tenir un orgasme, també sense ejaculació. No li venia de nou aquesta sensació, de vegades, quan es matava a palles, n'havia tingut set o vuit de seguits, fins que arribava un moment que la pell del prepuci se li encetava de valent i havia de deixar el vici solitari durant una setmana, de mal que li feia. Va indicar al seu company que s'aixequés, que ja n'hi havia prou, i sentí una barreja de penediment, vergonya i satisfacció per haver assolit allò que portava mesos desitjant. I un buit estrany. En silenci, tots dos es van arreglar la roba, agafaren carteres i llibres i anaren cap a la hípica, a on van pujar a cavall durant una hora, enfilant després cap a casa. I sense fer cap comentari afegit al que havia succeït entre ells.

Aquesta va ser la única vegada que va tenir un orgasme amb el Frederic, a partir d'aleshores allò es va convertir, per a ell, en un esperar eternament que a l'altre li vinguessin ganes de fer-ho. Quan això passava, l'amic se li tirava a sobre i sempre a "*quien le entraba el gusto*" primer, com deien llavors, no es parlava català a l'escola, era al Frederic, suposadament perquè ja portava estona, o potser dies, escalfant motors, ja que, en teoria, s'ho feia amb ell perquè no tenia un altre remei, i això li manifestava sovint, no fos que se n'oblidés, encara amb la crueltat típica de la infància, un període que ambdós lluitaven per deixar endarrere, tot i que semblava que no acabaven mai de fer net del tot.

Tret de tot això, en general no va ser un bon any per a ell, ni per al Frederic tampoc. Tot i que l'afer va mantenir-se sempre en secret (a Déu gràcies), varen ser etiquetats per companys i professors com els pitjors alumnes de la promoció, al menys els més *gamberros*, com s'anomenaven allà els nois marcats pel seu mal comportament. Del pastís reservat per a tots dos, ell es va emportar la pitjor part: A banda del servilisme sexual a que estava obligat pel seu millor amic i les humiliacions que això li reportava, havia d'aguantar la persecució constant a la que estava sotmès per part del tutor de la seva classe, el senyor Duque, un home de Zamora, professor de llengua, literatura i que, a més, donava la optativa de teatre, a la que ell assistia des dels vuit anys. El senyor Duque li va fer veure la padrina una vegada sí i l'altre també durant tot el curs. Una quarta part de les factures de psicòloga que va pagar després li correspondrien a l'esmentat professor, Déu l'hagi perdonat, com deia el seu avi quan parlava dels avantpassats.

I amb aquesta dinàmica, tant poc dinàmica com canviant, va arribar el final de curs. A tots dos els quedaren assignatures pel setembre i, després del parèntesi de l'estiu, es trobaren de nou a les proves de recuperació de tercer de batxillerat. Però, cosa curiosa, no es van dirigir la paraula, semblava que entre ells hi havia un mur de separació, un mur espès i feixuc, insalvable, ominós. Absurd, d'altra banda.

A quart, el Frederic ja anava a una altra escola. No va ser fins dotze o tretze anys després, quan ell estava en camí de separar-se de la Lisa, que va tornar a creuar-se en el seu camí. Es dedicava a comprar mobles vells, que revenia a particulars i a antiquaris per a la seva restauració, i sortia sovint de festa amb un amic comú, l'Albert, també ex

alumne del col·legi religiós, però d'una o dues promocions posteriors. Mai varen tornar a parlar del seu afer "amorós", però de tant en tant anaven a prendre copes plegats, tots quatre, i també fumaven *petas*, i prenien píndoles de guaranà per aprimar que els donava l'Albert, distribuïdor d'Herbalife. El Frederic i l'Albert acostumaven a acabar la festa perseguint els travestits dels voltants del camp del Barça, i sovint el convidaven a acompanyar-los, quan la Lisa no hi era, però ell no hi va voler anar mai.

El Frederic i la Lisa es van fer molt amics, tots dos tenien la mateixa afició, que tenia a veure amb el nas, i que pagava ell, amb la seva flamant empresa de planxats de roba de confecció, ubicada a Tristòia. Però va fer els ulls grossos davant el que ja s'endevinava com una relació incipient entre l'antic company d'escola i la seva muller. Ja li anava bé, va trigar ben poques setmanes en fotre el camp de casa, anar-se'n amb la Betty i abandonar la Lisa a la seva sort, que va ser més aviat minsa, per no dir inexistent del tot durant anys, fins que es va reformar. Però això pertany a un altre capítol, que encara no té decidit si escriurà o no.

Una nit, temps després, quan la Lisa ja no hi era, per circumstàncies que no venen al cas explicar i que tampoc no recorda massa bé, es va quedar a dormir al pis del Frederic. I quan era a la habitació de convidats, en la foscor, va plantejar-se la següent pregunta: "Si ara s'aixequés i se'm fiqués al llit, què faria?". I encara avui no té la resposta.

El que sí que li ha quedat és la ferma creença de que la mort de el Frederic va impedir-li retrobar del tot un vell amic, li hagués agradat que s'haguessin pogut conèixer de nou en aquesta sisena joventut que viu ara, i abraçar-lo, com ara abraça als homes, tancant els ulls i inspirant profundament, sense res més, només això. I és que "només això" li ha costat tant d'aprendre a fer, d'aprendre a gaudir-ne...

Tota una assignatura pendent per a la seva generació de mascles masculistes, la relació amb els homes, entre homes, des del cor.

Uf, què difícil...

CAPÍTOL CINQUÉ

LA SANDRA

NARRADOR: Bar "Los Paraos", frente al INEM, en pleno día de San Esteban. Sentado en la barra y de espaldas a la puerta está Curro Expósito, un ejemplo viviente del futuro de la juventud del pueblo, que en este mismo instante se encuentra dedicado a su deporte favorito: liar porros en forma de trompeta de dos papeles, totalmente ajeno a la tragedia que está ocurriendo en casa de sus padres. De repente, desde atrás, unas manos le tapan los ojos y una voz femenina le pregunta:

PATRICIA: ¿A qué no sabes quién soy?

CURRO: Pué..., en este momento, no caigo...pero de una cosa etoi seguro: una mujé si que ere...

PATRICIA: ¿Qué lo dices, por la voz?

CURRO: Po la vó, no....Po lo pesone que me está clavando en la esparda, que me está poniendo cashondo i tó, sea quien sea...

PATRICIA: ¡Así me gusta, Curro, que no hayas canviado, igual de calentorro que siempre.... ¿Qué, has caído ya?

CURRO: Oye, mientras adivino y no adivino...¿No tendrá un papeliyo de fumá? E que si fumo maria me ispiro, ¿sabe?

PATRICIA: Te voy a dar una pista: con la mano libre cuenta los dedos que te he puesto en la cara.

CURRO: A vé, uno, dos.. (hasta nueve)... Me parese que me equivocao, voi a vorvé a comensá... y depué me dá un papeliyo ¿eh?

PATRICIA: No hace falta que vuelvas a comenzar, solo tengo nueve dedos, el que falta me lo cortaste tú cuando tenía ocho años, por chivar me a la mama de que le habías vaciado el monedero.. ¿Ya no te acuerdas?

CURRO: ¡No puede sé...! ¡La Patri, mi hermana favorita...! ¡Dame un abraso, peasso puta, onde t'havia metio estos dos año...!

PATRICIA: Ten cuidado que me vas a chafar, con esa fuerza que tienes... y qué es esto que se me mete por el escote.... bufff.... ¿Tierra?

CURRO: Perdona, é la mescla der porro, que con la emoción te lo é eshao tó por ensima... y qué, cuenta, cuenta, te veo mú canviá, como musho má fisna y eso... habla que parese una señoritanga catalina desa der centro der pueblo...

PATRICIA: Es que me he tenido que culturizar, Curro, he estado trabajando en un sitio de alto nivel, la sauna "El harén del rajá", en la parte alta de Barcelona, durante un tiempo.

CURRO: Jodé, no vea cuando la mama te vea que contenta se va a poné... ¡Se va a cagá de la alegría! No vea cómo se puso cuando desapareste en el concierto de lo Jevi Meta Poue ¿Ande te metite?

PATRICIA: Pues mira, me enrollé aquella noche con el manager y con todos los del grupo, y decían que me lo hacía tan bien en la cama que me llevaron toda la gira con ellos, cobrando y todo, fijate...

CURRO: Fíjate, mi hermana pequeña que ha llegao a lo má arto, ven pacá que te voy a dá un besazo..¡MUAKK!

PATRICIA: Pero, que achuchones que me das...Bueno, pues lo que te decía: cuando se acabó la gira, después de una buena temporá en la Argentina, el manager me recomendó en la sauna que te dije y hasta ahora.

CURRO: Oye..., ¿y tiene guita o qué?

PATRICIA: Pues claro que sí, esto del puterío de alto standing da mucho dinero. Ahora mismo nos vamos a casa y cogemos al papa y a la mama y nos vamos a comer por ahí una mariscada, que pago yo... ¿Vale?

CURRO: Venga, y vamo a selebrá que el etanding ese ta ío tan bien, ya verá qué sorpresa se van a llevá los papas, verá, verá tú... lo primero que vi a hasé cuando lleguemo va a sé tirá er cardo de mejillón con los galés i tó por la tasa der water, etoi hasta lo guevo de comé cada Navidá lo mismo, ayé ya ni fui a casa, me fui a comé a con un colega mío que é choriso i le había dao er palo a un súpé, i no vea como no pusimo de lata de servesa i yogure de fruta der bosque...

PATRICIA: Oye, no estarán cerrados los restaurantes, por ser hoy San Esteban, también podríamos comprar un ...

CURRO: No lo diga... no diga la palabra prohibía.... que se me revuerven la tripa...

PATRICIA: Un pollo al ast, quería decir....

CURRO: No, no, ...Uaaaagggg! ...

PATRICIA: ¿Qué te pasa, hermano, no te encuentras bien?

CURRO: Ya estoy mejor... Es que he estao currando con un contrato de tres mese en la *Dando Güerta*, de rustidor de pollo y..... meno má que lo he dejao, porque un poco má y me salen espolone, y cresta... de tanto pollo a toa hora, ¿sabe?

PATRICIA: Pobrecito.... venga, vámonos ya, que tengo muchas ganas de ver a los papas...

CURRO: ¡Niñooooo, cóbrate!

PATRICIA: ¡Pago yo, pago yo...!

NARRADOR: Y después del feliz reencuentro, los dos hermanos se dirigen al hogar de los Expósito, de donde las últimas noticias que tenemos son del día anterior, en que sus dos cónyuges y progenitores, la Mercedes y el Berto se estaban tomando, mano a mano, una sopita de mejillón al matarratas.

CURRO: ¡Buenos días, familia! ¡Os traigo una sorpresa que os vais a cagar! ¿Pero... qué es esta peste?

PATRICIA: ¡Uy, sí, qué horror! ¡Voy a abrir las ventanas, que corra el aire!

CURRO: ¡Patri, ven, corre, pero qué desgrasia..., ay, señor, qué desgrasia...!

PATRICIA: ¿Qué pasa, qué pasa? Jo, pero qué peste... Pero, ¿Estos son papa y mama, no? ¿Se...han muerto o qué?

CURRO: No, están inconsciente, lo he reconocido a lo dó y respiran...

PATRICIA: ¿Estás seguro, Currito? ¿Los has mirado bien?

CURRO: ¿Qué no t'acuerda ya de que he sido socorrita de la Crú Roja, que si no me hubieran eshao a la cashe por robar las pursera aquella de oro der muerto por accidente de tráfico, yo ahora sería médico po lo meno....? ¡Ay, qué desgrasia!

PATRICIA: Bueno, cálmate, voy ahora mismo a buscar un médico y...

CURRO: ¡Si no é por ello que me quejo! Es que arguien s'ha cagao ensima de la papela de sinco gramo de cocaína que habia ligao pa passá la fiestas y mira, mira... está empapá de mierda por toa parte.... ¡Ayyyyyyyyy!

PATRICIA: Bueno, no te preocupes, yo te compro otra papela luego, ¿vale?

CURRO: ¿Seguro?

PATRICIA: Seguro, venga, no llores más, ahora mismo vengo con un médico, ¿vale?

CURRO: (gritando) ¡Patri! Dile ar doctó haber si pude traé mascarilla desa antigá, de paso...

(Sona el telèfon)

CURRO: ¡Ya lo cojo yo!

NARRADOR:

¿Encontrará a tiempo la Patri a un médico?

¿Será de pago? ¿En ese caso, le pagará en metálico o en especie?

¿Cuánto tiempo aguantará Curro en la casa sin máscara antigás?

Si quieren saber las respuestas a estas preguntas y a otros interrogantes, no se pierdan el próximo capítulo de:

EL DARRER GESTOR A VALLGORGUINA DE LA CEBA!!!!

Es varen conèixer, bíblicament parlant, en una romeria a la muntanya sagrada d'una comarca veïna. No es que fossin creients cap dels dos, era una excusa més per anar de festa i passar la nit fora de casa. Quan es varen veure, tots dos es coneixien prou com per saber que acabarien plegats. I així fou. Al cap d'unes hores estaven follant al sac de dormir, en una incòmoda pendent de la muntanya, davant del monestir que hi havia allà i que encara hi ha, si no l'han tret. Degut al vi que duia a dins, ell no va poder escórrer-se i varen acabar de consumir l'acte en tornar a Vallgorguina l'endemà a la tarda, a casa d'ell. Amb la Sandra el sexe sempre va ser immediat, sense problemes ni acostaments prudents, ni festeig previ. Es reconeixien i trigaven ben poc a estar enganxats. En la època de la romeria, ella sortia amb un amic mutu que era a la mili, però això no tenia massa importància en aquells temps. Ell mateix portava llicenciat sis mesos i escaig, havia fet el seu període d'aclimatació a la vida civil i conèixer la Sandra va ser el millor que li podia passar per treure el ventre de penes, millor dit, el baix ventre.

El seu dia a dia era molt senzill: es trobaven al bar, prenien una cervesa o dues i anaven a follar a casa d'ell, que vivia en un pis enganxat al riu, a on havia hagut d'anar quan el seu pare, després de trobar-lo un dia molt begut a la porta de l'edifici on vivia la família llavors, a les vuit del matí, el va fer fora, una vegada més. Posaven discs antics, feien l'amor, xerraven, bevien, fumaven porros quan n'hi havien i poca cosa més. I si queia alguna altra cosa pel camí, o persona, tant un com l'altre l'aprofitaven, sense problemes. Però ell cercava una altra cosa, un tipus de festeig més seriós. Quan va trobar una noia molt mona, verge i castellana, la Noli, en una discoteca del poble que freqüentava, li comunicà molt civilitzadament la decisió de fer el canvi, van fer la cardada de comiat i adéu per sempre més (o això va pensar ell).

Però la veritat és que va ser més un fins aviat que un adéu, ja que la Sandra es va convertir en un punt de trobada constant en diferents èpoques de la seva vida, com quan vivia amb la Dèbora, anys després, i una nit, fart de les infidelitats de la noia amb el seu antic promès, va baixar al pub del poble, decidit a beure per oblidar, i allà va retrobar la Sandra, que el va acompanyar en les cerveses terapèutiques, el va dur a casa seva, se'l va follar i li digué que buscava una companya de pis per no haver de pagar el lloguer tota sola. Ell tingué una perversa, però pragmàtica idea: Es va llevar al matí, va anar cap el piset i li va dir a la Dèbora que fes les maletes, que l'hi havia trobat lloc per viure i companya, dos per un, a molt bon preu. Va ser fantàstic, durant un temps va visitar

aquella llar compartida i, ara dormia amb una, ara amb l'altra. Ell estimava a la Dèbora, però en la seva recerca obsessiva de la dona ideal, no hi havia lloc pel perdó, per la paciència, per posar-se al lloc de l'altre i sí, en canvi, per l'oblit gradual mentre practicava sexe i festa grossa amb qui li passés pel davant. La superficialitat al poder.

Aproximadament un any després de separar-se de la mare dels seus fills, una nit de festa major va tornar a coincidir amb la Sandra en el terrat de l'apartament del seu ex cunyat, tot contemplant un concert del Serrat, que feien a la plaça de la Església de Vallgorguina. Es varen posar al dia, tots dos eren separats i amb fills, i parlaren de la possibilitat de veure's. Ella li va donar el seu número de mòbil i ell, un mes després, la trucà. Varen anar a Barcelona, a l'agost, a les festes de Gràcia i, com era d'esperar, varen acabar follant al pis d'ell, un altre pis de solter, vint-i-dos anys després. De fet, no havien canviat tant les coses, encara que ell pensava que sí. I varen encetar una relació que es va anar tornant cada vegada més seriosa, i cada vegada amb més problemes, com acostumen a ser les relacions serioses, al menys a la seva vida.

Ell estava vivint un dol molt fort, del que no n'era gaire conscient, amb dues criatures molt petites pel mig, anava a teràpia de grup i no podia fer-se càrrec de les pors i gelosies d'ella, que eren constants i que ell provocava amb el seu egoisme visceral. Així que un bon dia, li comunicà que no podia anar més enllà, que ell baixava del carro, potser pensant que la cosa, com sempre, es mantindria en el nivell de superficialitat, cortesia i bones maneres que hagués desitjat. Però no va ser així: Ella va perdre tota la dignitat que li quedava (això sempre segons la òptica d'ell, una òptica necessitada de visitar l'oculista sentimental, si n'hi hagués, és clar) i es va negar a participar de bon grau en la proposta. Va plorar, es va resistir, es va empenyar i el va perseguir, es plantava a la porta de casa d'ell i tocava el timbre fins que ell la obria, li enviava missatges, el trucava, etc. Ell va arribar a espantar-se i fins i tot va decidir abandonar l'apartament i buscar un pis normal, amb dues o tres habitacions. Un dia, la Sandra el va trucar per telèfon i van tenir una discussió molt forta. Ell la va engegar i, en aquell mateix moment, el van trucar al mòbil. Era un amic seu, actor, company de professió, que el convidava a la seva festa d'aniversari. Encara empenyat, li va explicar a l'amic el que li estava passant. L'altre, un bon jan, li contestà, amb la millor de les intencions, que no patís, que a la festa li presentaria unes quantes amigues solteres de bon veure i millor tastar, i que amb això se li passaria el mal tràngol. I varen seguir parlant de

possibles aventures, com només ho saben fer el homes quan estan sols, o creuen que ho estan. Quan va penjar, es va adonar que, amb els nervis, no havia pitjat la tecla de final de trucada del telèfon fix, i allà, darrera l'auricular, estava la Sandra, que ho havia escoltat tot, i que va començar a insultar-lo. “Ets un cabró! “ li va dir. I ja hi van tornar a ser.

Aquesta va ser la tònica de la seves trobades. Estaven uns mesos sense veure's, i, tot de cop, un bon dia (o dolent, ves a saber), un missatge de mòbil (algun dia algú hauria d'escriure un assaig sobre el mal que poden arribar a fer els maleïts SMS), una bona cardada, i tot tornava a començar, per tornar a acabar com el rosari de l'Aurora. No obstant, val a dir que cada vegada que es trobaven era més curta i menys intensa l'agonia, això també era d'agrair. Van tenir períodes gloriosos, com quan van visitar a una terapeuta de parella que encara deu riure ara, o en una altra ocasió en que van decidir anar a viure plegats i cremar totes les naus. Va ser un infern, un infern de tres mesos, fins que ell va tornar a marxar, com sempre.

També van haver-hi èpoques durant les quals gairebé només es relacionaven sexualment. S'enviaven missatges, ell l'anava a buscar amb el cotxe, i ella baixava amb un vestit ample, vaporós, i unes calcetes que sabia que a ell li agradaven força. Conduïa fins a l'altre banda del riu i, au, a follar s'ha dit! Després, una cigarreta i cap a casa. També ho feien per SMS (alguna cosa bona havien de tenir, no?), intentant coincidir en l'orgasme, era força engrescador esperar que li arribés el missatge de la Sandra confirmant que acabava mentre aguantava a dures penes que se li escapés a ell. I un dia va arribar el que ell considerava com el cim de la seva relació, des del punt de vista del sexe, és clar. Es va presentar a casa d'ella amb la càmera de vídeo i el tríode, la va emplaçar en un angle que li va semblar adequat, davant del sofà a on acostumaven a fer l'amor, la va engegar i varen follar com manen els canons de la majoria de les pelis porno que ell havia anat visionant durant tota la seva vida, salvant les distàncies en centímetres i musculatura, és clar. Fins i tot gravà la part final amb la càmera en mà, rotllo vídeo amateur. En acabar, van sopar al mateix sofà i varen passar la gravació per la pantalla del televisor. Als deu minuts ja s'estaven grapejant i van acabar follant de nou. Superb. Més tard, aquella gravació l'acompanyaria en moltes masturbacions solitàries, era força engrescador veure's a ell mateix en acció, però, en una de les seves

múltiples ruptures, va esborrar-la, decidit a oblidar d'una vegada aquella dona maleïda. Cosa de la que es va penedir moltes vegades. D'esborrar la pel·lícula, vull dir.

També tenien estones molt bones, es coneixien força, compartien una idiosincràsia similar, eren del mateix poble, de la mateixa generació, ambdós havien sobreviscut a moltes vicissituds, s'entenien, reien plegats, ella l'ajudava de cor en tot allò que ell emprenia i li deia coses tan boniques com que tornar amb ell era com estar a casa, que ella el cuidaria quan fos vell i que volia veure créixer els seus fills, els fills d'ell. I ell, que també pensava igual, s'ho creia. Però un bon dia se li girava la truita i ho engegava tot a dida. I quan feia temps que no la veia i anava trobant d'altres persones pel camí de la vida amb les quals no s'entenia ni la meitat del que s'entenia amb ella, llavors la trobava a faltar. Va arribar un moment en que ja veia a les dones que se li acostaven gairebé transparents. Ni tan sols necessitava enrotllar-se amb elles. De seguida trobava alguna cosa que el desagradava profundament. No podia suportar els comentaris de entrada sobre com era ell i el que feia bé o malament. El posaven a la defensiva i marxava de seguida, tenia molta feina, havia d'assajar, o escriure un altre llibre... Va arribar un moment que citava a les persones que anava coneixent per prendre un cafè o com a molt per dinar, res de sopar, ni copes, ni sortir de festa. Calia trobar circumstàncies que li facilitessin el poder-se aixecar quan volgués, mirant el rellotge, i exclamar: "Se m'ha fet tard." Decididament, s'estava fent vell, hòsties!

Potser era massa emocional. O potser no. O potser de vegades. O potser no sabia escollir bé quan ho havia de ser o quan no.

Potser l'havia estimada. O potser no. O potser de vegades. O potser no havia sabut escollir bé quan l'havia d'estimar i quan no.

O potser encara la estimava.

Amb la Sandra, mai se sabia. Ara feia temps que no apareixia per "cuidar-lo".

Potser encara no era prou vell?

CAPÍTOL SISÉ

LA BETTY

NARRADOR: Ens trobem al despatx d'en Tomeu, a la Gestoria Bocamoll, el primer dia de feina després de festes. No es pot dir que aquestes hagin estat les millors festes dels últims anys, doncs resulta que l'única filla que li quedava, la Mariona, ha fotut el camp de casa i fa més d'una setmana que no se'n sap res. I la seva dona ha hagut de ser internada a una clínica psiquiàtrica degut al disgust que això li ha causat, bé, aquesta és la versió oficial, en realitat s'està sometent a una cura de desintoxicació de croissants de xocolata i nata molt ensucrada que prenia tres i quatre vegades al dia, entre hores (a més a més dels àpats normals) A la feina, que és la part veritablement important de la vida d'en Tomeu, tot va bastant bé, sense comptar els mals de caps ocasionats pels pisos de Can Oliveres, un pisos que sembla ser que estan maleïts, doncs no hi ha manera de que es vengui ni un, tothom que els va a veure ja no torna més a posar-hi els peus....

(Sona un telèfon)

TOMEU: Sí?... Digui'm, Esperança, digui'm... Si,, si, Doncs que vagi l'Expósito ara mateix a ensenyar-los!..... Com que no ha vingut a treballar? Posi'm ara mateix amb el domicili del Berto Expósito, que és això de no venir a treballar..., tots els andalusos aquests són iguals....? Que vostè també ho és, d'andalusa? Sí, ... si..., ...si..... però no es posi així, dona..., no s'enfadi,, si era una frase feta....., que no... que a mi en cauen molt bé els andalusos, de debò, però si són molt alegres...
(canviant el to, per a ell) Apa, que si no fos perquè estàs com un tren, ja t'arreglaria jo, ja, dir-li coses com aquestes al teu cap, aviam si ara no és podran ni tenir prejudicis....
(una altra vegada parlant amb la seva secretària) Gràcies, maca, gràcies... ¿Maca, no? ¿No li puc dir maca?... ¡Ah, es clar, es "mobbing", ah, perdó, perdó... gràcies, gràcies...

(Pel mateix telèfon sona la trucada a casa del Expósito)

NARRADOR 1: I, per explicar qui hi haurà a l'altre banda de l'aparell, dono la benvinguda al meu company, el narrador andalús. La direcció de la ràdio, a instàncies de la Casa d'Andalusia de Vallgorguina, i vist l'èxit que està tenint aquesta radio novel·la, ha decidit que compartirem la narració del programa.

NARRADOR 2: Hola, amigo, pue sin má preámbulo, vamos a ver qué é lo que pasa en can Expósito, que dirian lo catalane...

(silenci)

NARRADOR 2: Bueno, parese sé que problemas tésnicos nos impiden la comunicación con casa de lo Expósito, en ese caso, voy a devorver la palabra al compañero y vamo a oir a nuestro protagonista desde la gestoria Bocamoll.

NARRADOR 1: Gràcies, company, som-hi!

CURRO: Sí, dígame?

TOMEU: Què hi és en Berto?

CURRO: Si *(pausa: ningú no diu res)*

TOMEU: Doncs digui-li que és posi, collons, que sóc en Tomeu Bocamoll!

CURRO: Es que s'encuentra má, sabe usté...?

TOMEU: Romanços!

CURRO: No, romanso no son, no, mi pare lo que tiene es una cagalera que se va de vareta como la bubilla, ¿sabe?, vamo que no se puede ni meneá de la cama sin que se l'escape er...

TOMEU: Miri, digui-li al seu pare de part meva que si aquesta tarda no està a les quatre en punt a Can Oliveres per a ensenyar el segon primera a una parella que el volen comprar, ja no cal que torni més per aquí, que es pot considerar despatxat! M'entén, jove?

CURRO: Però no sea usté asín, hombre, que er Senyó le va a castigá, no ve usté que mi pare é un pobre infelí que por no molestá hasta deja que su mujé le pegue sin decí esta boca es la mía...

TOMEU: Miri, jove, jo els problemes que tinguin vostès a casa seva...

CURRO: Claro, el señor como tiene dinero y nunca ha tenido que comerse un caldo de mejillón único pa Navidad....

TOMEU: Era salat?

CURRO: El què?

TOMEU: Cony, el brou de musclo!

CURRO: Pué sí, una miaja salao sí que era...

TOMEU: No sap l'enveja que em dona: un plat a taula salat, quin luxe!.... Perquè ho sàpiga, jove, aquest Nadal ha estat el pitjor de la meva vida: Primer de tot, entre l'escudella i el torró l'única diferència que hi havia es que una era líquida i l'altre no, per pel que fa al gust, si fa o no fa..., després, per primera vegada ens ha faltat el pobre a taula una diada de Nadal, cosa que, com tothom sap, porta molt mala astrugància...

CURRO: Me lo podiai habé disho a mi, yo vengo y hago de pobre, me visto con cuatro trapo, no m'afaito en tré dia, ni me lavo ni ná, y yo vengo y cuento mentiras desa de: "Pué yo vivo de vendé droga y pegá cuatro palo..." Bueno, esa no porque é verdá, pero usté ya me entiende, oiga...habrá aguinaldo si vengo el año que viene?

TOMEU: (*a la seva*) Després a la meva dona l'han ingressat a una clínica especialitzada en gluco-histèriques-obeses, afectada d'un atac de golafreria compulsiva que fins i tot va fer que s'intentés menjar el seu gosset Marilyn perquè va ficar una pota dins la tassa de xocolata desfeta. Sortosament, sembla que es troba millor...

CURRO: No pasó eso en la pastelería esa donde van las gordas? En el bá lo estaban comentando... Jo, qué bruta, la tia....

TOMEU: Digui-m'ho a mi.... I, per acabar-ho d'adobar, l'única filla que em queda, la Mariona, s'ha anat de casa i ningú no sap on para...Així que imagini's el panorama que tenim ..

CURRO: Bueno, però señor Tomeu, nosotros no tenemos la culpa de su desgracia...

TOMEU: I per què vull jo als meus empleats, si no puc desfogar-me i putejar-los quan les coses em van malament?

CURRO: Hombre, visto asín....

TOMEU: Així que ja està avisat! Si el seu pare, la seva mare o algú de la seva família no els ensenya el segon primera a la parella en qüestió aquesta mateixa tarda, són pare és al carrer. Ja ho sap! Passi-ho bé!

CURRO: Adiós, señó Tomeu. (*penja*)

TOMEU: Ja els arreglaré jo a aquests Expósito, una colla de ganduls, això és el que són... Esperançaàààààà!

NARRADOR: Siguen habiendo problema tésnicos en casa de Curro, però como aquí el compañero catalán está en er water pué voi a despedir este capítulo yo mismo:

Si quieren saber cómo se van a conose er Curro i la Mariona d'una puta vé, que ya toca, pué no dejamo de resibí carta i shamadas de teléfono de oshente impasiente, no se pierda er próximo capítulo de:

ER DARRÉ GESTÓ A VARGORGUINA DE LA ZEVA!!!!

El barri de Les Tongues, amb la gelateria, el bar de tapes, l'escola, la farmàcia, els immigrants, els conflictes, la lluita veïnal perpètua, sempre li fan pensar en la Betty. La Betty i la Toni, dues germanes que sortien amb la colla dels divuit anys, la dels concerts, la de les drogues, la dels punkies del poble. Tanca els ulls i les veu, en un recó del ball, amb catorze i quinze anys respectivament. La Betty es va ajuntar amb un dels seus companys de colla, un veritable mal parit mal tractador, i va tenir un fill amb ell. La Toni se'n va anar a viure a Barcelona amb un dependent de ferreteria, amb el qual va tenir dues filles. Les va perdre de vista a les dues fins que una nit, deu anys després, en les acaballes del seu matrimoni amb la Lisa, va sortir amb la seva germana i d'altres noies de festa, entre elles la Betty, i acabaren tots dos follant al bosc d'un conegut parc de la vila. La Betty feia l'amor com ningú, s'adaptava al ritme que ell desitjava a cada moment, era molt elàstica i flexible, i li agradava tot, i quan es diu tot, vol dir tot. Tenia un veritable interès en donar-li plaer i en que ell arribés a la ejaculació quan abans millor. Ella era multiorgàsmica i, de mica en mica, varen anar evolucionant cap a una relació en la que ella s'aguantava els mini orgasmes fins a esclatar en un de gran, que ell feia coincidir amb el seu. L'encantava. Però això és córrer massa, sense voler fer cap joc de paraules, pensà, mentre se li escapava un somriure, assegut a una taula de la gelateria.

La segona vegada que es varen trobar, dies després, va ser un dissabte a la nit, en una discoteca. El seu marit ja feia temps que anava amb una altra dona, a qui també acabaria maltractant i a la que també faria una filla, però encara no havia marxat de casa del tot, i continuava visitant-los de tant en tant i estomacant-la de valent també de tant en tant. Varen mirar l'hora i decidiren anar al pis dels pares d'ell, a uns cinc quilòmetres de distància i deu minuts en cotxe. Tenien el temps just tots dos. Ell trepitjà a fons l'accelerador. En mig del trajecte, a la carretera, hi havia hagut un accident i la policia els va fer senyals perquè paressin el cotxe. Ell, presoner d'un desig inhumà de fer-li l'amor, en va fer cas omís, i allò li va costar una bona multa i dos mesos de retirada del permís de conduir, que va acomplir durant les vacances de l'estiu, al cap de dos anys, en que va anar a passar una bona temporada a l'illa de Fuerteventura.

Les trobades començaren a fer-se cada vegada més freqüents, fins que es varen enamorar, o més ben dit, ella es va enamorar i ell es va *enconyar*. Fins que els vells coneguts sentiments de culpa varen aparèixer i, després d'una conversa amb la Lisa, decidí intentar arreglar el seu matrimoni i així li va comunicar a la noia. La Betty no s'ho va prendre malament, havia patit tant que una ruptura sentimental pacífica no representava un gran problema per a ella. Però ell no va poder aguantar, la trobava molt a faltar i deu dies després va anar a cercar-la de nou. Ella havia conegut un altre noi, un bon xicot, cosí de la Mercè, una de les seves ex, i, coses del destí, els havia enganxat a tots dos unes bones lladelles, o això pensà quan va veure's els calçotets tacats de petits punts de sang per la part del davant. Amb el temps i la informació que en aquell moment no tenia, s'adonà que el més probable fou que els animalets en qüestió procedissin de la Lisa i que ell fou el canal de distribució. Quan retrobà la Betty, ella li digué que ara ja no estava segura de res, que no sabia si li agradava més ell o l'altre, i això el va submergir en una lluita titànica, en una obsessió per tornar a emportar-se aquella dona al llit.

Fins que ho va aconseguir. No va ser difícil; tenia temps, diners, i ella necessitava tanta ajuda... necessitava un salvador, un protector, i ell es va apropiat d'aquest personatge i el va interpretar fins les últimes conseqüències, que van suposar la ruptura definitiva

amb la Lisa. En un tres i no res, va empaquetar les seves coses, les pujà dalt la furgoneta de la factoria de planxat de roba de confecció que tenia aleshores, després va carregar les de la Betty, el fill d'ella, la gossa d'ell, i es varen instal·lar en el ja esmentat pis al que se li cauria la porta d'entrada. Però encara no, això vindria després, amb la solteria.

I allà estava ell, com un rei, amb la Betty cuinant, fent la feina de la casa, fent-li l'amor com mai li havien fet i fins i tot ajudant-lo amb les tasques de la empresa, planxant, cosint botons, etc. Ella era tranquil·la, obedient, no s'alterava mai per res. Ell la tractava prou bé, i fins i tot, temporalment, li va fer de pare al seu fill, un nen de tres anys consentit i malcriat per la mare i testimoni mut, pobret, dels maltractaments del pare biològic, el qual, en un any i mig de convivència, només va aparèixer una vegada, per dur al nen al parc zoològic, si mal no recorda ara, mentre llepa un gelat de torró de Xixona a la gelateria de Les Tongues. La imatge més bonica que li ha quedat del nen és quan veien plegats *la Bola de Cristal*, els dissabtes al matí. Ja no es fan programes infantils com aquell, pensa amb un sospir.

Però mai la intensitat del seu amor va arribar a la dels primers dies. Aquella fugaç tornada amb la Lisa només va servir perquè alguna cosa se'ls trenqués a dins, i, tot i que la varen apedaçar com van poder, la relació es va anar morint, poc a poc, fins que un dia la Betty li anuncià, tímidament que havia pensat en anar a viure amb sa germana, a Barcelona, amb la qual estava molt unida, ja que ambdues eren orfes de mare i el pare només tenia ulls pel seu germà petit. Un tros de bèstia, el pare, perquè no dir-ho. Ell, que tenia moltes ganes d'entrar en la seva tercera joventut, llavors tenia vint-i-set anys, guanyava força diners i li continuaven agradant totes les dones que li passaven pel davant, li ho posà fàcil i la deixà marxar. La veritat és que s'avorria amb ella i, tot i que havia agafat afecte al nen, els seus desitjos primaris, com sempre, manaven sobre totes les altres coses. Pensava que de tant en tant es veurien i que practicarien aquell sexe que tant li agradava, però es va equivocar: Només varen repetir una vegada, al cap d'uns anys, en plena època de voràgine sentimental, quan tenia entre quatre i cinc *clientes fixes*, com deia ell, vantant-se'n, i el pis de la porta despenjada, ara ja sí, causava furor entre les visites femenines.

Això fins que va conèixer la Dèbora, és clar.

El nen de la Betty va morir als divuit anys d'un accident de moto, una trista història. Ella s'havia casat amb un pastor evangelista, un altre supervivent de la colla maleïda dels divuit anys, amb el qual va tenir dues o tres criatures més, i s'havia tornat molt religiosa. Ell i la seva germana, la germana d'ell, varen estar allà, ajudant i sostenint la família, però no va poder trobar dins seu prou amor, compassió o empatia com per plorar la mort del que havia estat el seu fill durant una bona temporada, quinze anys abans. Només hi trobà sorpresa, pena, estranyesa... Anys després, el pare mal tractador va morir també, d'un càncer. Ell no va anar a l'enterrament. No tenia res que fingir, i la veritat és que tampoc no li va venir el sentiment de justícia divina que sempre havia cregut que tindria quan arribés aquest moment. Perquè sabia que arribaria, la generació maleïda tard o d'hora s'havia de cobrar aquella víctima. A més, l'home tenia tots els números.

Sempre li ha quedat el dubte de saber de quina manera compaginaria la Betty els seus gustos sexuals, tan amplis i eclèctics, amb el seu nou fervor religiós. Bé, sempre hi ha d'haver-hi dubtes, ¿No?

CAPÍTOL SETÉ

LA CRISTINA

NARRADOR 2: En el último capítulo, habíamos dejao a nuestro protagonista, Curro Expósito, ante er dilema de dejá a sus pares, atacaos por una diarrea furminante, solo en casa e irse a enseñar los pisos de Can Oliveres a una pareha interesá en comprá er segundo primera, o bien quedarse con ello, jugándose er puesto de trabaho de su débi progenitó, Berto Expósito, ya que su hermana favorita, la Patri, habíase marchao con viento fresco en cuanto que allegó con la Crú Roja a la casa. Por lo visto le habían ofrecido la direción de un piso-sauna de arto standing dese en plena avenida Diagoná de Barcelona y tenía que pasá er casting. Con mú buen criterio, a pesar de la hierba que tenía encima, una Super Scum que la había traío un colega de Amsterdam, y las ganas de tirarse en er sofá, fumársela y no hasé ná má, Curro desidió pedile un favó a la portera y dejala de canguro, no sin antes proveerla de una mascarilla antigá porque sino aquello no había quien lo aguantara, de peste que hacía er piso y toa la escalera de paso. Por eso tamién la mujé aseptó er recaó, pues se había propuesto investigá qué coño era aquesha mardita catipéng que infestaba el edifisio, pa podé despué comadreá a gusto con su compañera de los bloques vesinos.

(Sonen sorolls de pluja, trons, vent que bufa fort)

NARRADOR 1: Just en el moment en que en Curro arriba als pisos de Can Oliveres, començà a ploure i un vent gelat que li entrava pels forats de la caçadora de cuir i li glaçava els tatuatges del braç i de la espatlla li amargà la espera, que hages estat eterna en aquell portal si en Curro no hagués decidit pujar al segon primera y esperar-se allà, ja que semblava que els possibles clients no tenien cap intenció de ser puntuals. I allà que va arribar, a la recerca del seu destí.

(Sona una porta que s'obre)

CURRO: ¡Joder, la que eztà cayendo, leshe! A buenas horas me dejao liá por er Tomeu Bocamoll eze, serà negrero er tío! Y encima lo compradore sin vení, tendrán morro, la gente... hay que vé la poca seriedá que corre en estos tiempo... Però... me parese habé oido un ruío...però no puede sé, si aquí y no debe havé entrao nadie desde que se construyeron los piso y lo unico que hay é porvo y mierda. Y hablando de mierda, voy a heserme un porro de scum desta que está de muerte, seguro que cuando me suba le vendo a la pareja esa el edifisio entero, lo mismo er jefe de mi pare me da comisió i tó....

MARIONA: *(desde lluny)* El meu pare el que el donarà és pel sac...

CURRO: Huy, però si me parese habé oio una vó... no puede sé, si todavía no he fumao siquiera... Ay, mamita, que me estoy quedando corgao, voy a tené que dejá las drogas, con lo que a mi me gustan...

MARIONA: *(ara ja de més a prop)* Escolti, no tindria pas quelcom de menjar? Fa una setmana que només menjo la pilota del caldo de Nadal que em vaig endur en un "tupper"...

CURRO: ¡Una mujé! ¡Y de buen vé! Esto no son alusinasione... ¿Y tu quién ere, shiquiya?

MARIONA: Soc la Mariona Bocamoll, la filla d'en Tomeu Bocamoll i el meu pare és es....un depravat *(plorant)* per això jo he hagut de marxar de casa i visc aquí, amagada.... No te res de menjar, vosté?

CURRO: Como no te papee la hierba esta que tengo aquí...

CURRO: Pué claro, yo siempre veo el Berviche hospital ese pó la tele! Ju...jugamo a que esto era er termòmetro y yo le tomaba la temperatura?

MARIONA: Ui, si, com amb el meu germà, sap? La lluna, la pruna... I per aquí ès pren la temperatura...?

CURRO: Usté hàgame caso, que mi padre fue de la Crú Roja....ahhh

MARIONA: Vestida de dol.... I després em posarà una inyecciò?

CURRO: Joder, ezta mujer é incansable...ahhh...

MARIONA: I també jugarem a papas i a mamas?

CURRO: Jooooodeeeerrrrr.....

NARRADOR: I va ser així, i no d'una altra manera, que la Mariana i el Curro, dos éssers ben diferents, varen jugar i jugar, fins que varen quedar-se adormits, abraçats sobre la pols del terra del segon primera dels pisos de Can Oliveres.

I quan varen despertar.... ja era un altre capítol de.....

EL DARRER GESTOR A VALLGORGUINA DE LA CEBA!!!!

Una vegada la va veure al tren, de lluny, o li va semblar que la reconeixia, ara no n'estava del tot segur: La seva primera xicoteta, la Cristina. Tenia tres anys més que ell, carnet de conduir i cotxe, i, quan la va conèixer, sempre anava amb el seu cosí, la seva cosina i el seu germà, tots tres més joves que ella. Ell ja començava a perdre la esperança de estrenar-se en l'amor i el sexe heterosexual i va arribar la Cristina, resident a Barcelona, que tenia una casa d'estiueig a Vallgorguina, bé, ella no, la seva família.

Es varen fer els primers petons amb llengua en una festa particular i llavors va començar la lluita per arribar més lluny, *hem d'anar més lluny*, com cantava Lluís Llach en un context ben diferent, però gairebé en la mateixa època. Anaven a bars foscos el cap de setmana a toquejar-se, i també a bars no tant foscos entre setmana, per les tardes. Amb dues cerveses havien arribat a passar-se hores petonejant-se i grapejant-se al 336, un bar del carrer Consell de Cent, a Barcelona, al costat de la escola a on ell anava a recuperar les assignatures encara penjades del temps de l'Obra de Déu.

Però ella era una noia com cal, i segons quines coses no les feia. Encara no. Això va anar imposant entre ells un modus operandi sexual que el marcà per a tota la vida: Primer els petons, després els pits, sempre per sobre la roba, després el cony, també per sobre la roba, tornem als pits, aquesta vegada passant la mà per sota la brusa i tocant-li la roba interior, després li ficava els dits per dintre dels pantalons, acariciant-li les calces i, finalment, li ficava el dit del mig dins la vagina, una estreta cavitat encara precintada d'origen, i allà s'hi estava, remenant el dit una i una altra vegada, fins que ella l'aturava, espantada per la seva pròpia excitació.

Però els caps de setmana, que bevien alcohol i ell fumava porros, la cosa anava bastant més ràpida i bastant més enllà, i ell, dempeus contra un arbre, va intentar penetrar-la un diumenge, al bosc que circumdava una coneguda boïta de Carreteres de Dalt, amb la inexperiència i la impaciència pròpies d'aquella etapa de la seva vida adolescent, la última abans d'entrar a la primera joventut, a on canviaria la discreta roba de nen de casa burgesa que duïa els diumenges quan anava a la discoteca, per les pintes de hippie-punkie que lluiria a tota hora fins el moment de marxar al servei militar. I després, allà, també. La Cristina, després de resistir l'embat com va poder i de queixar-se perquè li havia fet molt de mal, començà a sagnar abundantment i ell, ho recordaria sempre, va haver d'entrar a la disco quan feia més de mitja hora que tothom havia marxat i, amb les mans i els pantalons bruts de sang, recuperà els abrics i la bossa d'ella. L'acompanyà al tren i no la tornà a veure durant gairebé un mes. La Cristina va estar molt malalta i, quan es va guarir, decidiren plegats que no valia la pena tornar a intentar-ho. Ell havia agafat molta por i ella no cal dir-ho. I en gairebé dos anys que durà el seu idil·li, mai no la va tornar a penetrar. Això el va convertir en tot un expert en l'escalfament previ, en tocar, explorar, masturbar i, és clar, masturbar-se, tot i que en aquest camp ja estava prou entrenat. I també va aprendre a verbalitzar el què, com i quan li agradava, un aprenentatge gens menyspreable en els afers de parella.

La primera vegada que és va córrer amb ella va ser a l'aire lliure, estirats en un camp de conreu i, quan va aixecar el cap, va veure un pagès que caminava cap a ells. No els va enxampar de miracle. Va ser un alliberament, una altra fita aconseguida, la primera ejaculació completa induïda per les mans d'una altra persona.

Durant el primer estiu varen recórrer tots els boscos, camps, urbanitzacions solitàries i polígons industrials que van poder. Ella acostumava a dur un Seat vuit-cents cinquanta

i, de vegades, un Land Rover verd, clavat als que feia servir la Guàrdia Civil, amb el qual alguna vegada feien llums a d'altres parelles, també dins del seu cotxe, en llocs solitaris als polígons industrials. No cal dir que l'ensurt que els donaven era prou gran com per vestir-se i fotre el camp de seguida, quedant-se ells pràcticament sols a l'indret en qüestió. En aquells temps, la guàrdia civil era molt temuda. Feia ben poc que havia mort Franco i ningú no volia tractes amb la Benemèrita. Amb l'altre vehicle, el vuit-cents cinquanta era molt difícil anar a fer l'amor, sobre tot al hivern, en que s'havien de quedar dins del cotxe, en un seient a on els mals gestos i les torticolis estaven assegurades, d'estret i petit que era. De tant en tant, ella obtenia les claus del xalet d'estiueig i anaven allà, on s'acomodaven sota mantes velles amb pudor d'humitat i de naftalina i, després d'un breu o llarg escalfament, depenent del temps de que disposessin, ell li ficava el membre entre les cames, ella es posava a sobre, tancava bé les cuixes i començaven a moure's com si estiguessin fent l'amor amb penetració. I veritablement ho semblava, fins i tot sovint aconseguien acabar plegats. En tot el temps que va estar amb la Cristina, mai va trobar a faltar fer-ho d'una altra manera. Bé, potser li hagués agradat provar el sexe oral, però això encara no li treia el son. Tot arribaria en el seu moment, no calia patir.

S'ho passaven bé plegats, però la visió de la vida de cadascun d'ells era ben diferent, gairebé impossible de reconciliar. Ell tot just s'estava preparant per començar una irrefrenable carrera pel costat salvatge de la vida, com deia en Lou Reed, un dels seus cantants i poetes preferits llavors, i potser encara ho era ara, però per coses diferents. En aquella època l'adorava perquè era un artista maleït que anava de cap al forat, i ara l'admirava per haver-se re-inventat i haver sabut sortir d'aquest forat. Si la seva relació amb la Cristina tenia una banda sonora, aquesta era, sense cap dubte, el *Rock n'roll Animal*, amb aquella versió tan llarga, en directe, de *Sweet Jane*. Encara que a ella li agradava més *Vicious*, del disc *Transformer*. Deia que era la seva cançó, d'ells dos. De fet, ell ja feia temps que ho era, de viciós. Bevia força els caps de setmana i havia començat a fumar hashish, cosa que a ella no li agradava gens i esdevenia un motiu recurrent de discussió entre tots dos. Ell no ho sabia aleshores, però les relacions amb persones que li feien de mare i li deien el que estava bé i el que no, esdevindrien una constant en la seva vida. Una constant i, en massa ocasions, una tortura.

I és que la Cristina era una noia educada per casar-se i tenir fills, i ell representà per a ella la transició de casa del pares a un matrimoni amb un noi més gran, del que tindria tres o quatre criatures i del que es va acabar separant també. Tot això ho va anant escoltant ell de terceres persones amb el pas dels anys i, la veritat, desconeixia si ella va poder gaudir al menys d'una segona joventut. Li desitjava de tot cor, perquè s'ho mereixia. En el fons, i en la superfície també, la Cristina era una bona persona, d'aquelles que no canvien mai, encara que ho facin, però no en el record i en la imatge que queda d'elles. També va escoltar que el seu germà havia mort, creia que d'accident, però feia tants anys que ja no va sentir res d'especial. Havien perdut totalment el contacte, de fet, tret de la vegada que li va semblar veure-la al tren, mai més se l'havia trobat enlloc.

Va ser el seu primer desengany sentimental, i una de les poques dones que varen estalviar-li el haver de prendre la decisió de deixar-ho córrer, una constant que el perseguiria durant tota la vida, i de la que va arribar a estar-ne orgullós durant un temps, immers en la seva inconsciència juvenil i fins i tot adulta, però que el feia patir una vegada sí i l'altra també. Com havia de ser, d'altra banda.

Va passar tot just després d'anar a veure plegats *Fiebre del sábado noche*, d'en John Travolta, una altra banda sonora cabdal en la seva relació. Bé, més aviat definitiva que cabdal. Quan ella li va comunicar que el deixava pel noi que havia conegut a l'urbanització on estiujava, a principis de setembre, ell va estar ben fotut una setmana, fins que començà a anar al col·legi de nou, per tal de fer cinquè de batxillerat, i va trobar-se amb una agradable sorpresa: Una colla de noiets nouvingudes, molt rialleres i provocatives, que feien molta patxoca i constituïen un bon rierol a on tirar la canya.

I això va fer, resignat.

Li agradaria tornar a veure la Cristina, i prendre un cafè plegats, i intentar ajuntar el records de l'un i de l'altra. Havien passat tants anys... I la vida és tan curta...

CAPÍTOL VUITÉ

LA LISA

NARRADOR 1: En el capítol anterior havíem deixat al Curro i a la Mariona nus de pèl a pèl, dormint a sobre el terra del segon primera dels pisos de Can Oliveres, després d'haver jugat a metges, a papàs i a mamàs, i a tot els jocs infantils basats en el sexe que varen poder imaginar. Portaven una bona estona dormint, quan de cop va sonar el timbre de baix, El del porter automàtic. La Mariona va despertar d'un son profund, induït per la marihuana súper skum que li havia donat el degenerat d'en Curro i va córrer a despenjar l'aparell.

MARIONA: Ui, truquen a la porta!!! Qui serà? Sí, qui és?... Qui és?... Endavant!!!

CURRO: Pero... Se pué sabé qué hases...? Estàs loca, niña? Qué no vé como estamo...?

MARIONA: Qué? AAAAAAHHHHH!!!! Un home despullat!!!

CURRO: ¿Dónde? Qué lo has visto, por la mirilla de la puerta? No puede sé, si no has mirao... Aaaah, tiene má ganas de juerga, ein?

MARIONA: Vosté, vosté està despullat.....!!!!

CURRO: Toma, claro, después de la sesión que hemo tenío, no querrá que me quede sobao con er pijama puesto... No te joe, la niñata....!!!

MARIONA: Està despullat i parla de manera molt estranya....! Segur que em vol fer coses lletges! Jo me'n vull anar a casa...!

CURRO: No te preocupe, que yo me visto y te acompaño a tu casa, descansa un poco y otro dia quedamo y vorvemo a hasé cosa "yetjas" desa que tu dise... Te mola o qué?

MARIONA: No es mogui, no es mogui!!! I no se m'acosti amb aquesta cosa tan... tan grossa i tiesa que té entre les cames... Ai, no vull ni mirar...!

CURRO: Mujé, no te preocupe, que ya lo dise er refrán ese que tenei lo catalane: La trempera matinera no é trempera verdadera...!

MARIONA: Ai, calli, que em recorda al meu pare, que sempre ho diu...!

CURRO: Bueno, pues me callo y me visto. Y tu deberia hasé lo mismo, si no va a cogé lo que no tiene.

MARIONA: Jo...? AAAAAAHHHHH!!! Estic despullada, estic despullada.....!!!

CURRO: Y un rato buena que estás, asín desnúa... No, si ya puedes taparte lo que quiera, que después de lo que hemo hesho...

MARIONA: I.....i... què ès el que hem fet?

CURRO: Pué mira, yo no sabia cómo llamalo, porque m'ha gustao tanto que follà, lo que se dise follà, no se le puede llamá.... Hemo hesho el amó!!!! Eso é!!

MARIONA: Ho...ho diu de debó?

CURRO: De "debó" de la güena, si señó. Y no una, ni do, ni tre vese... Sinco vese!!!!

MARIONA: Quin horror, Déu meu, això es un desastre...!

CURRO: Cómo tu me desia: I ara, una per al papa, una per a la mama, una per a la miñona, una per a la meva amiga Assunta que encara é verge, la mort boba... i asín, i yo, pué he hesho lo que podío... Yo creo que me he comportao como un hombre, no?

MARIONA: Prou, no vull sentir-ne a parlar més del tema, vaig a vestir-me i me'n vaig a casa meva, d' on no tenia que haver marxat mai! Però, a on és la meva roba?

CURRO: Pué abajo, en la calle estará, o no te acuerda que en plena uforia la tirazte por la ventana...? Joé, qué mala memoria tiene!

MARIONA: No me'n recuerdo de res.....

CURRO: Oye.... ¿tú había tomao alguna vé hierba desta? Mira, desta....

MARIONA: Et penses que soc un conill, jo? No n'he menjat mai, d'això...

CURRO: Aaaah, ahora empieso a entender er tema...

MARIONA: Quan el meu pare sàpiga això, em fotrà una pallisa que em matarà...

CURRO: Mujé, no tiene por que desírsele, ojo que no ven, corasón que no siente, lo hijo tenemo la obligasión de ahorrarle lo disgusto a nuestro mayore, pobresillo, fíjate en

mí, yo estuve en la carse un año, y allí me hise esto dos tatuaje, mira, mira, toca, toca sin miedo, mujé, que hase un rato bien que te gustaban.... Pué lo que te desía, estuve un año en la carse y despué les dije que havia estao en la legión, y aquí no ha pasao ná...

MARIONA: I...per qué van posar-te a la presó...si es pot saber?

CURRO: Pué porque me curré con dos picoletos, que me dieron el arto, yo iba mu pasao y....

MARIONA: I que són picoletos, animals, potser?

CURRO: Uno animale verde i que tienen mu mala leshe, jejeje... No, si va a resurtar que tiene sentío der humor i tó, la jodía!

MARIONA: I...i a la presó és pot jugar a metges?

(Sonen trucs a la porta)

CURRO: Tía, tía!! Que deben ser la pareja que tenia que ver el piso pa comprarlo, ¿Y ahora qué hasemo? Er señó Tomeu Bocamoll ma havia mandao a mi pa enseñárselo....!

MARIONA: El meu pare?

CURRO: Es tu pare? Ai, mi arma, ya me estoy viendo ar mío en er paro, pobresico. Ay, señó, ten piedá de la familia Expósito....

MARIONA: Tu tranquil, deixa-m'ho a mi, jo ho arreglarè això.

CURRO: Esta mujé está loca, y jo soy un desgrasiao...Ay, ay, ay.... pero, dónde va, si va en pelota viva...?

UNA VEU: Escolti... Què poden obrir? Som la parella que havia de venir a veure el pis...

MARIONA: I no arriben una mica tard?

VEU: Es que a la meva promesa li ha baixat la regla de cop, sap? I com que abans ens pensàvem que estava en estat, doncs llavors, és clar, ens ho em hagut que replantejar... això de viure plegats, vull dir..., oi que m'entén?

MARIONA: I tant que l'entenc!

VEU: I després de parlar-ho, hem decidit que sí, que ens anem a viure plegats encara que ella no estigui prenyada, sap?

MARIONA: Ah! Doncs em sembla molt bé la seva decisió.

VEU: Ah, gràcies...Als nostres pares també els sembla bé.

MARIONA: Felicitats de part nostra...

VEU: Moltes gràcies una altra vegada... D'això...

MARIONA: Sí?

VEU: Vosté és l'encarregada d'ensenyar el pis?

MARIONA: No ben bé. Miri, jo ho ensenyo tot, menys el pis...

VEU: Perdoni?

MARIONA: Es que nosaltres també som una parella que hem vingut a veure el pis, com vostés...

VEU: Ah, està bé! Quina casualitat!

MARIONA: Si, oi? però jo no estava en estat quan he vingut...

VEU: Ah, no?

MARIONA: No. Però, com ens ha agradat tant el pis, hem jugat a metges unes quantes vegades, sap?

VEU: Ah, molt bé! I...i quantes vegades, si és pot saber?

MARIONA: Cinc vegades, segons el meu xicot.

VEU: Carai, quina potència!

MARIONA: Però encara no hem acabat, em sembla que va per llarg la cosa...

VEU: Vol que tornem més tard?

MARIONA: No, més val que no tornin, hem decidit quedar-nos el pis.

VEU: Felicitats!

MARIONA: Però al meu pare no se com se li assentarà la nostra decisió...

VEU: Segur que ho entendrà, no es preocupi, dona... i ara marxem, au.... a disfrutar!

MARIONA: I tant que disfrutaré i, si a un que jo sé no li agrada, que si foti fulles! I tu què fas vestit? Vinga, treu-te la roba, que la doctora Mariona ha de fer-te una exploració... Que et treguis la roba he dit!

CURRO: Esta mujé está, está,... loca.....!

NARRADOR 2: I así fue como la relación de los dos amantes se consolidó sobre el porvo del piso, quiero decir que los porvos que esharon en er piso...., no, que er piso... que el que quiera sabé más sobre piso y porvo que se compre el Primeramá, o la revista Hogá y mueble, o que no se pierda er próximo episodio de:.... Venga niño, que te toca a tí...deha de mirarte al ezpejo, que lo va a gastá...

NARRADOR 1:

EL DARRER GESTOR A VALLGORGUINA DE LA CEBA!!!!

Si va existir alguna vegada un matrimoni exprés, aquest va ser el seu: tres mesos per a conèixer-se, ajuntar-se i casar-se i sis mesos més per a separar-se definitivament, en total nou mesos i escaig. Després de trobar-se en aquell accidentat vermut, la Lisa i ell varen esdevenir ànimes bessones; parlaven de tot i més, feien el burro plegats, reien molt i la seva complicitat era total, de manera que ella de seguida es va traslladar al pis de dalt de la perruqueria de senyores de la mare, bé, aquesta vegada va ser al pis de dalt de tot, que era a on vivia ell llavors, al pis del mig hi tenia un petit taller de planxat de roba de confecció, germen de la que seria, mesos més tard, la seva gran empresa dins del sector d'acabats del tèxtil. Allà feien l'amor, reien, prenien drogues, la majoria toves, i una nit que fumaren una herba especialment inspiradora, se'ls va ocórrer escriure una hipotètica llista dels regals que els farien familiars i amics si decidissin casar-se i organitzar una boda com cal. I van tirar-ho endavant, amb la oposició, no cal dir-ho, de les seves respectives famílies, amics, coneguts, etc. Posaren com a data gener de 1985 i durant setmanes observaren satisfets com creixien els ingressos dels convidats en el compte corrent comú que obriren per a la llista de noces.

La primera senyal d'alarma va arribar una nit qualsevol, al llit. Se'ls acudí jugar a fer-se una confidència, però una confidència greu, algun pecat gruixut que haguessin comés, un secret, alguna cosa tancada a forrellat en el bagul de la seva consciència. Ell va començar parlant-li de l'afer amb el Frederic durant tercer de batxillerat, pensant que la seva confessió deixaria a la Lisa en clara inferioritat, però ella, sense avergonyir-se ni una mica, li explicà que, per tal d'arreglar uns calerons, li havia fet creure a un xicot amb el que havia estat feia temps que estava embarassada. Li havia tret unes vint-i-cinc mil pessetes de la època per a un avortament fals. Ell es va quedar de pasta de moniato, això traspassava del tot la ratlla, la seva ratlla particular entre el que estava bé i el que no. Però encara n'estava enamorat i ho va deixar passar. Ningú no és perfecte. Excepte ella, és clar, que sí que ho era aleshores. Al menys per a ell.

La segona senyal fou el dia del comiat de solters. El varen fer plegats, en el bar d'un amic comú. Pisolabis i barra lliure, a preu d'amic. Ella es va retirar més d'hora i ell va arribar al piset que compartien a les nou del matí, bastant begut, com mana la tradició. Quan va aparcar el cotxe, ella sortia de casa amb les maletes, molt empenyada, i caminava cap a ca la seva mare. Quan la va parar, ella li digué que el deixava. Va ser una gran oportunitat de treure-se-la de sobre, una oportunitat perduda ja que, amb el seu encant personal, ràpidament la va convèncer en mig del carrer de què no havia fet res de mal i ella tornà a pujar al pis de dalt, amb maletes incloses i reconciliació incorporada. La veritat era que ell havia acabat la nit amb la Noli, una de les seves antigues xicotes, i no havien fet res perquè ella no se li havia posat bé, que si no...

La tercera senyal va ser quan un ex- xicot de la Lisa, també molt amic d'ell, aquest de la colla dels quinze anys, que encara n'estava enamorat, se la trobà pel carrer. Quan es va assabentar que ella es casava, va amenaçar amb suïcidar-se, cosa que acomplí dies després, al volant del seu cotxe, estavellant-se contra un mur que hi havia a un costat de la carretera. Va agafar una *recta corba*, com haguessin comentat irònicament els components de la mateixa colla, entre els quals els accidents de cotxe eren freqüents i motiu recurrent de comentaris i conyes l'endemà. El cunyat de la Lisa, que llavors era planxista, i li tocà, per casualitat, anar a recollir la ferralla del vehicle, els va fer una descripció detallada de l'accident. El pobre noi va deixar una carta dirigida a la Lisa, que aquesta mai no va llegir, o això era el que li va dir a ell.

La quarta senyal va ser un afer força curiós: Un ex company de feina de la Lisa, i ex parella també, tenia retingut en l'únic taller mecànic d'un petit poble de Lleida un cotxe propietat d'ella, més ben dit, del pare d'ella, a causa d'un deute econòmic que, sempre segons la versió de la Lisa, era inexistent. Amb els papers pertinents, la presència del pare d'ella i ell mateix com a cap d'expedició, anaren a recuperar el vehicle, amb entrevista prèvia amb el xicot en qüestió, un bon jan, que el va trucar personalment i el va citar en un bar de Vallgorguina per intentar convèncer-lo d'arribar a un tracte que afavorís ambdues parts, cosa a la que ell es va negar per dos motius: perquè encara confiava cegament en ella, circumstància que tenia els dies comptats, i perquè legalment hi tenien totes les de guanyar.

La cinquena senyal va ser durant el viatge de noces, a Tenerife, després d'un casament per l'Església amb cent quaranta convidats al banquet, celebrat en un conegut restaurant del poble. Simplement va sentir que ja no la suportava, que s'havia equivocat del tot. A més, per acabar-ho d'adobar, ella va venir embarassada del viatge. I com que cent quaranta convidats, un pis nou de lloguer amb el mobiliari nou també, el compte corrent, el viatge a Tenerife i les dues famílies implicades pesaven d'allò més, va decidir esperar, armar-se de paciència i intentar que les coses funcionessin entre ells. Tot i això, com ja sabem, li va fer el salt mentre ella era a Londres, avortant. Però va ser un incident aïllat, sense conseqüències. Si més no, immediates.

A partir d'aquí, les senyals es succeïren tan ràpidament, que ja li era impossible tenir temps per catalogar-les com a tals. Ell llogà una nau en un polígon industrial i va traslladar el negoci allà, comprant més màquines, llogant més gent, agafant més feina per planxar i muntant tres torns de treball, de manera que el negoci funcionava les vint-i-quatre hores del dia. Com ell. La Lisa, en canvi, anava d'una feina a l'altra, sense trobar-ne cap que li fes el pes, sempre segons la seva versió, és clar. Feines que tenien a veure amb la venda i les relacions públiques a diferents firmes, ubicades sempre a Barcelona. Quan ell la va conèixer, treballava en una firma suïssa que venia aplicacions informàtiques a d'altres empreses, però ho va deixar quan es varen casar, perquè la feien viatjar massa sovint entre setmana. També va començar a trobar-se malament gairebé sempre, i un dia li digué que el metge li havia diagnosticat una malaltia a la sang que podia ser leucèmia, encara que no n'estava del tot segur. Acostumava a estar cansada, trista, de mal humor i mai no volia anar de festa amb ell els dissabtes a la nit. Ell sortia de totes maneres, encara tenia vint-i-cinc anys i moltes ganes de disbauxa. Quan tornava a casa, ella l'estava esperant, desperta, amb l'artilleria preparada pel combat. Ell, que normalment venia amb unes quantes copes de més a sobre, s'hi avenia de bon grau i discutien fins que s'adormien. Els diumenges anaven a dinar a casa dels pares d'ella, i la discussió continuava fins que arribaven amb el cotxe a la rotonda de la entrada del poble. A la dreta, cap a casa la sogra, a la esquerra, cap a Carreteres de Dalt, on vivien els pares d'ell. Llavors ell li deia que, si no callava d'una puta vegada, la deixaria a casa sa mare i ell fotria el camp cap a Carreteres, a on un plat a taula mai faltava. Ella tancava la boca de mala gana i, amb aquesta fúria continguda, anaven a degustar l'arròs amb conill que la sogra cuinava com ningú.

Fins que, una nit de dissabte, després de la seva aventura amb la Betty, ell li explicà el que havia fet, i també la raó de fer-ho. Simplement, estava fins el collons d'aguantar la seva mala llet i el seu caràcter agre. També li refregà que ella no era així quan l'havia conegut, que l'havia enganyat mostrant-se com una tia super maca, etc. Ella, després d'un esclat d'ira i gelosia, en que va intentar agredir-lo físicament - res de l'altre món,

tan sols li va tirar una sabata a la cara - es va posar a plorar i li confessà que tenia un problema molt greu: estava enganxada al cavall feia mesos, a la heroïna, parlant clar, i no li havia dit res fins llavors per no trasbalsar-lo. Ell va reaccionar de manera generosa, va dir-li que li faria costat, que l'ajudaria. I ho va intentar, trucant a algun amic metge ben relacionat, etc., però val a dir que tampoc no s'hi esforçà gaire. Fins que, al cap d'un parell de setmanes, quan l'ambient a casa era poc menys que irrespirable i cadascun feia la seva vida, va anar al banc per tal de pagar la quinzena a les seves planxadores i va trobar-se amb la desagradable sorpresa de que el compte estava buit, net com una patena. La Lisa havia anat cobrant xecs, fins i tot falsificant la seva firma, fins que es va rebentar tots els diners en la seva inesgotable addicció. El banc el va ajudar, tot avançant-li els calers que necessitava per fer front als pagaments immediats i després, amb les fotocòpies dels talons, es va personar a casa dels pares, explicant-los la situació i *deixant-se convèncer* de que el millor que podia fer era abandonar aquella noia que tant de mal l'hi havia fet. Fins i tot la mare va anar a parlar amb la sogra per estalviar-li el mal tràngol. D'aquesta manera, ell va quedar com a damnificat per la situació i els cent quaranta convidats es van despenjar de cop de la motxilla que s'havia carregat a la esquena, juntament amb la Lisa, que també va desaparèixer de la seva vida quan va buidar el pis, emportant-se absolutament tot el que considerava que li pertocava, o sigui el vuitanta per cent de les coses que hi havia a la llar matrimonial. Aquesta vegada no va estar gens generós, i potser va fer llenya de l'arbre caigut, però ell ja tenia la ment en una altra dona, en una altra família, en una altra llar, i tot el que no fos això tant li fotia, com acostumava a passar, perquè negar-ho.

Després es va assabentar de que la Lisa, durant el matrimoni, feia de puta a diferents saunes de Barcelona, que canviava sexe per cavall, i que fins i tot, una vegada que necessitaven un encarregat pel torn de nit del taller, ella li va entaforar el camell més conegut de la comarca. Sort que només va durar un parell de dies... Coses anecdòtiques, que a ell no el molestaven, ans al contrari, li anaven d'allò més bé per reafirmar-lo en la seva decisió i per a situar-la a ella, cara a la galeria, en el paper de culpable i a ell, en el de víctima. D'altra banda, eren coses que, en aquells temps convulsos, i en els ambients marginals en que es movia sovint, no podien espantar a ningú, i menys a ell, que ho considerava tot part de l'aventura de la vida, per posar-hi un títol de documental de migdiada. I va aprendre que podia viure i veure el que fos, el que calgués, i el que no volia veure, no ho veia, encara que estigués passant davant del seu nas. O dins del nas de la seva dona, com era el cas, perquè ella no es punxava, o això deia.

Malgrat tot, mai no va guardar-li rancúnia a la Lisa. En certa ocasió, temps després, tot just quan va poder-se desempallegar del negoci de les planxes i així dedicar-se durant una bona temporada més de ple a la vida bohèmia, ell es va enrotllar amb una amiga comuna que també era mig ionqui i, un dia que estaven al llit tots dos, de cop, varen trucar a la porta. Era la Lisa, que venia a buscar *Tranxilium* pel mono, o alguna cosa semblant. No va passar res estrany, bon rotllo.

Una altra vegada van coincidir, quan ella ja s'havia desintoxicat i vivia al costat d'un espai cultural a on ell participava en una exposició col·lectiva d'artistes del poble. Ell la visità i van prendre un cafè, molt amigablement. Quan acomplí trenta cinc, va muntar una festa i la convidà. Ella hi va assistir, molt agraïda i allà va coincidir amb el xicot al qual havia estafat amb l'avortament fals, el que són les coses! Ell els va fer coincidir, ja que eren molt amics ambdós ex de la Lisa, i sovint reien plegats del que els havia passat amb ella.

Quan feia gairebé vint anys que s'havien casat, es trobaren casualment pel carrer i decidiren divorciar-se, cosa que varen formalitzar en poc més de tres mesos. L'última trobada que recordava fou durant la festa major, com no, en un concert de jazz, ella anava amb un home gran, alt i gruixut. La Lisa li digué, a boca de canó, que es sentia orgullosa d'ell, que estava assabentada de la seva vida i dels seus progressos artístics, reflectits diverses vegades als humils mitjans de comunicació del poble. Ell es va quedar parat, sense saber què dir ni quina cara posar. Va ser una sorpresa, tot un elogi, venint d'ella, per al qual no estava preparat en aquell moment. Li va preguntar si tenia una adreça de correu electrònic, i ella va riure, mirant el seu home actual, com si allò fos una cosa estranya, massa moderna o amb la que no estiguessin d'acord. Després els va presentar.

I de tant en tant es trobaven i es saludaven pel carrer, o tenien alguna conversa ràpida i superficial, sobre els fills, ella en tenia molts, li semblava que quatre, més dos o tres del seu marit actual.

El dia del casament, per la nit, varen anar a ballar a una coneguda sala de Barcelona, amb els convidats més joves, res extraordinari. El nuvi i la núvia entraven de franc, però com que anaven vestits ja de paisà, una estona després els va enxampar el segurata esnifant unes ratlles de coca al servei de dones, i els van fotre al carrer, a on restaren una bona estona, rient com a bojos, fins que els convidats van anar a rescatar-los, tot explicant que sense ells no hi havia festa, etc. Sí, definitivament, la primera època amb la Lisa va ser gloriosa.

Sempre li quedaria la seva mirada clavada a dins, els seus ulls blaus i transparents, la seva mirada innocent... Innocent i perillosa alhora. I les seves ninetes, que es feien petites, petites...

I, cosa estranya, mai varen tornar-se a enrotllar. Una pena, li hagués agradat tenir una esporàdica aventura amb ella, per entendre una mica més com era la Lisa ara. Havia passat tant de temps. Potser si llegia aquestes línies...

CAPÍTOL NOVÉ

LA DÈBORA

NARRADOR 1: Som a la oficina de l'administració de finques més pròspera de Vallgorguina de la Ceba. En Tomeu Bocamoll està que treu foc pels queixals, la seva filla Mariona, fins ara verge i màrtir per pròpia decisió ha decidit trencar amb la seva llarga carrera cap a tieta conca i s'ha embolicat amb un xarnego amb antecedents policials, fill del seu ensenyador de pisos preferit (de fet, és l'únic que té, però al Tomeu li agrada distingir-lo, així s'oblida de pujar-li el sou), en Berto Expósito, que encara està de baixa per diarrea continuada, causada per la ingestió accidental d'un verí destinat a les rates i a les esposes alcohòliques i agressores de marits calçasses. Perdonin, però després d'una frase tan llarga haig de fer un glop d'aigua. Ho posa al meu contracte.

(Pausa)

El que no diu al contracte és que hagi de compartir el micròfon amb aquest noi tan trempat que tinc aquí al costat. Au, va, noi, es el teu torn.

NARRADOR 2: Pué resurta que la pareha, no solo se estaban hinshando a sexo animá y libidinozo d'ese, sino que, de gorpe, tomaron consiensia de la profundidá política i sosia de suz acsione, y desidieron bajá ar primero primera, que era er piso que en Tomeu habia amueblao con cosa der Ikea para tené un piso d'eso pa ensenyá... ya me entienden...

NARRADOR 1: El piso de muestra.

NARRADOR 2. Mizmamente, er piso muestra. Y allí que se istalaron, convocando a lo medio de comunicaci3n der pueblo a una ruela de prengsa y manifeztando en ella que habian desidido montar er primer casá okupao con K de Vargorguina de la Seba y que iban a hasé actividade en benefisio de la comunidá, como consierto de flamenco y rumba carselera, tallere, conferencia, huerto biol3gico, incluso actuasione del Esbart si se tersiaba... Ah, y que yerba no faltaria pa quien quisiera fumarla...

TOMEU: Esperaaaannnnnzaaaaa!!!!!! Cago en Déu! Passi'm en Berto Expósito, aquest trós d'ase gandul i malparit! Berto? Berto? Escolti? Qui és?

PORTERA: Soy la portera, que me quedao a cuidar a los señores Expósito, que están enfermos. ¿Y usted quien es?

TOMEU: Sóc en Tomeu Bocamoll, el seu cap, digui-li que s'aixequi del llit i es agafi l'aparell. Ara mateix!

PORTERA: Es que no se pueden ni meneá de la cama, de lo débiles que están..

TOMEU: Què ha passat?

PORTERA: No sé, pa mí que el niño ese que tienen los ha envenenao pa robarles y gastarse el dinero en droga. Eso es lo que se comenta en el vesindario. Y es que la gente tiene mu mala leche. Yo no, eh! Pero la Pancrasia, la del bloque de al lao, esa sí que...

TOMEU: ¿I no hi ha ningú més de la família amb qui pugui parlar?

PORTERA: Pué mire, ahora que lo dise, acaba de llegá la hija, la Patri, disen que es puta, ¿sabe? Yo no, ¡eh! Pero la...

TOMEU. Sí, la Pancrasia, ja m'ho ha dit... Faci el favor de dir-li que es posi, que vull parlar amb ella.

PORTERA: Con la Pancrasia?

TOMEU: No, collons! Amb la filla!

PORTERA: Ahora le paso. ¡¡¡¡¡Patriciiiiiiiiiaaaaaaaa! ¡¡¡¡¡Al teléfonooooooooo!!!!!!

(Pausa, es senten petjades. La Patricia agafa el telèfon)

PATRI: Patricia al aparato. ¿Qué puedo hacer por usted?

TOMEU: (Per a ell) Hòsties, quina veu més maca i insinuant, quan ha dit “aparato”· m’he fotut calent...

PATRI: ¿Cómo dice? ¿Puede hablarme en castellano, por favor? He estado mucho tiempo fuera de Catalunya y casi no recuerdo el catalán.

TOMEU: Hola, señorita Patricia. Mire, soy en Tomeu Bocamoll...

PATRI: ¡Huy, qué nombre más gracioso! ¿Qué significa en castellano?

TOMEU: No importa, llámeme sólo Tomás, y...¿Dónde ha estado, si puede saberse?

PATRI: En Argentina. ¿Conoce Argentina?

TOMEU: Co...conozco a Carlos Gardel, te...tengo un disco en ca..casa.

PATRI: (fent veu d’argentina) Che, Carlitos Gardel, El dia en que me quieras, A media lus... A mí me gusta mucho este tango, ¿viste? Las cosas importantes en la vida se hasen a media lus, tu que opinàs, pibe?

TOMEU: (Per a sí de nou) Collons, se m’està posant dura, dura, m’agrada tant quan parla en argentí, uffff... Va, anem per feina, que si no... Oiga, señorita, resulta que yo soy el jefe de su padre y...

PATRI : No puede ser, pero si en casa dicen que es usted un carcamal y que no tiene entrañas, y que es un escaña...

TOMEU: Escanyapobres?

PATRI: ¡Eso mismo! Pero no lo parece, por teléfono tiene usted una voz muy varonil, como de persona con muy buen fondo, pero a la cual las responsabilidades de la vida y probablemente una relación de pareja desgraciada le han agriado el carácter y eso hace que usted descargue su ira contenida y su frustración sentimental y sexual en sus subordinados y subordinadas. Pero en el fondo usted es una víctima más de esta sociedad deshumanizada, basada en los valores del tener por encima del ser... ¿Qué le pasa? ¿Está llorando?

TOMEU: Siiiiiii....

PATRI: Eso es bueno, descargue, descargue, saque toda su ira y su tristeza, eso le irá bien, hágame caso, que yo tuve un protector psicoanalista en Buenos Aires y aprendí mucho de él. Y no sólo de psicología... ¡me enseñó a hacer cada cosa en la cama! A mí, que me tenía por una experta...

TOMEU: Ayyyyyy, no siga...

PATRI: Bueno, supongo que me llama por la que ha liado mi hermano con lo de la casa okupa, ¿no?

TOMEU: E... El piso...

PATRI: El piso fué al principio, ahora ya son unos cuantos más que se han unido al movimiento y ya han ocupado casi todo el edificio. Creo que solo queda el segundo primera, porque su hija de usted, la... ¿Marrona, se llama?

TOMEU: Ma... Mariona

PATRI: Eso mismo, pues que dice que el segundo primera es sagrado, que como fue allí donde perdió la virginidad con mi hermano Curro, allí es donde se van a ir a vivir cuando se casen. Dicen que van a hacer una ceremonia con un chamán que llega la semana que viene a dar un curso de tantra en el casal okupa. ¿Usted conoce el tantra? Yo lo practiqué en Buenos Aires con un protector que tenía que era dentista y maestro de tai chi. ¿Conoce el tai chi?

TOMEU: Chi, digo sí...

PATRI: ¡Pero qué gracioso es usted! No parece tan malo. ¿A qué se siente mejor ahora, después de haber llorado? Más... ¿liberado? Ahora se echa usted un par de polvos con la

mujer cuando llegue a casa y después ocho horas de sueño, y mañana como nuevo. Pero no empiece a llorar otra vez, hombre de Dios... ¿Qué pasa? ¿Tiene problemas con la parienta?

TOMEU: Siiiiiii...

PATRI: Mire, se me ocurre una idea: Usted coja las llaves del segundo primera y nos vemos allí a las cinco, primero le hago un tratamiento tántrico que yo me sé, usted se calma, hablamos tranquilamente y vemos lo que se puede hacer. Y no acepto un no por respuesta, déjelo todo en mis manos, ahora yo soy su enfermera. ¿De acuerdo?

TOMEU: Si... si... a las cinco allí, gracias, gracias...

PATRI: De nada, corazón, ya te lo cobraré de alguna manera. Hasta luego.

TOMEU: Adéu.

NARRADOR 3: I una ves la piba colgó el teléfono, Don Tomeu, el muy pelotudo, se dió cuenta de se había enamorado profundamente de aquesha vós desconosida que lo había convensido tan ricamente de que asistiera a la sita. I sho me pregunto, todo y que los argentinos lo sabemos todo...

El seso tántrico... tendrá algo que ver con el tango... se efectuará a media lus, por lo menos?

Se le habrá bajado la erección al señor Tomeu cuando lleguen a su despacho el comandante de la Guardia sivil, la alcaldesa y el cura de la parroquia, que sha van en camino?

NARRADOR 1: Els Mossos, la Guàrdia Civil ja no hi és, són els Mossos, ruc!

NARRADOR 3: Che, pibe, perdonà, aun no pasé por el aula d'acollida esa, sho... Sigo:

La portera... ¿descubrirá qué les pasa en realidad a los Expósito?

La Pancrasia... ¿Es gashega?

Si quieren enterarse de qué va toda esta milonga, no se pierdan el próximo capítulo de:

EL DARRER TANGO A VALLGORGUINA DE LA SEVA!!!!

Che, pero qué boludo que soy, me equivoqué...!

NARRADOR 1: Perdonin per no haver-los advertit en el seu moment, però la Federació d'Immigrants Llatinoamericans ens ha imposat tenir un narrador argentí també per a aquest capítol i,és clar, hem hagut d'agafar al primer que passava pel carrer. Però és bon xicot. Es psicòleg, de la branca psicoanalítica pura. Bé, ningú no és perfecte.

La primera vegada que es van enrotllar ho varen fer en el lavabo d'una discoteca, a la carretera de Caiguda. Va ser als vint-i-vuit o vint-i-nou anys, més o menys, en plena època esplendorosa d'amants amunt, amants avall. Tot i que ell s'ho feia sovint amb la Fanny, una ex companya de sa germana, del col·legi de monges, aquella nit estava sol, i varen ficar-se tots dos en un wàter, ell es va asseure a la tassa i ella se li posà a sobre. Però, quan eren en el millor moment, quan tot estava engegat, la seguretat del local va trucar a la porta. Els havien enxampat de mala manera. Van haver de sortir del lavabo i els varen fotre al carrer. Ella pogué entrar de nou de seguida, ja que era molt menuda de talla i s'esmunyí entre un nombrós grup de gent que era a la porta. A ell li va costar una miqueta més, però, quan va fer cridar al cap de sala, que el coneixia i li perdonava tot, al moment ja era a dins de nou, amb humiliació del segurata de torn inclosa.

Varen quedar de nou a la estació de Vallgorguina, el dilluns, a mitja tarda. Ell no sabia si ella es presentaria, ja que tenia un xicot des de feia molts anys, des de l' institut. Era un noi que ballava a l'Esbart de Vallgorguina, formal i seriós (en comparació a ell, és clar, bé deuria tenir les seves parts fosques). Però ella aparegué, puntual a la cita. Varen agafar un taxi, dins el qual començaren ja a fer-se petons i a grapejar-se, i anaren a casa seva, a la casa de la porta que cauria d'aquí a molt poc. I allà van fer l'amor, fins al final, a la fi.

La Dèbora era menudeta, amb molt poc pit, i amb una cara i cos de nena que el tornava boig. Varen començar a veure's molt sovint i les seves relacions sexuals van estar molt influïdes pel lavabo de la discoteca a on es van conèixer. Bé, més ben dit per la manera de fer-ho. Ella gairebé sempre es posava a sobre d'ell i es movia, cridava i s'escorria tantes vegades que ell no podia comptar-les, tot i que ho intentava sovint. Era molt simpàtica, pallassa i riallera i s'ho passaven d'allò més bé plegats. Sobre tot quan follaven. Ho feien a tot arreu, al camp, al cotxe, a casa, a la platja, a la muntanya, i en tot moment del dia i de la nit. Com ella gairebé no havia crescut des que anava a les monges, un dia va portar l'uniforme de la escola i se'l va posar per a ell. Ell la va posseir contra la finestra de la habitació, vestida de col·legiala, pel darrera, mentre treien el cap i feien veure que miraven a la gent que passava pel carrer, tot comentant la jugada. Va ser brutal.

Ella seguia veient al seu xicot i ell, a la amiga de sa germana, fins que un dia de Carnaval, en que coincidiren en el ball de Carnestoltes municipal, van acabar, molt beguts, al seu pis. Ell no va comptar que la Fanny també podia aparèixer per allà, i, efectivament, tot just quan estaven fent el llit, la seva germana (que hi tenia una habitació en usufructua) i la Fanny es presentaren sense avisar. Ell va tancar la porta de la habitació amb la Dèbora a dins i li donà explicacions a la Fanny. No massa, la veritat és que la Fanny era de bon conformar. Es va quedar a dormir amb sa germana i ell va tornar a la habitació, a acabar el que havia vingut a fer.

Això va marcar un punt d'inflexió en la seva relació. Havia escollit, i la Dèbora va fer el mateix. Al cap d'uns dies, arribà amb les maletes. Havia deixat el xicot i la llar dels pares, i havia trobat feina en una important empresa de Vallgorguina, una multinacional. Faria el torn del matí. I així es com van començar a viure plegats.

El primer cap de setmana que ella va estar allà, va passar una cosa que ell sempre recordaria: El divendres a la nit havien arribat de Bilbao uns amics d'ell, uns amics del servei militar. La casa estava plena de gent dormint per tot arreu. A les nou del matí van

trucar al timbre. Era l'ex xicot de la Dèbora, que li portava uns croissants per a esmorzar i venia a interessar-se per ella, a assegurar-se de que estava bé. A ell el va descol·locar del tot aquesta actitud, li entrà un sentiment de vergonya aliena i va agafar al tots els seus amics i se'ls emportà a esmorzar al bar, deixant a la Dèbora sola amb l'ex perquè parlessin de les seves coses. No cal dir quin va ser el tema de conversa al bar, el qual va esdevenir la riota de tots. Al migdia varen anar a dinar a un restaurant masia a Carreteres de Dalt, amb els amics de la mili. Ells dos no van parar de toquejar-se per sota la taula en tota la estona. Al tornar cap a casa, mentre ell conduïa el cotxe, es varen masturbar amb impaciència, ja que ella havia de marxar i ell estava amb els amics, no podien fer el clauet de la migdiada que calia esperar d'un dia normal. Ella estava a punt de escorre's, però ell li demanà que l'esperés i, quan varen arribar al primer semàfor de Vallgorguina, tots dos es van deixar anar, entre crits i sospirs. Va ser al·lucinant, encara ara ho recorda com si fos ahir, tot i que han passat ben bé vint-i-dos o vint-i-tres anys. I ara, des d'aquesta nova perspectiva, la seva opinió de la visita de l'ex ha canviat radicalment, i ara ho troba un detall bonic i, sobre tot, molt i molt valent.

Però els entrebancs no trigarien a arribar. I curiosament, varen venir de la mà del sexe, aquella cosa tan meravellosa que compartien gairebé a diari.

El primer va ser de tipus logístic, la Dèbora s'aixecava a les cinc del matí per anar a treballar. I ell, que amb ella sempre en tenia ganes, li feia l'amor fins que faltava poc perquè sonés el despertador. Després, s'aixecava i la acompanyava amb el cotxe, com un cavaller, un cavaller que després es ficava al llit i no anava a la feina, o hi anava tard. Trucava a primera hora i deia que començaria a visitar clients a Vallgorguina, que per això no aniria a la oficina. Després s'aixecava a l'hora que volia. Com era molt bo a les vendes, els seus respectius caps el deixaven fer. Sempre recordaria, en una agència molt coneguda de transport urgent a on va treballar durant un any i a on va aconseguir els resultats més alts en volum de vendes de la província, al seu cap, un noi jove, que treballava molt, sempre anava de cul amunt i avall, i que li deia, sovint: "Macho, tú vives como Dios", però res més, no el renyava mai. En molt poques hores de feina en treia un rendiment molt alt, així que... a viure s'ha dit, i a fer l'amor amb la Dèbora, que era la única cosa que li interessava de veritat llavors. I la pobre noia, amb aquests horaris anava arrossegant-se tot el dia, amb unes ulleres que li arribaven a terra i a on les lleganyes fins i tot podien fer-hi *puenting*...

El segon va ser de tipus mèdic, o bacteriològic, podríem dir-ne. Degut a la seva intensa i variada vida sexual d'abans (ara li era completament fidel a la Dèbora), era portador d'un mal veneri d'aquests que no presenten símptomes als homes, però sí a les dones, i li va encomanar a la Dèbora una infecció tan forta als ovaris que fins i tot li va fer agafar la baixa. El pitjor és que el metge, el molt malparit, els va dir que guardessin quarantena, cosa molt difícil de seguir per dos joves en ple període d' enamorament, com era el seu cas. I la cosa es va anar allargant. Fins i tot quan ja havien acabat la relació, ell va anar transmetent la malaltia a unes quantes usuàries més del seu penis. Ara recorda una vegada en què es va enrotllar amb una noia d'aspecte sinistre, tota blanca de pell i vestida de negre, amb guants també negres fins el colze i una experiència sexual igual o menor a zero: Un dia, al cap de dues o tres setmanes d'haver-s'ho fet, es retrobaren en la barra d'una coneguda discoteca de Carreteres de Dalt i ella li va anunciar que tenia determinats símptomes a la vagina, que ell ja coneixia d'antuvi. Amb tota la naturalitat del món, ell li explicà de què es tractava i li va donar el telèfon d'un molt bon amic metge, tot dient-li que el truqués de part seva, que ell ja sabia de

què anava tot allò. La noia es va quedar petrificada, es va empenyar com una mona i el va deixar allà, palplantat a la barra. Però això no li va importar. Al cap i a la fi, no li agradava gens aquella dona. Als vuitanta les relacions anaven així, sense por, sense condó, sense límits, sense pensar en l'altre ni tampoc gaire en un mateix. Per això va passar el què va passar.

El tercer obstacle va ser definitiu: El seu ex xicot no parava de perseguir la Dèbora i d'insistir perquè tornessin. Li enviava llargues i ridícules cartes d'amor, que ells llegien al llit, abans de riure-se'n i de cardar com a animals. Però en ella anava calant aquesta guerra de guerrilles, encara se l'estimava una mica i, un bon dia, li va explicar que el seu ex havia anat a cercar-la, i que, asseguts a sota d'un arbre, ella havia acabat fent-li una palla. Ella plorava mentre ho explicava, li sabia greu, però ell va sentir que allò s'havia d'acabar, li feia molt de mal, i no volia estar en el lloc en que es trobava, no volia tenir paciència, ni lluitar per allò que estimava. Li començaven a fer nosa la Dèbora i els seus problemes. I va decidir, com feia gairebé sempre, fugir d'estudi i foragitar aquella dona de la seva vida.

Primer de tot, calia que marxés de casa.

Ja coneixem com ho va fer, no sense patir, ni reincidir una i una altra vegada en fer-s'ho amb ella. Amb ella, amb la Sandra, amb la Fanny, amb la Maria, i amb unes quantes més que l'anaren curant, poc a poc, del seu amor frustrat per la Dèbora.

Va ser una pena, la veritat es que s'ho passaven molt bé plegats.

I, com diria sovint, anys després, un bon amic seu, a l'escenari:

“Las cartas de amor jamás pueden ser ridículas. Las personas que no escriben cartas de amor son las verdaderamente ridículas.”

Doncs això.

CAPÍTOL DESÉ
LA VALÈRIA

NARRADOR: D'aquí a un moment serem a la pastisseria La Profiterola, a on un grup de dones addictes als suïssos i a les xafarderies de la petita societat burgesa de Vallgorguina de la Ceba han quedat per mantenir una reunió amb la Conxita, senyora de Bocamoll, escandalitzades per les notícies confuses que els arriben sobre el recent culebrot protagonitzat per les dues famílies; els Expósito i els Bocamoll.

(Sona una porta, soroll de fons com de bar-granja-cafeteria)

CONXITA: A Mariaaaa!

VEUS: A Mariaaaa!

CONXITA: Cony, ja hi sou totes? Com es nota que avui hi ha tema! Normalment sempre sóc la primera, i fins i tot tinc temps de prendre un parell de suïssos mentre aneu arribant...! Bé, no hi fa res... Nenaaaa! Posa'm tres suïssos i quatre croissants! Què...? Doncs és clar que els vull de xocolata, els croissants, com sempre!

VEU 1: I què, com va la vida, Conxita? Com ho portes?

CONXITA: Doncs, mira, força bé, la veritat. Estic més feliç que mai.

VEU 2: I com és això? Ens pensàvem que estaries desesperada, amb tot això de la teva filla i el drogoaddicte aquest... el...

CONXITA: El Curro, Curro Expósito. Es un bon noi, i s'estima a la meva filla. L'altre dia varen venir a dinar. I em va dur una caixa de bombons boníssims! Em va estar parlant de les seves inquietuds socials i polítiques, de la lluita de classes. S'explica tant bé! Aquest gendre meu ha nascut per a polític, i tant que sí! I la meva filla se'l mira amb uns ulls! N'està ben enamorada, sí senyor.

VEU 3: I el teu marit que hi diu a tot això?

CONXITA: Però que no sabeu que el meu marit ha marxat de casa? Ai, noies, esteu perdent facultats, heu de parar més la orella, barrejar-vos més amb les classes populars, per tal de contrastar la informació. Ja veig que us ho hauré d'explicar tot.

VEUS (*Totes*): Va, va, explica, no et facis pregar...

CONXITA: Molt bé, farem un tracte, jo ho explico i vosaltres em pagueu l'esmorzar. D'acord?

VEUS: D'acord.

CONXITA: Doncs resulta que en Tomeu, el senyor Bocamoll, s'ha embolicat amb la germana del Curro, la Patri, que es veu que es molt maca i sap fer de tot, fins i tot el tantra sexual, la pinça birmana i la tombarella d'esquena. I se n'ha anat a viure amb ella

al segon primera dels pisos de Can Oliveres. Diu que ho fa per vigilar més de prop el casal okupa, que segueix considerant de la seva propietat, però a mi no m'enganya, el meu ex marit està enconyat fins la medul·la.

VEU 1: Ostres! I tu què penses fer?

CONXITA: Jo? Res de res. A mi ja m'està bé, la veritat es que li estic molt agraïda a la Patri, m'ha tret un bon pes de sobre. A més, l'altra dia em va trucar i, molt amablement, em va dir: "No se preocupe, señora Bocamoll, su marido de usted está en buenas manos" I em va enviar un pastís de regal boníssim, d'aquests integrals, sense sucre! No és fantàstic?

VEU 2: Però, Conxita, què dirà la gent...? El poble...

CONXITA: El poble que el donin pel sac, per no dir una expressió més grollera. A més, aquí les úniques a qui interessin les xafarderies, estimades, sou vosaltres. I ja entendreu que el que pugueu dir, me la porta ben fluixa. Ara mateix, l'únic que em treu el son, en referència al meu grup d'amigues de la granja, o sigui vosaltres, es que em pagueu l'esmorzar aquest tan bo que m'acabo de fotre a la vostra salut. I ara, me'n vaig. He quedat amb un home al Chat del Facebook. Millor dit, amb dos, però un després de l'altre.

VEUS: Però...

CONXITA: Ni però ni pera! A canvi d'un esmorzar, ja en teniu prou. Si voleu saber més coses, dijous al migdia seré a Can Tipa. Em convideu a l'arròs i miraré què puc fer. Potser si hi ha un bon priorat a taula, tindrè més ganes de parlar... Adéu!

(Sona la porta, es tanca, les amigues parlen totes a l'hora, escandalitzades)

NARRADOR1:

Pagaran les amigues el dinar a Can Tipa?

Amb vi del Priorat o escolliran un Penedès qualsevol?

L'home del Facebook... tindrà també Twitter?

Si volen saber la resposta a totes aquestes preguntes, es que són vostès tan xafarders con les dones de La Profiterola... És broma, jejeje! No es perdin el proper capítol de...

EL DARRER GESTOR A VALLGORGUINA DE LA CEBA!!!!

Ell sempre l'havia trobat una dona interessant. Feia anys que es coneixien, però no va ser fins un dia que varen coincidir en una junta de mares i pares de la escola, a on s'hi va fixar de valent. La cosa va anar més o menys així: Després de la reunió, algunes de les assistents varen quedar per fer una infusió a una petita cafeteria que hi havia al centre de Vallgorguina. Allà, ell va agafar la nena d'ella, que tenia quatre anys llavors, se la va asseure a sobre i li va fer un petit massatge. La petita s'adormí, i la Valèria es va quedar admirada de que ell hagués aconseguit allò. “Normalment no ho fa amb ningú”, va manifestar. Prèviament li havia dit a la nena, però també dirigint-se a ell: “Ho veus? en aquesta taula, tothom està separat”. Vaja, què interessant. Ell li demanà explicacions i ella contestà que s'havia separat feia uns mesos i que ho portava força bé. Les seves mirades es varen creuar quan ella s'aixecà per marxar. En aquell moment ell va saber que aquella dona seria el seu pròxim objectiu.

El flirteig va durar un parell de mesos, potser una mica menys. Ell li envià uns dossiers d'espectacles que tenia sobre l'igualtat de gènere i ella, un conte sobre la mateixa temàtica que havia escrit per a la seva filla. Ell la va convidar un matí a esmorzar al bar i ella es va apuntar un dia a la setmana a les classes de ioga que ell impartia de manera regular. Fins que un diumenge ella va anar a fer el vermut a casa d'ell, un habitatge molt acollidor al qual ja no se li queia la porta, estava força net i polit, però - sempre hi ha un però - hi vivien un exèrcit de cuques amagades darrera l'escalfador preparades per a sortir de la foscor quan no hi hagués moros a la costa. Quan deixà del pis, l'amo li va fer pagar la fumigació i tot, que hi farem! Es van petonejar al sofà, ella s'havia posat una roba interior adequada per a la ocasió, però no li va fer falta, ja que no varen arribar més lluny dels petons amb llengua i unes bones abraçades. Ella marxà, tenia un dinar amb uns amics, i al capvespre li envià un sms de bona nit. A l'endemà, el dia internacional de la dona treballadora, va nevar tot el dia, els trens estaven espatllats i ella no va poder anar a la feina. Es van trucar i ell la convidà a anar a casa seva. Varen passar el dia junts, del llit al sofà i del sofà al llit. Van fer l'amor unes quantes vegades i ell trobà que s'entenien prou bé, fins i tot es varen escórrer plegats, cosa que sempre es difícil d'obtenir les primeres vegades, quan no coneixes gairebé la teva companya.

I aquelles estones compartides, a casa d'ell, una vegada per setmana, s'anaren repetint mentre durà la relació. Ella tenia un horari reduït a la feina, i un o dos dies per setmana treballava a casa. Acostumava a anar al piset d'ell i cadascun es capficava al seu ordinador. De tant en tant menjaven, o paraven per fer l'amor, tot i que no tant com ell

hagués volgut, ja que ella era molt primmirada en la quantitat d'hores que havia de treballar i acomplia amb els seus deures amb honradesa, sense estafar ni mitja hora a l'empresa.

A les nits, ell acostumava a anar a dormir a casa d'ella. Quan portava gaire dies seguits, havia de passar una nit al seu pis, per tal de recuperar una mica la son, ja que en aquella casa s'aixecaven cada matí a quarts de set. Moltes nits, quan no estava clar si hi hauria sexe o no, un li preguntava a l'altre: Ens fem una palleta? Va! I es començaven a masturbar, cadascun pel seu compte. Allò podia evolucionar de moltes maneres, però molt sovint acabaven tal i com havien començat, encara que gairebé sempre plegats, cosa realment molt satisfactòria per a ell. D'altra banda, ella estava prou alliberada en el que respecta a aquests afers, així que feien de tot i investigaven d'allò més. El rol típic i tòpic de l'home que s'adorm així que acaba de fer l'amor, en aquest cas l'interpretava gairebé sempre ella. Ell l'hagués petonejat i acaronat una mica més, però la Valèria era una soca; quan havia satisfet les seves necessitats fisiològiques, s'adormia i punt. Aquesta manca de romanticisme el tenia una mica sorprès i potser també frustrat, però cadascú és com és, no?

Amb el temps, el festeig anava minvant d'intensitat, cosa que a ella li semblava normal. La seva intel·ligència racional, molt desenvolupada i brillant en la part analítica, tenia la teoria de que les relacions són així; comencen i acaben. I a ella sempre li havia tocat acabar-les, o sigui que ell va estar avisat des del primer moment de que aquell amor tenia data de caducitat, tot i que, com acostuma a passar, no ho va registrar en cap moment. A més, convivia molt, massa, tot i que ella no volia ni sentir a parlar de viure plegats, la veritat és que ell sempre era a casa d'ella. I això era força emprenyador en el dia a dia, ella era una persona molt crítica, amb aquella facilitat d'opinió sobre els altres i de senyalització de les mancances i errors aliens que té la gent molt racional i molt posicionada ideològicament, i que potser no saben entendre en profunditat les escales de grisos que viuen els altres. O, simplement, no ho volen entendre. Els resulta més fàcil així.

I ell, que la seva vida en aquell moment era d'una escala de grisos total, amb canvis interns constants i sovint amb moltes dificultats per veure'ls, reconèixer-los i fins i tot compartir aquests canvis, se li feia molt difícil aguantar i entendre que, quan passes molt

de temps diàriament amb algú, aquest algú tard o d'hora es creu amb el dret (i fins i tot amb el deure) de canviar-te. I tu mateix, potser sense voler, o volent, fas el mateix. Ningú no perdona i accepta l'altre en profunditat, i aquí tenim una de les claus del fracàs en les relacions. Sempre i quan es consideri la ruptura com un fracàs, és clar.

Va estar a punt d'engegar-la moltes vegades, però sempre decidia quedar-se, i aguantar aviam què passava, ell es trobava en un procés intern que volia traspasar aquests sentiments de fugida, pensava que estava creixent internament prou com per poder veure què hi ha després de la fase d'enamorament, i creia que podria superar tot això i tenir una relació llarga i fructífera amb la Valèria.

Però no seria amb aquesta dona que ho assoliria, no senyora. O potser amb cap d'elles. O potser no calia tenir aquesta aspiració. O potser sí, encara ara no ho sabia del cert.

No van superar l'estiu. Ella se'n va anar de vacances al poble dels seus pares i, quan va tornar, després de passar uns dies estranys, li va comunicar la seva decisió. Ell es va enfadar, va donar un cop de porta i se'n va anar. Van estar uns dies sense veure's. De fet, ja no es van *veure* mai més, com a persones que s'estimen o s'han estimat alguna vegada.

Curiosament, aleshores els papers es van canviar: Ell, que no ho era gens, de racional, volia una explicació que justificués el tomb sobtat que havia fet la situació, i ella no li volia donar, o no sabia donar-li. Es van dir unes quantes coses lletges per correu electrònic, calia que sortís una mica la ràbia reprimida i acumulada per ambdues bandes. I ella es va comprometre, a petició d'ell, a trucar-lo més endavant per a sopar plegats i deixar les coses arreglades.

La veritat és que ell trobava a faltar la amistat d'ella, la complicitat, el riure plegats, les bromes i ironies, les confidències, etc., i pensava, amb la innocència típica dels que s'imaginen que les coses aniran com ells volen, que podrien continuar sent amics, com ell ho era d'algunes de les seves ex companyes. També val a dir que havia idealitzat la Valèria com a persona de fortes conviccions i una ètica a prova de bombes, i en la seva imaginació la va projectar com la amiga fidel amb la que podria continuar compartint

les seves coses. Una pretensió un pèl egoista, d'altra banda, com sempre que no es té en compte el desig de l'altra persona.

Com era d'esperar, ella mai el va trucar per res que no fossin assumptes de la escola i fins i tot l'esquivava, mostrant-se molt freda i distant quan coincidien, com si la molestés només amb la seva presència, cosa a la qual no se'n sabia avenir i no entenia de cap de les maneres.

I que li feia mal, molt mal, és clar.

Va ser una temporada de desamor dura, dolenta, més pel dia a dia en què se l'anava trobant, amb aquesta nova i inesperada actitud cap a ell, que pel desamor en sí, que entenia prou bé i fins i tot compartia, però al final va poder sortir-se'n i aprendre força de la relació o, més ben dit, de la ruptura.

Mesos després van tenir una altra enganxada per correu electrònic; ell havia deixat de fumar, estava molt nerviós, ella el va criticar en públic i ell va esclatar, tirant-li la cavalleria per sobre. Va pensar que es disculparia, però al final no ho va fer. Un no és perfecte, no passa res. A més, amb aquest gest tampoc no avançaria gens en una amistat ja de per si inexistent, i que, francament, tampoc no sabia a on posar-la en el cas de que avancés. Aquella dona pertanyia al seu passat i allà es volia quedar, ell no era ningú per a moure això. I la veritat és que tampoc en tenia massa ganes.

Però la imatge que li havia quedat de la Valèria en el record era molt bonica.

Eren al llit. Ella es girava cap a ell i li preguntava: "Ens fem una palleta?"

CAPÍTOL ONZÉ

LA LOLA

NARRADOR 2: Nos encontramos en casa de lo Expósito, adonde la epidemia de cagalera poquillo a poquillo va remitiendo, lo efestos del intento de zezinato de Berto en la persona de su mujé Mersedé, abusadora de marío carsonaso donde lo haya, se van curando día a día que pasa. Lo dó conyuge se encuentran en la cama de matrimonio, donde hisieron a su hijo Curro, er camello resiclaio en lushadó sosisá y defensó de la causa perdía, a su hija la Patri, putón verbenero d'antño, ahora convertía en enfermera de la tersera edá de la burguesía catalana de Vargorguina de la Ceba. Lo dó están irmóvile, entubao y enganchao a una botella grande de suero corgá d'un palo con rueda y tiene cada uno de ello una sonda metía por er culo...

NARRADOR 1: (*en veu baixa*) Però fa falta que siguis tan barroer?

(*Sintonia d'una coneguda sèrie de televisió d'infermeres i metges*)

MERCEDES: Ayyyyy, Berto mío, como no tenemo que vé, por nueztra mala cabessa... Ya te desía yo que er mejillon había que cambiarlo de vé en cuando, que no podía durá de una Noshebuena a la otra, ayyyyy... Estoy tan debi que no te puedo ni pegá...

BERTO: Tengo que confesarte una cosa, mi reina, escusha...

MERCEDES: Si hombre, pa escushá estoy yo ahora mimo... Ayyyyy... que me duele la tripa... Oshe, y tu como que no te queja ya? Qué pasa, que comizte meno sopa o qué? Claro, con lo emirriao que ere, si no te caben ni dos cushará en la tripa... ayyyyy...

BERTO: Lo que pasa é que lo efesto der veneno ya pasaron, lo que a ti de duele ahora é er síndrome d'astinensia der arcohó, no te orvíde que lleva ya una semana sin bebé.

MERCEDES: No me lo recuerde, mi arma, que namá de pensalo se me hase la boca aní der Mono...

BERTO: Der mono que tiene ensima, qué mono, lo que tu tiene é un gorila dentro der cuerpo..

MERCEDES: Creo que vi a llamá a la portera, que me eshe aunque sea un poquillo de arcohó noventa i sei en er gotero...

BERTO: No, mi vía, no, aprovesha la avinenteza, como dise mi patrón, i deha la bebía d'una vé por toa, qu'é mu mala y mira adónde no ha llevao...

MERCEDES: ¿Y qué tendrá que vé la bebía con la cagalera de mejillón putrefasto, malage, ayyy, que no tengo ni fuersa pa levantá la mano...

BERTO: Pué eso é lo que etoy intentando desirte, que er mejillon no tuvo nada que vé, fui yo, la curpa fue toa mía, yo intenté sesinarte con matarrata, però como ar finá no lo comimo a media, pué no quedamo con ezta cagalera que aún hoy arratramo... lo siento, cariño, és que m'estaba haciendo la vía imposible con tu arcoholismo y tu adisión a la tragaperra...

MERCEDES: Ayyy, no me lo recuerde, que me pongo mala, que allevo una semana sin jugá tamién... oye, y no se podría jugá por el internete ese? La Patri me contó una vé que hay casino en la ré, que puede jugá en er momento que quiera...

BERTO: Esta niña nuestra que siempre habla má de la cuenta, se podía habé ío a un paí donde la gente fuera má silenciosa, y no a la Argentina, namá le fartaba eso...

(Se sent un soroll, com de matalàs movent-se a sobre del somier)

BERTO: ¿Però qué te pasa, mujé, que se t'ha levantaó er cuerpo de la cama solo, parese la niña der Exorsista, y está eshando espuma po la boca i tó...? ¿Y ahora que hase agarrando la botella de suero? Nooooooo, con la botella no me pegue, que se pué rompé y te va a quedá sin líquido...!!!!

MERCEDES: He tardao un poco en darne cuenta de lo que m'ha disho, azezino, criminà, mal hombre, ayyyyy....., toma, toma y toma! Y da grasia a Dió que estoy mu enferma, que si no...

BERTO: Ay, ay, ay, perdóname, mujé...

MERCEDES: Però tu no t'acuerda de lo dijo er cura?: En la salú i en la enfermedá, y hasta que la muerte os separe, però la muerte tiene que sé naturá, so bobo...

BERTO: ¿Però qué cura dise? Si nosotros no estamo casao, no t'acuerda que no arrejuntamo cuando te quedaste embarazá de tu novio Pepín, er mataó de toro, allá en er pueblo? No t'acuerda de Pepín, er pare de tu hija Lolín, la que está de monja en la misione de Camerún?

MERCEDES: Ay, mi Pepín, que me tenía como una reina, y me regalaba la oreja y el rabo de lo toro que mataba...

BERTO: Sí, grasia a é podíamos comé caliente cada día, buena persona sí que era, un poco gorfo y mujeriego, però buena persona sí, qué pena que lo matara una vaquilla cuando estaba borrasho perdío...

MERCEDES: Ayyy, sí, qué pena má grande, con lo felise que hubiéramo sío lo tre junto... hubieran entrao dos suerdo en la casa en lugá de uno y yo ahora sería arcohólica de güiski i no de carajillo d'aní der mono... y jugaría ar poke i tó, ayyyyyy...

BERTO: No, mujé, tenemo que aprendé la lesión que la vía no ha puezto delante, tenemo que superá nuetra miseria y rehabilitarno, po lo meno pa da ehemplo a la criaturita que noz viene...

MERCEDES: ¿Qué criaturita? Ayyyyy, que mi Berto ha dehao preñá a la portera, mientras yo estaba con el delirio tremendo ese...ya desía yo que había engordao, la hija de mil p....

BERTO: Que no, que yo siempre te he sío fié, cariño, me refería a la nieta o nieto que va a vení. ¡Tu hijo y la Mariona van a tené un bebé!

MERCEDES: ¡Ayyyyy, un bebé! Tal como s'ha puesto er mundo, con la crisi que hay, ay ete hijo mio, qu'está loco, ayyyy... Y yo con lo joven que soy, y las cosa que todavia me quedan por hasé, si ni siquiera he probao la cocaína, ni lo estasi eso, ayyy!!!

BERTO: To eso s'acabó, ahora hay que reformarse y prepararse pa esa esperiensiencia tan bonita que es sé abuelo, y predicá con el ehemplo. ¿Te cree tu que no van a dehá er nieto o la nieta si tú anda siempre borrasha y jugándote er suerdo a la màquina? ¿O prefiere que la dehen siempre con la abuela materna, la señá Conchita?

MERCEDES: D'eso ni hablá, que no quiero que esté musha hora con esa señora tan ricashona y estirá, y que se vuerva adista o adisto a las profiterolas... Ante deho tó lo visio desde ahora mismo... tiene rasón, Berto mío, como siempre, a partir de ahora van a cambiar la cosa en esta familia: Me vi a poné a trabahar, llevaré la casa y juro por lo má sagrao que vi a dejá que lleve lo pantalone tu, que pa eso ere el hombre. Anda, toma la botella de suero y arréame con ella, que é sío mu mala persona, toma, toma, dame, dame...

BERTO: Però, mujé...

NARRADOR 2: I asín, po la milagrosa llegá de un nuevo miembro o miembra de la familia, la cosa van a podé cambiar por fing en la desgrasiaíta familia de lo Expósito. I yo me pregunto, entre sorprendió y asombrao:

¿Será niño? ¿Será niña?

¿Será mariquita? Sé de buena tinta que lo guionistas se lo estan planteando... po lo que se ve er colestivo gai-lésbico de Vargorguina no está mu contento al no verse reflejao en er culebróng...

¿I la pareha der año? ¿Qué estaran hasiendo? ¿En qué lusha sosiá estaran implicaos ahora?

Si quieren sabé má: No ze pierdang er próximo epizodio de:

ER DARRER GESTÓ A VARGORGUINA DE LA ZEBAAAA!!!

La seva carrera com a relacions públiques en locals de nit havia arribat al seu nivell més alt. Els amos de la mini cadena de discoteques Plaff li havien proposat marxar a Sigüenza del Toro, un bonic poble de la costa llewantina, a on pensaven muntar un local i triomfar de valent aquell estiu. Corrien els anys noranta, ell tenia ja trenta tres anys, la edat de Crist, i pensà que començava a fer-se gran per aquests tipus de feines, però li van oferir en un moment de la seva vida en què no tenia massa opcions a on escollir, així que va dir que sí.

Vivia amb una noia, la Marta, que tenia un fill de pare gairebé desconegut, de tres anys, i la relació anava molt malament, podríem dir que estava en les acaballes. També treballava per a una empresa de multinivell, una multinacional molt coneguda, com a autònom, i començava a estar fart de dirigir venedors desmotivats i de visitar cases alienes amb la pissarra blanca i els retoladors per a explicar un pla de marketing que ja no es creia ni ell. També venia roba decomissada, i aparells magnètics per treure la calç de l'aigua i fins i tot unes trampes per a cuques, especials per a bars, restaurants, hospitals, etc. Total, res que el motivés especialment, a ell, que era en el fons un artista i un creador, o així es sentia, encara que no ho aprofités gaire, tot s'ha de dir.

I cap allà que se'n va anar, a conquerir la costa llewantina. Ell s'encarregava de muntar les festes i de promoure la disco entre els locals nocturns de primera copa. I també va participar, i molt, en la selecció del personal. El local havia estat el club social d'una urbanització mig arruïnada per unes dubtoses operacions immobiliàries i tenia piscina, i pistes de tennis, a banda de l'edifici principal, a on es va ubicar la discoteca. La nova direcció va decidir que la piscina funcionaria també de dia i allà, durant els matins, hi treballava una de les poques noies que van fitxar de la comarca, ja que la majoria del personal el portaren de Catalunya. Aquesta noia era la Lola.

Quan la va conèixer, ell portava ja gairebé dos mesos preparant l'obertura de la discoteca. Varen ser dos mesos en una població a on no hi havia gairebé ningú, allò no s'animava fins que l'estiu començava del tot. Va ser l'únic any de la seva vida que no estigué present a la festa major de Vallgorguina. Tot era preparar, conèixer gent, fitxar treballadors, planejar, somiar, i pensar en la Marta i en tot allò que havia deixat a Catalunya. I de dones, res de res. Primer, perquè no n'hi havien i, segon, perquè no en tenia massa ganes, després del final tan accidentat que tingué amb la Marta. Ara li ve al

cap una noia que se li acostà, no recordava ni el seu nom, i amb la que va flirtejar sense ganes, una noia que tenia uns pits impressionants, però que coquetejava una mica massa amb ell, ara sí, ara no... i no es deixava fer ni un petó. I ell, que no tenia ni paciència ni ganes, ho va deixar córrer...

Però arribà l'estiu, i amb ell la flamant inauguració de la discoteca, a on ell hi va tenir un paper destacat, per no dir protagonista. I és clar, es va fer veure moltíssim per tot tipus de públic, el femení i el masculí. I va arribar també la disbauxa, per a ell tot era de franc: el menjar, l'apartament en front de la porta de la discoteca, la piscina i el bar de dia, les copes de la nit, les begudes i xarrups en els altres bars de primera copa... I les drogues. Tothom el volia convidar, tots els camells volien fer-se amics del relacions públiques de la discoteca de moda. Va conèixer també un munt de gent de la capital, sobre tot artistes, que venien a proposar-li diferents idees per muntar festes, festes de les que ell era el rei, el rei de la festa, mai millor dit. I moltes noies volien enrotllar-se amb ell, havia passat de estar en oferta a estar totalment en demanda. Fins i tot un dia es va prendre unes copes amb la noia dels pits i la va pujar a dalt de tot, al sostre de l'edifici, a on acostumava a pujar per ballar, sol, amb el canó de llum enfocat cap a ell, i tothom que estava prenent copes als bars de la piscina el podia veure i admirar. Allà li va fer uns quants petons amb llengua i li va tocar els pits tant com va voler. Però no va insistir, no li agradava, hi havia moltes més flors per collir en aquell jardí estiuenc i llevantí. Però, malauradament, les seves intencions de crear-se una ampla clientela femenina, se'n varen anar en orris quan la Lola va aparèixer a la seva vida.

Un dia, millor dit, una matinada, en un quiosc de begudes anomenat la Pala, en una caleta apartada a on es podia estar tota la nit de festa i quedar-te a la sessió de platja de l'endemà, es varen trobar. Ja es coneixien de la discoteca i ell li va començar a fer bromes. No cal dir que anava prou begut i drogat com per no tallar-se per res. Ella, no oblidem que estava una mica més avall en el escalafó de la empresa, va seguir-li la beta i varen començar a veure's sovint, es van fer amics. Ella tenia un xicot en una població propera, de on també era ella, un promès d'aquells de tota la vida, però ell es va ensumar que la cosa no anava prou bé. I va continuar el seu *pressing* fins que, en una tarda de xarrups de licor d'avellana barrejats amb alguna cosa més forta, es van enrotllar. La Lola era una dona molt condicionada pel seu xicot, en quan al sexe es refereix. Sempre ho feien igual: Ell (el seu xicot) la tocava i li estimulava el clítoris fins

que ella no podia mes i li demanava que la penetrés. Llavors es corrien tots dos de seguida.

Una de les primeres vegades que ho van fer, en una platja verge, sobre l'humit coixí d'algues que hi havia vora l'aigua, fins i tot es varen enfadar una mica, ja que ell intentava trobar-li el clítoris i anava preguntant, tot seriós i capficat, com si fos un metge fent-li el reconeixement: Aquí?, Aquí? Ella li digué, una mica alterada, que així no es podia concentrar, i ell li contestà, emprenyat, que no coneixia cap altre manera de fer-ho. Però van acabar rient, ella era molt simpàtica, amb aquella gràcia que té la gent del Sud, i tenia unes pigues a les galtes que la feien encara més maca quan reia. I també era molt pacient i comprensiva amb els seus deures laborals, per dir-ho així. I amb el que no eren deures, també. Moltes nits, amb la excusa de que havia d'anar a fer relacions públiques pels bars de primera copa, donava tota la volta als locals, tot seguit venia la sessió pròpia de la discoteca, i després anava a *l'after hours*. Quan arribava a la piscina del Plaff eren les onze o dotze del migdia, ella estava treballant a la barra, servint gelats i canyes de cervesa. I ell, amb totes les copes i les drogues de la nit a sobre, es quedava allà muntant el seu petit show particular, entretenant-la i fent-la riure de valent. Després anaven a dinar, feien l'amor, la migdiada, i sant tornem-hi, que no ha estat res. Ella sortia de nit amb ell de tant en tant, però només fins la una o les dues de la matinada, com a molt. Trobava que ella era prou responsable, comparat amb la resta de personal de la disco. I molt més que ell mateix, això no cal dir-ho.

I es varen enamorar, ella va deixar el seu xicot i es dedicaren a viure aquell estiu màgic i irrepetible. Ell s'havia fet la promesa a sí mateix que aquella seria la última vegada que treballaria en aquell tipus de feina. I ho va acomplir. Però, precisament per això, va decidir aprofitar-ho i viure al màxim. Va fer de tot, va prendre de tot, es va desmarxar més que mai. El coneixia tothom, feia el burro i el pallaso a tot arreu i triomfava d'allò més. Una vegada es va marcar al penis l'anagrama de la discoteca, amb el segell que usaven els segurates de la porta, i es va dedicar a ensenyar-ho a totes les noies dels locals que freqüentava, tot explicant que era el relacions públiques de la discoteca Plaff, cosa que, al menys, no era mentida. Va ser força divertit i tothom va acceptar la broma. El que no va fer mai és fer-li el salt a la Lola, ni tan sols amb la noia de les mamelles grans, que li recordava a una xicota que va tenir un any abans, la Isabel, però les de la Isabel eren molt més grans, les més grans que tocaria mai. Mida XXL.

Però la falta de son, el cansament, les drogues, la beguda, la calor, la humitat, van començar a passar-li factura. Ja no tenia vint anys. Quan va començar el mes d'agost decidí frenar una mica el ritme i dedicar-se molt més a la Lola. Anaven a banyar-se a les roques i a prendre una cervesa en un local amagat que no coneixia gairebé ningú, a costat del mar. També anaven sovint al cinema d'estiu, a on es podien fumar porros i menjar entrepans. I parlaven, parlaven molt, intentant compartir les històries de la seva vida, i així fer-se valdre davant l'altre, ja que eren, pràcticament, dos desconeguts.

També varen conèixer una família que vivia al costat de la discoteca, en una mena de barraca habilitada per passar l'estiu. Tenien set o vuit fills i al costat de la barraca hi havia una quadra amb cavalls, que ell llogava de vegades per passejar entre els bars de copes i repartir invitacions de la discoteca, moltes vegades fins i tot disfressats dels diferents motius per a cadascuna de les festes que organitzava. Eren bona gent aquesta família, i moltes vegades els visitaven, i parlaven o sopaven amb ells al capvespre. Durant l'hivern els varen anar a veure a la seva finca, dalt la muntanya, a l'interior, una casa de camp, antiga, senyorial, que s'estava caient per moments, a on tota la família menjava a la cuina, en una gran taula de fusta. El gran menjador tenia mobles modernistes, que el seu amic assegurava que van ser dissenyats per Antoni Gaudí. També tenien visites freqüents, i acollien nois amb problemes d'integració social. El dia que arribaren, ell va veure la olla d'espaguetis més gran de la seva vida. I una altra cosa que li cridà l'atenció va ser el bust de l'avi, un senyor feudal que els d'esquerres van assassinar al començament de la guerra civil. I un colomer immens dalt de l'habitatge. Immensament abandonat.

L'estiu s'acabà. Ell havia fet amistat amb un cambrer de la discoteca, un noi mulato, molt trempat, que li proposà llogar un pis a la capital plegats. Quan el Plaff va tancar, ell marxà cap allà i ella va quedar-se al seu poble. Abans, van fer un petit viatge a Barcelona, amb visita al festival de teatre de Tàrraga inclosa. Quan van tornar, entraren de ple en la rutina de la tardor: Els caps de setmana, la Lola anava en autobús a la capital i es quedava a casa d'ell. De vegades, ell baixava al poble d'ella, sobre tot quan els seus pares, que tenien un apartament a la platja, eren fora. I alguna vegada van ser ells qui anaren a passar un cap de setmana a l'apartament. De tant en tant, anaven a Sigüenza a cobrar uns diners que li havien deixat a deure. La discoteca era buida, trista,

amb una única barra fosca oberta els dissabtes a la nit. I així s'acostà l'hivern, ell va trobar feina en un altre multinivell, i la relació va anar marcint-se lentament, ambdós intuïen que allò no tenia futur. Ell acabaria tornant a Vallgorguina algun dia i ella no tenia massa clar que volgués marxar amb ell. La última vegada que es van veure va ser al poble d'ella. Varen seure en un bar i la Lola va començar a explicar-li, plorant, que es recordava del seu antic promès, que ell encara l'estimava, que havien estat molts anys... etc. I ell, que era tot un expert en aquests afers, va aprofitar l'avinentesa per fer-li veure que el millor que podien passar era que ho deixessin córrer. I així ho varen fer. S'aixecaren, s'acomiadaren i ell va agafar el cotxe i marxà cap a la capital. Mai no la tornaria a veure.

Però sempre recordaria aquella platja verge plena d'algues on varen fer l'amor. I el seu clítoris, tant difícil de trobar, per més que ell es prengués la recerca de manera tan seriosa.

Alguna vegada la va intentar buscar pel Facebook, molts anys després, però no recordava ni el seu cognom...

CAPÍTOL DOTZÉ
LA ISABEL

NARRADOR 1: Ens trobem en el Centre Social Okupat Can Oliveres. Es de nit. La Mariona i en Curro s'han quedat sols en una sala plena d'estoretes, mobles vells, sacs de dormir, cartells, fullets de propaganda política i fins i tot una cuina de càmping. Estan reflexionant plegats sobre el passat, el present i el futur.

CURRO: Què, niña, no hasemo un fliki pa dormí o qué? Ha sío un día mu largo, creí que l'asamblea no se iba a acabá nunca. Tor mundo quería hablá pol micro y desí la suya. Y eso que era er micro der karaoke que le trajeron lo Reye a mi hermana la Trini...

MARIONA: Tu hermana la Trini, a esa no la conozco yo...

CURRO: Háblame en catalang, niña, que si no, no me voy a integrá nunca... Además, me pone tan caliente, cuando estamo foshando y...

MARIONA: Fent l'amor.

CURRO: Eso, cuando estamo feng l'amó, i me dise "Vatua l'olla, fica'm més en dins la p...", si é que me se pone er miembro má duro que er sarchichón que tenía mi pare en la despensa pa impresioná la visita, que alleva allí desde que nasió mi hermana la Pepi, la que é viuda.

MARIONA: Però tu quantes germanes tens?

CURRO: Huy, la verdá é que no lo sé, nunca la he contao. Mi mare se quedaba preñá una vé sí y la otra tamién, y nunca sabía como había sío ni con quién, con to eso der arcoholismo... Un día allega a casa i dise: Me parese que m'he quedao embarasá otra vé. Y mi padre le contesta: No cree que tendria que esperarte a parí, que está de osho mese, pa vorverte a quedá? Otia, como no reimo ese día!

MARIONA: Pues ara porta un parell de mesos de secà, i sembla molt feliç.

CURRO: Está desconosía! Yo toy flipando pepinillo, pué no se va a coser toa la tarde con tu madre, con er rollo de que le tienen que hasé un ajuá par niño!

MARIONA: O per a la nena. No siguis masculista.

CURRO: Oztia, má niña no, que ya tenemo sufisiente con la dó família. Además, a tu pare le haría mucha ilusión tené un nieto, pó tó eso de l'hereu...

MARIONA: El meu pare ja té prou feina amb el consultori sexològic que li ha muntat a ta germana. El poble en va ple! I al bell mig del carrer major, al costat de l'administració de finques Bocamoll!

CURRO: I el nombresito que le han puesto ar centro? No me dirá que no se la trae!

MARIONA: A mi m'agrada, trobo que és prou original: "Sexe Moll".

CURRO: Er mayó benefisiao de la situasi3n ha s3o mi pare, qui3n le iba a des3 que iba a s3 director gerente de la empresa, pobresiyo, con lo poca cosa que 3...

MARIONA: Ser3 poca cosa, per3 3s un bon home. I molt emprendor.

CURRO: Lo dise p3 la tienda de comida preparar3 que abre lo fine de semana, Er Mejill3n Sucao? Pu3 se ve que le va muy bieng...

MARIONA: Es la prova de que les classes populars necessiten tenir m3s oportunitats. Nosaltres, a petita escala, Curro, estem canviant el m3n, no s3 si t'has adonat.

CURRO: Y tanto, no te crea que me shupo er deo. Yo, cuando no toi fumao, soy mu consiente der momento 3nico que tamo viviendo. Esta noshe he ten3o un sue3o mu raro, deso premonitorio...

MARIONA: Premonitorio

CURRO. Eso. He so3ao con una palabra, t3 er rato, una palabra escrita en una pancarta que me persegu3a. Yo iba corriendo hasta la estasi3n y me persegu3a, me montaba en er treng y me persegu3a, me cambiaba de vag3n y ella tami3n se cambiaba... Hasta que llegaba a Barselona, me iba corriendo a la plasa Catalunya y all3 se quedaba la pancarta, plant3 en er bello centro...

MARIONA: En castell3 no es tradueix bell mig, dius el centro y ja est3... I...escolta, quina paraula hi havia escrita a la pancarta?

CURRO: Indignats.

MARIONA: Indignats?

CURRO: Lo que oye.

MARIONA: Tinc una idea.

CURRO: Ay, mamita, m3 idea no, que ya la hemo liao bastante...

MARIONA: T'equivoques. Aix3 nom3s acaba de comen3ar. A on est3 el port3til?

NARRADOR:

Li explicar3 en Curro a la Mariona la segona part del somni, la que es desenvolupa a la porta del Sol, a Madrid?

Quantes germanes m3s t3 en Curro? I la Mariona?

La recepta de la sopa de musclo d'en Berto, aconseguir3 arribar a la carta d'algun restaurant de tres forquilles?

Si volen saber tot aix3 i m3s, no es perdin el proper cap3tol de:

L'ÚLTIM GESTOR A VALLGORGUINA DE LA CEBA!!!

Es casava un bon amic seu, a principis dels noranta. La boda es celebraria al Pirineu, en un bell indret, a on el pare de la núvia regentava un hotelet molt bonic. El pla era aquest: Berenar- sopar a l'hotel, música, pastís, tabac ros americà, pursos, barra lliure i després baixarien tots els convidats més joves fins a la capital de la comarca, a on anirien a una discoteca anomenada Roca Peluda per acabar la festa. Havien reservat habitació en un hostel de la carretera, al costat d'un bonic llac, a mig camí entre l'hotelet de la boda i la Roca Peluda.

Amb la intenció d'optimitzar el transport, van decidir pujar amb un altre amic, convidat per part del nuvi, i dues amigues de la núvia, que no coneixien. Per tal de trencar el gel, van quedar tots quatre una setmana o dues abans per sortir a fer una copa per Barcelona. Ell, que llavors estava solter i, per tant, sempre duia la antena posada, no li va agradar massa cap de les dues noies. La primera no callava mai i era massa grossa i la segona era més aviat tímida, amb uns ulls molt macos i uns pits immensos. Era la Isabel. No va passar res digne de destacar. Varen anar a ballar, es varen emborratxar una mica i potser van fumar algun porro, no ho recordava.

El dia de la boda arribà, i van pujar cap a la muntanya amb el seu cotxe, un Seat Málaga nou, que acabaria els seus dies en un viatge a Alacant, quatre anys més tard, víctima d'una escalfada fulminant. Varen ocupar les habitacions, una per a ells i una altra per a les noies. Es va posar un vestit de color groc, una corbata de color groc també i es va dibuixar un bigoti. Semblava veritablement un gitano. Així era com els amics d'allà dalt, a on anava sovint en aquella època l'anomenaven: *Gitano*. Ara recorda que en aquella boda fou la primera vegada que provà els ous ferrats de guatlla. Boníssims. Havia preparat una poesia humorística pel nuvi, que va recitar pujat en una cadira. Tot un èxit. Un dels convidats, un amic italià de la núvia, va ruixar amb xampany al seu amic, el nuvi, que es va empenyar i va voler agredir-lo. Ell se l'emportà al lavabo i el va calmar, ara ja era tot un home casat, etc. i li deixà la seva corbata, la groga. Ell en tenia una altra. A aquelles alçades ja anaven tots prou torrats. La Isabel, madrina de la núvia, va asseure's al seu costat durant tota la celebració i cada vegada li anava caient millor. Estava molt guapa, com acostumen a estar les madrines de boda, tot just un grau per sota la núvia, és clar. Quan va ser l'hora de baixar cap a la discoteca, ell s'ho va fer venir bé per anar-se'n sol amb ella, amb el seu cotxe. Portava a sobre una pastilla, un èxtasi, i li va oferir a la Isabel la meitat. Tot i que deia que no n'havia pres mai, ella se

la menjà sense pensar-s'ho dues vegades. De baixada varen haver de parar en un poble semiabandonat, ell no podia conduir, de la pujada que li havia fet la pastilla. Varen passejar i parlaren molt, entrant ràpidament en confidències. Ella no tenia xicot, només s'enrotllava de tant en tant amb un noi que coneixia del poble a on estiujava des de petita. La confessió més gran li va fer quan van tornar al cotxe i continuaren viatge: Ella prenia cavall, pel nas, de tant en tant només, va dir. Però això va ser una ombra que va planejar sempre per sobre de la relació posterior que mantingueren. El record de la Lisa encara estava allà, i potser no marxaria mai.

A la discoteca van continuar bevent i ballant, xerrant i rient, i ell li va fer prometre que restarien plegats durant tota la nit, encara que no fessin l'amor, li era igual. Això acostumava a funcionar. Quan va ser l'hora d'anar a dormir, va pactar amb el seu amic que li deixés compartir amb l' Isabel l'habitació. Es varen ficar al llit i van continuar xerrant. Es van dir bona nit, però no podien dormir. I es van enrotllar. Van estar fins que es va fer de dia fent l'amor, però ell anava tant begut que no es podia escórrer. Al migdia, quan es despertaren, van fer l'amor de nou i ell, ràpidament, ja que els esperaven per deixar l'hostal i anar a dinar, va tenir un orgasme llarg i sostingut, molt plaent. Ella, en canvi, deia que li costava molt tenir orgasmes només amb la penetració, tot i que amb el temps i les repeticions, la cosa es va arreglar. Van baixar cap a la capital de la comarca, a on dinaren amb d'altres convidats de la boda, supervivents de la nit. De tornada, va conduir el seu amic, que semblava tenir una sospitosa i nova complicitat amb la noia grossa que xerrava tant. I, mentre al davant del cotxe l'amic es convertia en una orella enorme, tot escoltant la inesgotable parla de la seva acompanyant, ells es van estar magrejjant durant un parell d'hores o tres, el que va durar el viatge. Temps després, ella li confessà que va tenir dos orgasmes mentre la tocava. Quan van arribar a Barcelona, ella li va donar el seu numero de telèfon. Ell no sabia si la trucaria. Encara no.

Però la va trucar. Varen quedar un diumenge, anaren al teatre. Ella portava unes botes molt altes, fins la cuixa, una minifaldilla i una caçadora texana amb tot de serrells penjant. Després del teatre ella li preguntà què volia fer. Ell li contestà que li volia fer l'amor. I varen anar a la part de dalt d'edifici on vivia ella amb els seus pares, davant la porta que donava al terrat comunitari. I allà, en una postura molt incòmoda, ho van fer

vàries vegades, fins i tot ella li va fer una mamada, abans de que es fes de dia. I xerraren força, entre clau i clau.

I es seguiren veient. Anaven sovint al cinema, sempre a cinemes d'una cadena determinada, ja que la mare d'ella treballava de taquillera per a aquesta empresa. Entraven de franc. Ella li explicà que, durant una temporada havia treballat en un d'aquells cinemes, el que hi havia gairebé al costat de casa seva. S'enrotllava amb un company de feina i ho feien a tot arreu, darrera la cortina, al lavabo, a la taquilla, etc. Era compulsiu. Fora de la feina, ni es parlaven. Ell es posava molt calent mentre escoltava aquestes històries i, quan sortien del cinema, anaven a fer-s'ho a la oficina on ella treballava, una petita comercial dedicada al regal d'empresa. Ho feien al terra, a la moqueta, a ell li agradava fer-ho amb els sostenidors posats, així tenia els pits més durs. A més, duia una roba interior realment bonica. I tenia un culet... De vegades anaven al Tibidabo, dins del cotxe. També li agradava força.

Ella continuava prenent ratlles de cavall, però mai davant d'ell. En prenia una al matí i una altra a mitja tarda. Un octau de gram al dia, segons ella. I, tot d'una, va decidir deixar-ho. De seguida començà a trobar-se malament, tenia diarrea, estava ensopida, no menjava... Al final, agafà la baixa. Ell anà a veure-la unes quantes vegades. Un dia es van quedar al sofà, mirant la televisió, mentre els pares eren al llit. Es van estar tocant, fins que ella no va poder més i el va muntar allà mateix. Ell va patir de valent, no fos que vingués algú, però no va dir pas que no. Un altre dia es va quedar a dormir a la cambra dels convidats. Ella entrà a dir-li bona nit i es va quedar una estona asseguda al llit, amb la mà sota el llençol, fent-li una bona palla, mentre l'avia anava passejant amunt i avall del passadís. La velleta anava cada dia a jugar al bingo, a sota mateix de casa seva i la germana gran, que vivia amb el seu home, esnifava també cavall, com la Isabel, però d'amagatotis del marit. Tenien un germà més jove, que justament aleshores coincidiria que marxava a fer el servei militar. Per tal d'ajudar-lo econòmicament, ell li comprà per cinc mil pessetes una pila de còmics que el pobre noi havia anat col·leccionant durant tota la seva adolescència. Després va estar molt de temps arrossegant els còmics d'una vivenda a una altra, mai se'ls va acabar de llegir tots, fins que en una altra fugida- separació de les seves, una d'important, dotze anys després, va poder-los entaforar a casa d'un amic seu, una casolot gran, antic, ple de trastos i llibres vells. Un lloc ideal per a aquells còmics viatgers.

La seva relació es va anar convertint cada vegada en més sexual i menys sovintejada, fins que ell se'n va avorrir. Gairebé no sabia què dir-li, i si ell no portava la conversa endavant, ella gairebé no parlava. Ell era addicte a les muntanyes russes emocionals i necessitava nous estímuls i ella no estava massa bé en aquella època. Un dia li van oferir fer de cambrer en el nou local de nit que uns amics seus anaven a obrir a Torcadell, a on vivia llavors. Encara no sabien com es diria, i ell els suggerí un nom: Plaff. No era gran cosa, però els va fer gràcia. I es convertí de nou en el rei de la festa, aquesta vegada cobrant i tot. De la mà de la cadena de discoteques Plaff vindria la tercera joventut, però no encara.

Va deixar de trucar la Isabel. I ella tampoc no el trucà. De seguida la va oblidar. Tornà a veure la Maria, es va enrotllar amb una noia surfista que va entrar al seu grup de multinivell, també s'ho va fer amb la seva companya de barra i amb unes quantes noies més que ara no recordava. I amb la Marta, que l'acabaria retirant d'aquesta vida depravada. Però només temporalment.

Mai s'ho va prendre seriosament del tot, allò del cavall superava els seus límits. Però sempre recordaria la Isabel baixant les escales del teatre amb les seves botes fins la cuixa. Unes botes que, molt aviat, ell li trauria.

Anys després, en un viatge al Pirineu, va visitar el seus amics, els del casament, i li explicaren que la Isabel s'havia operat els pits, i que va estar fins i tot una temporada treballant a l'hotelet a on s'havia celebrat el banquet. Però no en sabien res més, també li havien perdut la pista. I no era al Facebook.

Estaria viva? Molta gent no se n'havia sortit...

Desitjava que sí, de tot cor.

CAPÍTOL TRETZÉ

L'HELENA

NARRADOR: La Patri i en Tomeu Bocamoll són al llit fa una setmana, despullats, al segon primera dels pisos de Can Oliveres. Han decidit romandre allà en solidaritat amb el moviment dels indignats de Vallgorguina, que a hores d'ara són acampats a la plaça de la església. Igual com varen fer en el seu dia en John Lennon i la Yoko Ono, són a punt de començar una roda de premsa amb tots els mitjans de comunicació locals.

PERIODISTA 1: Sóc l'Eliseu Ondes, de Ràdio Vallgorguina. La meva pregunta és: Creieu que servirà d'alguna cosa la vostra decisió de romandre al llit?

TOMEU: Bé, si més no sempre va bé fer una parada, unes vacances, un s'adona de que no és insubstituïble, de que el món continua girant sense ell. Va força bé desconnectar de tant en tant. Al menys, això diu la meva terapeuta, aquí present. Oi, amor?

PATRI: ¡I tanto que sí! Tomeu, aquí donde lo veis, es otra persona después de una semana de guardar cama. Ayer, durante una hora, ¡incluso desconectó el móvil!

TOMEU: Bé, la veritat és que tan sols el vaig posar en silenci.

PATRI: Un pequeño paso para el hombre, un gran salto para la humanidad.

PERIODISTA 1: Podria aclarir el significat de la seva frase, senyoreta Patrícia?

PATRI: Pues no, però suena tan bonita que la dije dejándome llevar por criterios puramente estéticos. Otra pregunta, por favor.

PERIODISTA 2: Sóc la Otilia Aixella, de la revista Belleza i Salut Integral amb Cereals. Creu que la bellesa estètica és important en el moviment dels Indignats?

TOMEU: I tant! Imagini's tots els nois i noies acampats a la plaça vestits amb camisa i corbata! Seria ridícul, no troba? En tots els moviments és important mantenir un rigor estètic. La Patri i jo, sense anar més lluny, quan fem l'amor intentem que els moviments siguin bonics, compassats, que segueixin una coreografia, que...

PERIODISTA 2: Em sap greu, però no podem publicar això a la revista, les nostres lectores són massa carrinclones i molt poc subtils. Podria expressar-ho d'una altra manera, si us plau?

PATRI: En Tomeu quiere decir que, cuando hacemos el amor, lo hacemos al mismo ritmo, y eso es más bonito que hacerlo a la babalá, ¿Se dice así, en catalán?

PERIODISTA 2: Justa la fusta! ¿Li sembla bé que el titular digui: "Quan follem ho fem al mateix ritme"?

PATRI: ¡Y tanto que sí! Tiene mi permiso.

PERIODISTA 2: I li sabria greu que, com a subtítol posem: "I això aprima"?

PATRI: Ningún problema.

PERIODISTA 2: Podria verbalitzar-ho? No m'agrada mentir...

PATRI: Y eso adelgaza.

TOMEU: I, aprofitant l'avinentesa, podria també recomanar la pilota dietètica dolça per al caldo Bocamoll?, la ven el meu consogre, en Berto..., i la fa a mà la meva ex dona, una santa... lliure de fosfats, transgènics, hormones, fertilitzants, experiments amb animals... en una paraula: lliure com el moviment dels Indignats!

PERIODISTA 2: Faré el que pugui, però em fa por que no em diguin que es tracta de publicitat encoberta... Moltes gràcies, no hi ha més preguntes.

PERIODISTA 3: Soy Fabrizio Cantalapiedra, corresponsal de TV3, disculpen que no hable catalán, pero luego lo paso por el traductor del Google y santas pascuas.

TOMEU: No s'amoïni,estic a favor del bilingüisme...

PERIODISTA: En castellano, si no le importa...

TOMEU: Estoy a favor del bilin...

PERIODISTA: Eso no hace falta, esa opinión no podemos televisarla, desde el referèndum de autodeterminación las cosas están como están. Mi pregunta es: ¿Están muy indignados, medianamente indignados o poco indignados? Marque la casilla... no, ésto no... perdón...la costumbre...

PATRI: Pues yo no estoy indignada, al contrario, me siento muy feliz con lo que estoy viviendo: Tomeu me tiene como una reina, sexualmente es insaciable y, cuando falte, me ha prometido dejarme en herencia el pisito este donde nos encontramos ahora. De todas maneras, como estudié Arte Dramático en Argentina, me puedo indignar en cualquier momento. Quieren verlo?

TOD@S LOS PERIODISTAS: Venga, va, sí, indígnese, espere que enciendo la grabadora, etc.

PATRI: ESTOY HASTA LA CONCHA DE TANTA HIPOCRESÍA, ALIENACIÓN, INJUSTICIA, GUERRA, DESIGUALDAD... SON TODOS UNOS HIJOS DE MIL PUTAS, Y ME CAGO EN LA REPUTAMADRE QUE LOS PARIÓ, VAYÁNSE A LA RECONCHA DE SU PUTA MADRE QUE LOS RECONTRAPARIÓ...

(Sonen aplaudiments)

PATRI: Otra pregunta.

PERIODISTA 4: Sóc la Liliana Divan, de la revista de creixement personal "Cuerpo y Frese". La meva pregunta és: Quan crida d'aquesta manera, les emocions s'alteren, es

dispara la ment, entrant en una mena de espiral de pensament negatiu circular i repetitiu que li fa molt de mal al seu ésser. El cos, la part més sàvia d'aquest ésser en una consideració holística, i en un intent (moltes vegades inútil, malauradament) d'avisar-li perquè vostè canviï els seus patrons de pensament i alliberi les conseqüències d'aquesta emoció, pot fins i tot produir-li processos tumorals i malalties molt greus. Ja sé que aquest no és el seu cas, he vist el seu currículum i vostè va estudiar amb el professor Calma, allà a l'Argentina, descobridor de la TNI (teràpia de no implicació emocional).

PATRI: Bueno, estudiar, estudiar... digamos que hacíamos el amor sin implicarnos emocionalmente, mientras él me leía sus tesis, o yo recitaba a Horacio Ferrer, uno de los letristas de tango que más me gustan.

PERIODISTA 3: Moltes gràcies. He acabat.

TOMEU: Però, escolti... I la seva pregunta?

PERIODISTA 3: La revista per a la que treballa i jo mateixa no ens interessa el que diu la persona entrevistada, ni tampoc el pacient. Pertanyem a una línia terapèutica en que el pacient només escolta el que diu el terapeuta. En les entrevistes que publiquem, només parlem nosaltres, això sí, sempre hi ha una foto del entrevistat dient la paraula "Amén".

PERIODISTA 4: El meu nom és Heribert Palles, de la revista pornogràfica Penis i Culs. Hem sentit a parlar que vostès són uns veritables experts en l'art de follar en totes les postures possibles. Podrien fer-nos una demostració i així podríem fer unes fotos per a la portada del proper número de la revista?

TOMEU: I tant que sí! Ja començava a avorrir-me de tanta xerrameca, i, a més, la Liliana aquesta m'ha fotut calent amb aquest escot que duu tant exagerat. Som-hi, estimada?

PATRI: ¡Venga, cariño, vamos a echar un buen polvo!

NARRADOR:

Què diran les dones del grupet del suís amb croissants de la granja La Profiterola quan vegin la mida del penis d'en Tomeu a la portada de la revista Penis i Culs, a la que totes estan subscrietes en secret?

Perdonaran algun dia a la Conxita, per no haver dit mai res sobre aquest tema?

La seva ira, enveja i d'altres emocions negatives...Les provocarà una depressió anorèxica nerviosa i deixaran de consumir la nata artesana de la pastisseria?

Si volen saber més de tot això, sense implicar-se emocionalment, és clar, no es perdin el proper capítol de:

EL DARRER GESTOR A VALLGORGUINA DE LA CEBA!!!

L'Helena era una dona espiritual. Vivia a la capital, molt a prop del pis que ell compartia amb el Pedro, el xicot dominicà que havia treballat de cambrer al Plaff durant l'estiu de Sigüenza. Tenia un fill de vuit anys i el seu ex marit, un bon jan, era un industrial que vivia en un poble de la província, a uns vuitanta kilòmetres de distància. Li passava una pensió tan generosa que ella feia molts anys que ni tan sols treballava, tan sols es dedicava a fer cursos i més cursos de caire alternatiu i espiritual. I a criar el seu fill, és clar. També era vegetariana, encara que menjava ous, làctics i derivats d'ambdues coses. Res d'alcohol ni tabac. Era més gran que ell, dos o tres anys, simpàtica i intel·ligent, i representava tota una sèrie de novetats que ell desconeixia i que varen arribar a interessar-li força. Físicament, però, no li agradava gaire. L'Helena formava part d'una associació que es dedicava a portar xamans, templejaris i d'altres mestres espirituals d'arreu del món, però especialment de Mèxic, els quals donaven tallers de cap de setmana i conferències a la gent de l'associació i a d'altres que puntualment s'apuntaven a aquests actes.

Aquesta associació era una escissió d'una branca de la Gran Fraternitat Universal, o GFU, com l'anomenaven ells col·loquialment, i els dos caps visibles d'aquesta organització havien estat implicats en el passat en el mateix multinivell de la empresa americana de on ell també havia estat distribuïdor, abans d'anar-se'n a Sigüenza del Toro a treballar en la discoteca. Aquests dos senyors, en D. i en M. , havien muntat un altre multinivell, que consistia en relacionar consumidors amb una xarxa de comerços que s'anunciava en una revista editada per la empresa. Aquesta revista es repartia entre els consumidors, que obtenien descomptes comprant als comerços associats. Ell entrà a treballar com a venedor d'espais publicitaris a les botigues en l'anomenada revista. El varen intentar convèncer de que també participés en el multinivell, que era la segona etapa d'aquell projecte empresarial, però ell ja en tenia prou amb la feina de venedor. Cobrava les seves comissions, pagava la part del lloguer que li pertocava i la resta dels diners els destinava a anar de tapes, de festa, baixar al poble de la Lola els caps de setmana i, de tant en tant, fer una escapadeta a Vallgorguina a veure la família i els amics. Més ben dit, les amigues. Sense sexe, de moment.

Dels dos amos de la empresa, l'M era un senyor molt correcte, educat, amb molts coneixements del món espiritual i alternatiu. Una vegada organitzaren un temaxcal a la muntanya i es quedà esparverat de veure con aquell senyor tan seriós es transformava en

una mena de sacerdot i oficiava aquella cerimònia índia amb tanta saviesa i tan de respecte i coneixement. Al principi ell no es va implicar gaire en tot allò de l'associació, però, poc a poc, i com que el local social de la empresa era a la mateixa casa on vivia en D, anima mater del projecte i tot un personatge, com ja es veurà, poc a poc va anar participant i fent-se amic d'en D. Per aquell lloc acostumava a passar-s'hi sovint l'Helena, que era amiga d'en D, però sobre tot ho era de la seva dona, una santa amb totes les lletres. En D. era francès, vegetarià, havia deixat de fumar, de beure, de drogar-se i de menjar carn tot d'una. També es dutxava amb aigua freda cada dia i tenia una ploma d'àguila darrera la porta per tal de netejar les males energies quan entrava a l'habitatge. Ell explicava que havia tingut una revelació uns quants anys abans, per això havia fet aquest canvi tan sobtat de costums. Però el que no havia deixat era la seva afició per les dones. Sempre que podia parlava de sexe i, confidencialment, li recomanava que s'enrotllés amb l'Helena, que ell sabia de bona tinta "que la chupaba muy bien". Després es va assabentar que sovint li havia fet proposicions a l'Helena, però ella, que era molt curosa en aquests assumptes, sempre li va dir que no. A l'empresa hi tenia una companya de feina, una altra comercial que feia visites als establiments, una noia rossa, amb unes bones corbes i molt de caràcter. Doncs en D no va parar fins que es va embolicar amb ella, mantenint una relació mig malaltissa, a on ell estava d'alguna manera al bell mig, ja que la noia li explicava constantment el mal que li feia en D, amb tots els ets i uts. I, a sobre, se'n va enamorar, la pobre. Un desastre.

Arribà el carnaval i les seves amigues de Vallgorguina, que formaven part de la comissió organitzadora de la festa, el cridaren perquè actués com a presentador del Carnestoltes municipal. En D es va oferir a acompanyar-lo i cap a allà que se'n varen anar tots dos, un cap de setmana llarg. Es van disfressar, ell muntà el numeret, per variar, van anar dalt la carrossa en la desfilada per tot el poble i acabaren la festa en una discoteca del poble. Allà, ell va fer-li un petó a una noia disfressada d'àvia, que duia una careta que no permetia endevinar si era maca o lletja. Preferí no arriscar-se i acabà la nit fent l'amor amb la Noli, una de les seves primeres xicotes, a qui va trobar de casualitat vestida de pallaso.

L'afer amb la Lola es va acabar i, un bon dia, es presentà a casa l'Helena, de visita de cortesia. No va ser una sorpresa, ella li havia dit sovint que anés a prendre alguna

infusió quan li vingués de gust, i a xerrar. Es queien molt bé l'un a l'altra. Les visites es van anar repetint, fins que un dia, ell li va fer un petó de sorpresa al sofà i es va quedar a dormir amb ella. No va ser res de l'altre món, ni tan sols li va fer la mamada esperada, però les circumstàncies es precipitaren, començaren a veure's sovint i van fer un viatge junts a la comarca a on ella havia viscut amb els seu marit, anys abans: Visitaren antics amics, tot gent alternativa i vegetariana, i això els va unir més. Quan van tornar del viatge de tres o quatre dies, ja eren parella. Ella tenia els diners de la pensió i ho pagava tot, cosa que era fantàstica.

D'altra banda, en Pedro, el seu company de pis, ja feia temps que se'n volia anar a viure amb la seva xicota, i ell no podia pagar el pis sencer, així que va decidir deixar-lo i anar-se'n a viure amb la Helena, amb el consentiment d'ella, és clar. Va agafar les poques coses que tenia, abandonà la televisió, i fins i tot va deixar-hi la carn, el tabac, l'alcohol, les drogues, etc. Al cap de poc van decidir plegats seguir una dieta estricta de combinació d'aliments, cosa que a ella li costava molt, ja que havia de privar-se del seu batut de xocolata amb cereals i/o galetes del matí, i això la posava de molt mala lluna.

I aleshores va arribar la fatal notícia: la empresa de l'ex de la Helena estava a punt de fer fallida i ell no podia passar-li més diners que els que marcava estrictament la llei. La noia es va espantar molt i començà a buscar alguna feina que li esqueies. Un dia, va tornar a casa molt contenta, explicant-li que li havien ofert comprar una franquícia d'una agència matrimonial, la seu central de la qual s'ubicava en un poble de la costa anomenat Torre Antiga i també present a València i a Alacant. Li semblava un bon negoci, i li agradava la idea de fer-se alcavota, però hi havia una contrapartida: l'agència també es dedicava a relacionar persones per a mantenir contactes esporàdics, intercanvis de parella, trios, festes lliberals, etc., i no distingia tampoc entre heterossexuals, gais, lesbianes o el que fes falta. Per tant, continuà l'Helena, havia pensat que, com els seus principis i valors ètics i espirituals no li permetien treballar en aquests afers... diguem-ne obscurs, s'encarregués ell de les entrevistes i/o trucades corresponents als serveis que no fossin concretament els de parella estable. I ell, que ja estava fart de l'ambient de la empresa en que treballava i els ingressos que rebia, va acceptar i anaren tots dos per feina.

Van posar un despatxet en l'habitació de convidats, dues línies de telèfon, per distingir quin servei era el que es demanava, i van posar anuncis a la premsa local. El amos de la franquícia, dos nois molt peculiars, els ajudaren força, els varen proporcionar qüestionaris per poder dissenyar el perfil dels clients i així poder relacionar les persones que consideressin més afins, els ensenyaren com i de quina manera posar anuncis en la premsa local i, quan consideraren que ja en sabien prou, tiraren endavant el projecte. El departament de marranades de seguida va funcionar, la gent trucava, feia l'ingrés al banc i se li passaven contactes. I semblaven satisfets. En canvi, el servei matrimonial i de parella fixa costava molt d'arrancar, cosa que tenia amargada a la Helena. A més, cada dia que passava es trobava pitjor: es sentia culpable, bruta, per tenir a ca seva un servei que promovia un tipus de relació diferent a la parella estable heterosexual, única possible en el seu univers particular.

I no cal dir que abandonaren la dieta, ell tornà a fumar i, quan no era a casa, també menjava carn, peix i el que calgués. Un dia, els germans de l'Helena van baixar a les festes de la capital i van sortir tots plegats de nit. Ella es retirà aviat, però ell va continuar la festa fins a altes hores de la nit i, quan va arribar a casa, ja de matinada, ella va saltar del llit, ofesa, tot dient-li que feia una pudor insuportable d'alcohol i de tabac. Intentava fer-lo sentir culpable i això era i és un dels seus punts febles, el sentiment de culpa. La cosa ja no anava bé feia temps. Les crítiques d'ella eren constants i, en el camp del sexe, la veritat és que gairebé ni se li aixecava amb la Helena. S'ha de dir que, quan va arribar el moment de fer-li la famosa mamada, es va adonar que tampoc no n'hi havia per tant, la cosa havia anat més aviat justeta. Suficient de nota, li posaria.

Llavors va pujar un cap de setmana a Vallgorguina, sol, i anà amb les seves amigues a prendre una copa en un café teatre de Carreteres de Dalt. Una noia jove, molt guapa, se li acostà i li digué, després de presentar-se: "No et recordes de mi?". I no la recordava de res, a més, si la conegués hagués estat impossible d'oblidar-la. Era la iaia a la qual havia besat la nit de carnaval! I seria també, mesos després, la persona amb la qual encetaria un festeig de més de deu anys, amb la qual tindria dos fills, eixos vertebradors dels canvis en positiu que vindrien en el futur, el fonaments dels quals s'estaven gestant ara, a on vivia, a les activitats de l'associació, als contactes amb la espiritualitat, les teràpies alternatives, etc. Però encara faltava passar per uns anys més de foscor abans que tot això es manifestés.

Tanmateix, aquella noia se li clavà a dins i decidí que faria el possible perquè fos la seva propera xicota. No va ser fàcil però, al final, ho aconseguí.

En tornar, ja en portava una de cap. Una de bona. Li va dir a la Helena que volia deixar-la i tornar a Vallgorguina. Es van partir els pocs diners que hi havia del fons de l'agència, gairebé tots procedents de la part de la que s'encarregava ell, i va trucar als propietaris de la franquícia, dient-los que volia comprar la plaça de Barcelona i muntar una oficina allà. Li van dir que sí, i fins i tot li varen donar facilitats de pagament. Ell ja havia contactat amb uns antics amics del multinivell a Barcelona que estaven interessats en invertir en el projecte, va fer les maletes i se'n va anar.

La veritat es que havia estat gairebé un any i mig fora de casa per a no res, o això pensava llavors. I n'estava tip. Volia tornar. Passaria molt de temps perquè s'adonés del que va representar a nivell profund el seu periple pel Llevant espanyol.

En un viatge que va fer uns quants anys després amb la seva xicota, la mare dels seus fills, varen visitar la Helena. Va ser una visita de cortesia, però res més. Gairebé no recordava els detalls a hores d'ara. Estava prou bé, això sí.

D'en D encara en té un souvenir, un souvenir sexual, com no; un petit reporter que utilitzà per gravar, de tant en tant, alguna cardada amb l'Helena. L'aparell va romandre desat en un calaix durant molt de temps, fins que el va fer servir per enregistrar unes entrevistes a uns quants vells i velles que havien viscut la Batalla de l'Ebre, quan estava escrivint el seu primer llibre. Després, quan es va separar de la seva companya, l'aparell va tornar a fer la seva funció i va poder donar testimoni d'alguna que altra escaramussa de llit. No gaires, tampoc.

Era divertit, connectar-lo a l'equip de so i masturbar-se mentre revivia les seves aventures en la enèsima joventut.

Recordaria sempre a l'Helena asseguda a la taula de la cuina, al matí, menjant-se amb delectació el seu batut de xocolata amb galetes.

CATORZÉ CAPÍTOL (I ÚLTIM)

LA MARTA

NARRADOR1: Doncs ja hem arribat a l'últim capítol del culebrot, la nova pubilleta – com no podia ser d'una altra manera - dels Expósito Bocamoll ha nascut fa un parell de setmanes i ens trobem a la celebració del bateig de la Berta, que és així com li han posat de nom. I els personatges han decidit convidar a tot l'equip del programa a la festa, saltant-se totes les normes de la ficció. Fins i tot l'autor, que no ho veu gens clar, tot s'ha de dir, és aquí avui amb nosaltres.

NARRADOR 2: Y cómo quiere que lo vea claro, si lleva ya el hombre tré copa de cava, dó de vermú i ahora s'està fumando un petardo de tres papele con er Curro?

CURRO: Si es que este hombre se merese tó lo que podamo darle, fihate tu con lo negativa que está la gente hoy en día, con la crisi de valore imperante, que lo má fasi hubiera sío que er culebrong acabara como er rosario de la aurora y etamo aqui tan felise tó, cada uno de nosotros s'ha regenerao y ha encontrao su camino en la vía. Y si no, fijaro en mí mimo, yo iba pa protagonista d'una rumba desa de lo Shunguito, que namás habla de carsele y mujere que estan en la cashe con lo churumbele esperando al marío pa que sarga y güerva a delinquí y mira como estoi, felímente casao, con una niña presiosa y incluso con una misiong en la vía: la lusha sosiá por una sociedadá má juzta. ¡Olé!

NARRADOR 3: Ché, dejate de chamuyar pavadas y vamos a bailar un tanguito pa selebrar el nasimiento. ¿Me acompañás, preciosa?

PATRI: ¡Y tanto que sí! ¡De mil amores!

(Sona un tango, quan acaba tothom aplaudeix)

MARIONA: Estic pensant que hauríem de muntar un taller de tango al Centre Social Okupat i Indignat. Què us sembla?

BERTO: A mi me parese una idea geniá, yo puedo cosiná unas empanadas con la reseta que me trajo la Patri pa cuando hagamo la fiesta de finá de curso...

CONXITA: I jo uns pastissets dietètics!!!! Què us sembla?

MERCEDES: Y podemos hacer una timba cuando acabe, y jugarnos los cuartos...

BERTO: Mujé...¿ Pero cómo se te ocurre...?

MERCEDES: Que é broma, tontorrón, que yo la bebía i er juego nunca má, ya lo sabe, que llevo casi dié mese en er dique seco, y ahí me vi a quedá hasta que me muera!

CONXITA: Digues que sí, Merseditas, amb un parell de pebrots! Què més voldrien les de Can Profiterola que tu i jo tornéssim a caure en les nostres addiccions, per tal de sucar-hi pa!

MERCEDES: Sabes que te digo, Conchita, que suquin pan en la seva figa, no te joe!!!!

(Tots riuen i parlen a l'hora, fins que sona un sorollet que els fa callar, una cullereta repicant en un got)

TOMEU: Silenci, silenci, un moment, que haig de dir-vos una cosa molt important: Senyors, senyores, us anuncio que el darrer gestor de Vallgorguina, o sigui jo, és mort! Vull dir mort com a gestor i administrador de finques i comunitats de veïns.

(Tots parlen, torna a sonar la cullereta fins que callen)

TOMEU: Ja sabeu que el meu patrimoni es prou gran com perquè no tingui que preocupar-me de res fins que la mort em vingui a veure. Doncs bé, he decidit repartir aquest patrimoni en vida i emprendre un llarg viatge amb la meva estimada Patrícia, aquí present. Primer de tot, anirem a l'Argentina.

PATRI: ¡Uyyyyy!!! ¡Qué ilusión! ¡Te quiero mucho, cariño!

TOMEU: I, quan tornem, vull anar a veure, una per una, a totes les filles que vaig desheretar en el seu moment, demanar-les perdó i entregar-les la part de la herència que els toca.

CONXITA: Aiiiiiii, quina il·lusió! Moltes gràcies, Tomeu estimat! Jo sé que t'estan esperant amb els braços oberts, ja que he estat en contacte amb elles tots aquests anys.

TOMEU: Ja ho sé, i també sé que els enviaves diners d'amagatotis. Et penses que em mamo el dit? Una altra cosa potser no, però amb el tema calers, ja saps que tinc tres ulls, i no estic parlant de l'ull del cul, jajaja!!!!

(Tots riuen)

PATRI: Bueno, pues ya que nos vamos de viaje, tengo una proposición que hacerte, corazón.

TOMEU: Vols que anem a un lloc més... íntim, i m'ho dius, amor?

PATRI: No... cal, no cal (estic aprendiendo català), no hace falta. Quiero que lo oigan todos. ¿Y que tal si, puestos a viajar, vamos también a ver a todas y cada una de mis hermanas desperdigadas por el mundo y les decimos que pueden volver a casa si lo necesitan?

TOMEU: Fet! Així farem la volta al món!

CURRO: Niña, ten cuidao, a vé si vamo a tené que okupá el arbergue juvení der pueblo pa que quepan toa!!!

(Tots riuen)

MERCEDES: Ayyyyyy, Ayyyyyyyyyy

BERTO: Que te pasa, mujé, anda pégame, que así se te pasa er vahío ese que t'ha dao...

MERCEDES: No, no, que lo de pegarte tamién lo dejé hase dié mese. Nada, que me he emocionao con lo de las hija, ayyyyyy...qué felisidá má grande.

MARIONA: Pel lloc no us amoïneu, tenim els pisos de Can Oliveres, allà hi cap força gent. I feina sempre n'hi ha! La lluita social mai acaba. I fins i tot poden ajudar-me a cosir el vestit de pubilla, perquè aquest any que ve, guanyaré d'una puta vegada!!!!

(Tots aplaudeixen, comenten la jugada, etc.)

CURRO: Bueno, yo creo que ahora seria er momento de pedile al autó que dijera una palabra, ¿no?

AUTOR: Be, jo... no...

MARIONA: Va, no et facis l'estret que sabem que se't dona prou bé això de parlar en públic!

NARRADOR 1: Però si cada setmana ve a fer un parell de col·laboracions a la ràdio i gairebé no deixa parlar les locutores!

AUTOR: Bocamoll!

NARRADOR 2: Venga niño, arráncate, que sabemos que tiene una labia que pa qué, que yo te visto dando conferencia, y tallere de sanaoria desa o como se llame...

NARRADOR 3: Oratoria, se dise oratoria, y estuvo en Argentina, actuando en un local de moda, che, ahí donde lo ven, las minas no se le dan mu bien, pero lo que és chamuyar, uff...!

(tots riuen)

AUTOR: Val, val. Primer de tot, vull agrair-vos a tots la companyia que m'heu fet durant aquestes catorze setmanes, això no té preu. I voldria també demanar-vos perdó per haver-vos desat durant tants anys al disc dur de l'ordinador, al menys els primers capítols. Espero també haver fet honor a la vostra identitat com a personatges i no haver-me equivocat en la continuació del culebrot que he fet recentment, molt recentment. Sense anar més lluny, ara mateix la continuo fent, la estic fent amb aquestes paraules que pronuncio. I ara que penso, falten personatges, no? Si més no, un...

PORTERA: Estoy aquí, señó autó, tomando buena nota de lo que pasa pa luego transcribirlo. Como lo periodistas no han podido vení porque estaban cubriendo otra notisia, aquí me tiene pa que la posteridá se entere tamién de tó. I aquí a mi lao está la Pancrasia, que no dise ná porque no tiene papé en er guión.

TOMEU: Igual que la meva secretària, l'Esperanza, que la tinc a la oficina corregint el testament.

CONXITA: I les cotilles de la Profiterola estan enganxades a l'aparell, no pateixi...

TOMEU: A l'aparell de qui? No serà del marit, oi? Jajajaja

(Tots riuen de nou)

AUTOR: Molt bé, doncs només em queda agrair-vos de tot cor haver estat el vehicle, potser involuntari, el fil conductor que m'ha permès parlar de les meves relacions, un tema molt important per a mi i que feia temps que volia tocar...

BERTO: Tocá, lo que se dise tocá... ya la ha tocao bastante, no? Jajaja!

CURRO: Pero si ha tenío má novia que un moro!!! Jajaja!

AUTOR: D'això ja fa molt de temps que no me'n sento orgullós. Mes aviat em sento... sol.

(Silenci)

AUTOR: I ara, em disculpareu, però haig d'acabar aquest llibre, encara em falta la última història.

NARRADOR 1: I l'autor es va seure davant del seu portàtil i va escriure les dues últimes línies de diàleg del culebrot L'ÚLTIM GESTOR A VALLGORGUINA DE LA CEBA.

BERTA: Anguéeee!!!!, Anguéeee!!!!!!!

NARRADOR 1: I tots varen córrer aviam què volia la pubilleta, deixant que l'autor transcrivís la catorzena i última història de la seva dilatada i desgraciada vida amorosa.

Treballar a la barra del Plaff de Torcadell era el millor que li havia passat, pensava mentre servia copes acceleradament i, de tant en tant, feia un glop a la seva, whisky amb aigua de Vichy Catalán; poc whisky, dos glaçons i Vichy fins a dalt de tot del got, com si fos un refresc. Així se'n podia prendre més i, de pas, s'hidratava, ja que la feina de cambrer de local nocturn era esgotadora: Havies de parar la orella, amb la música a tota castanya, recordar les copes que et demanaven a cada comanda, de vegades cinc o sis de cop, servir-les ràpidament, amb un cert estil alhora de posar el gel, la llimona i abocar-hi les begudes aixecant una mica l'ampolla, mentre parlaves amb el client, o l'escoltaves amb un somriure. I, després, cobrar i tornar-li el canvi correctament. Aquesta part era la que més li costava, sobre tot quan s'havia pres uns quants combinats dels seus. I no perdre de vista les noies, és clar. Al final de la nit ja li relliscaven i li queien els gots de les mans, s'equivocava de licor (la qual cosa tenia els seus avantatges, ja que sempre tenia a mà algun cubata recentment servit per convidar les nenes, els bons clients que ja no tenien diners o simplement els amics i amigues que sovint el visitaven. I al final de la sessió, cobrava uns calerons que no gastava si seguia la festa anant a altres locals, ja que hi havia un acord no firmat entre els cambrers i cambreses de no cobrar-se les copes mútuament. A banda d'això, una altra part de la feina consistia a ballar de tant en tant, ser simpàtic i ocurrent amb les noies que rodejaven la barra, per tal d'anar mantenint la tensió sexual que es creava entre cambrer i usuària. I fer-la créixer.

I si ell era el rei de la seva barra per la part de dins, la Marta era la emperadriu per la part de fora, el seu trono era el tros de la barra que s'ajuntava amb la paret, allà s'entaforava i s'hi passava hores, contemplant com ell flirtejava amb una i amb una altra. Ell sempre la tractava d'allò més bé i sempre li deia que estava molt guapa. Això no li costava gens, ja que sempre havia estat un ésser molt afectuós en el tracte amb les dones, des de ben petit. I ella no faltava mai a la sessió, sempre era allà. Només de tant en tant anava a ballar a la pista, però poca estona, no fos que perdés el lloc. La Marta era rossa, baixeta, amb poc pit, però amb un cos molt maco, era guapa de cara, potser amb un nas una mica gros, però era molt riallera i apegalosa. I xerrava pels descosits, sovint esbiaixant la mirada, com si parlés només per a ella sola. Tenia una personalitat diguem-ne "adoratriu", quan es fixava en algú, aquest afortunat (o desgraciat, depenent de la disposició i disponibilitat de l'home escollit) era el Rei Sol en el seu univers, la qual cosa va anar força bé al començament de la relació, ja que a ell li agradava molt ser el centre de la pel·lícula, però va acabar afartant-se d'aquella noia tan absorbent i, alhora,

possessiva. La Marta, igualment com donava massa, demanava massa atenció també, cosa que per a una persona essencialment egoista com era ell aleshores, representava un combinat molt difícil de digerir, molt més que els cubates que ell li servia, sovint de franc, com a premi a la seva fidelitat i constància en la permanència al racó a on s'havia instal·lat.

Ell primer no li feia gaire cas, flirtejava amb ella com ho feia amb d'altres i marxava indistintament al seu pis a enllitar-se amb una o amb l'altra, però mai amb ella. Però un dia la noia es va oferir a anar-lo a despertar a casa seva, i a portar-li l'esmorzar. I la cosa va començar així. Ell la va ficar dins del llit, es van petonejar, i l'acaronà abundantament per sobre de la roba durant una bona estona, però la Marta va resistir-se, d'una manera dolça i ferma a la vegada, i ell la va respectar. Dins de tot, es considerava un cavaller, sempre a la recerca de la dama dels seus somnis. Ella utilitzà amb ell la tàctica més vella del món i ell hi va caure de quatre potes. Poc a poc, va deixar d'enrotllar-se amb d'altres dones, fins i tot amb la seva companya de barra, que li agradava força, i només esperava que ella el vingués a despertar de matí, després de les sessions. La Marta reaccionava prou bé davant de les seves carícies, s'excitava força, però sempre es negava a anar més enllà, tot i que s'hagués estat hores en la fase d'escalfament.

I una nit, ell, a pesar dels consells en contra d'un dels amos del local i gran amic seu, va plegar abans i se'n va anar amb ella al llit, a fer l'amor. I la Marta es va ficar del tot en la seva vida. En aquells temps ell llogava una habitació al seu pis de la Avinguda de la Veritat al Mariano, un noi bolivià de raça indígena, molt net i polit, molt més que ell, però amb un caràcter una mica difícil, tot s'ha de dir. I la Marta li proposà d'anar-se'n a viure amb ell. Els seus pares tenien un apartament petit prop de casa seva i la Marta, que obtenia el que desitjava d'ells quan s'ho proposava, els va convèncer de que li lloguessin aquell pis al Mariano, a un preu raonable. I cap a allà que se'n va anar aquell bon home. Ells dos varen comprar mobles nous i barats a l'Expomobi, van arreglar la selva impenetrable que havia estat el menjador fins llavors i ella es va traslladar amb el seu fill de tres anys, que havia tingut amb un xicot provinent del poble costaner a on ella passava les vacances. I que havia desaparegut... ara no ho recordava exactament, però diria que fins i tot abans del part.

Uns mesos després, la Marta suggerí que marxessin a algun lloc més barat, ja que el pis a on vivien era molt gran, molt car i ja es devien uns quants mesos de lloguer. I aleshores va sorgir una bona oportunitat: La cosina segona d'ell, per part de mare, llogava una caseta molt mona a les afores de Torcadell. Varen fer tractes i es traslladaren allà en un tres i no res. Com ja era moblada, el Mariano va heretar de moment els mobles que havien comprat recentment. Tenien un pati enorme, una terrassa molt gran i un garatge a baix per desar tot allò que no els cabia a la vivenda, que tan sols tenia dos habitacions, la del nen i la de matrimoni. O així la recordava ell.

I el que podia haver estat una feliç etapa en la seva vida es va anar convertint, dia a dia, en un infern. Ella no callava mai, parlava sola, fins i tot, preguntava massa, volia saber a on havia estat, amb qui, què havia fet. Era molt gelosa i això, evidentment, va fer que la seva feina al Plaff durés menys que el que dura una laminadura en la porta d'un col·legi. I, parlant de col·legi, la Marta es dedicava professionalment a la educació especial i a donar classes particulars a alumnes difícils. Era molt bona en aquesta tasca, i de la seva antiga escola li passaven aquells nens i nenes que necessitaven reforç. Els seus ingressos eren minsos i els d'ell, també, ja que posava molts esforços en un multinivell que no funcionava massa, venia roba, etc. Res fix, d'altra banda, i aquestes dificultats econòmiques encara complicaven més la convivència en el dia a dia. No obstant, la Marta era molt fidel, molt ràpida i resolutiva a l'hora de fer les coses, sobre tot a l'hora d'arreglar-se quan havien de sortir. Era una d'aquelles noies que tot el que es posava li esqueia d'allò més. Era molt presumida i coqueta, però només amb ell. No recordava cap vegada que hagués estat gelós per alguna actitud de la Marta vers els altres. Ara que ell no ho era gaire, de gelós, estava tan capficat en les seves coses, que giraven sempre al voltant d'ell, de les seves necessitats i apetències, que mai va entendre la Marta. Una pena. També li agradaven molt d'ella les calcetes que portava, tenia bon criteri en escollir-les i li quedaven força bé. Un dia, arribà a casa i la sorprengué rentant els plats en calcetes, i es va posar tan calent que la va posseir allà mateix, contra la pica. Genial.

Quan les freqüents discussions arribaven a un punt àlgid, ell, empenyat, deia que fotia el camp, que la deixava. Llavors la Marta es posava histèrica i suplicava que no ho fes, per ella i pel seu fill, raó que esgrimia en aquestes circumstàncies sense cap tipus de vergonya, no per mala fe, perquè no en tenia cap ni una, si no per desesperació i també

per una mena d'intuïció femenina barrejada amb un sentiment de recerca paterna pel nen, d'altra banda una criatura encantadora, tot s'ha de dir. I ell baixava del burro i desfeia la maleta que havia començat a fer, mentre seguia cridant i dient animalades de la quals després no se'n penedia. Era un bon tros d'animal en aquella època, sí senyor.

De vegades anaven a l'apartament que els pares d'ella tenien a la costa, i allà, una nit, fent l'amor sense cap protecció, ella es va negar a fer marxa enrere i es va quedar prenyada. Volia tenir la criatura, però allò va esdevenir un embaràs de risc, patia pèrdues constants, havia de quedar-se al llit, no podia treballar i al final tingué un avortament natural. Això, enlloc d'unir-los, els separà encara més i va arribar un moment que ell es trobava com en una gàbia de vidre, sense saber què fer per desempallegar-se de la Marta.

La baralla final va ser una nit calorosa de primavera. A ell ja li havien ofert la feina a Sigüenza del Toro, a gairebé set-cents kilòmetres de distància, i això havia obert un nou front de batalla entre ells. Aquella nit va prendre la decisió de deixar-la per sempre més, i ella muntà un ciri com mai no havia fet. La trobà a la cuina, histèrica, asseguda al terra amb calces i sostenidors i amb tot de píndoles escampades pel mosaic, intentant prendre-se-les totes i cridant com una boja. La va aixecar, li va donar dues bufetades per calmar-la i ella es va escapolar. Baixà corrent per les escales, passà pel pati, i es posà al mig de la carretera, tot dient que es llançaria sota les rodes d'un cotxe. Ell se la va endur a la força a dalt de nou, tancà la porta amb clau i trucà al pare d'ella, que va venir a buscar-la i la dugué a urgències, en un estat nerviós deplorable. Sort que el nen, si no li fallava la memòria, aquella nit era a casa dels avis, cosa que, d'altra banda, passava sovint.

Abans de marxar cap al sud, va passar una cosa inversemblant: La Marta va anar a veure a un sanador de Torcadell, un ocultista, tal com deia textualment en la tarja de visita, el qual li digué que volia visitar-lo, a ell, no per res que tingués a veure amb el trencament ni amb la Marta, només tenia un missatge que li volia transmetre. No va ser capaç de negar-s'hi. Es va seure davant del sanador, un noi jove, més o menys de la seva edat, i escoltà com l'altre li preguntà, mentre dibuixava una rodona en un paper que tenia sobre la taula: "No et sembla que la teva vida es mou en cercles, i que sempre acabes al mateix lloc?" I ell, que es va sentir "tocat", va dir que sí, i es va deixar conduir

cap a una màquina que tenia en una habitació fosca i tranquil·la annexa, es va asseure en una cadira força còmoda i l'ocultista li va posar uns auriculars que emetien uns sorolls molts estranys, barrejats amb frases inconnexes gravades per ell mateix. Quan va acabar es sentia molt millor. El sanador no li va cobrar la visita, i ell va decidir tornar-hi, aquesta vegada pagant, és clar. I així en va fer unes quantes, de visites. Quan va ser l'hora de marxar cap a Sigüenza, el terapeuta li entregà una cinta perquè la escoltés en un walkman cada nit abans d'adormir-se, estirat al llit, cosa que va fer obedientment fins que començà l'estiu i la plena temporada de la discoteca. I el més estrany de tot: li va ensenyar un sistema de curació a distància, mitjançant una transmissió energètica, que ell més tard empraria sovint amb els companys i companyes de feina a Sigüenza, curant mals de cap, refredats i fins i tot mals de queixals. Era realment sorprenent, però funcionava! En aquell temps, allò no traspassava de cap manera el seu pensament crític i racional, però ho utilitzava com un joc, un joc que donava els seus fruits, davant la seva pròpia admiració. De fet, les coses no canviaren veritablement a la seva vida fins que, tres anys més tard, començà a trencar les barreres d'aquell pensament crític i, a poc a poc, anà canviant la seva manera de mirar les coses i la seva concepció del món i de l'Univers. El paper a on l'ocultista li havia escrit l'esquema i el procés de guariment màgic va desaparèixer un temps després i restà, amagat entre papers vells, durant gairebé deu anys, fins que un bon dia, quan era a punt de fer una visita a una amiga que patia un càncer terminal, va aparèixer miraculosament. Li proposà de fer-li una tractament a distància i ella li digué que sí. En acabat, ella el trucà, comunicant-li que els símptomes i dolors propis de la malaltia havien minvat molt i es sentia molt millor. El més fort de la qüestió és que la millora coincidia plenament amb el dia i la hora en que ell havia projectat cap a ella la energia. Es va espantar, però van quedar que li continuaria fent. Dies després, ella moria a l'hospital.

Tot just abans de començar la temporada forta de la discoteca, va pujar un cap de setmana a Vallgorguina i van quedar per sopar amb la Marta. Van beure vi, van explicar-se com anava tot i van acabar al llit. Però ell tenia clar que no volia seguir amb ella, i la Marta es va enfadar de nou.

Uns anys després, es varen retrobar. Ella seguia perseguint cambres de discoteca, però havia fet un pas endavant, tenia la seva pròpia barra, a on servia xarrups de diferents licors, tot just en front de la pista de ball, en un local de Torcadell situat a la carretera de

Vallgorguina que va funcionar força bé durant una temporada. Una nit van acabar plegats. Ella el portà al pis que tenia, vivia amb el seu fill. Es van ficar al llit i van intentar fer l'amor, però no se'n van sortir. Ell es quedà a dormir i a l'endemà varen anar a dinar plegats. Els mobles de l'habitació del nen eren els mateixos que ell havia tingut d'adolescent, i encara hi havia la marca de quan es va quedar clapat amb una cigarreta encesa als dits i va calar foc al llit. I molts dels llibres de la prestatgeria havien estat seus. De tant en tant, ell sortia de festa per Torcadell, amb uns amics que tenia de la època d'abans del Plaff i acabava quedant-se a dormir a casa d'ella, al mateix llit, així podien perllongar la gresca. Però mai van tornar a intentar fer l'amor.

Han passat deu anys més. Mentre escrivia aquestes lletres, l'ha trobat al Facebook. I al nen, també, convertit en un jove rialler i feliç. A ella li ha enviat una sol·licitud d'amistat i un missatge, dient-li que estava força content de trobar-la, i que havia flipat veient al seu fill. Ella l'ha acceptat com a amic virtual, però no ha contestat el missatge.

Una imatge de la Marta?: Al recó de la barra del Plaff, sens dubte.

Una altra? Les seves calcetes.

I com se l'il·luminava la mirada quan li deia que estava molt guapa.